

ЛЕКЦИИ
на
МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

1923 — 1924 г. СОФИЯ — III ГОДИНА.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

Фототипно издание, направено от
първото издание на тома:

Противоречия в живота
Лекции от Учителя на Младежкия окултен клас
година I - 1922, том II, София 1934 год.

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“, 2016

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ.

1

III година.

1 лекция на младежкия окул-
тенъ класъ, държана отъ
Учителя, на 21/X. 1923 г. въ
гр. София.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

РАЗУМНИЯТЪ ЖИВОТЪ.

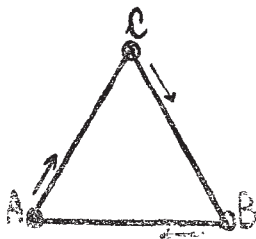
Учителятъ поздрави съ формулата:
„Само свѣтлиятъ път на Мъдростта води къмъ Истината.

Ние отговорихме: „Тя постоянно ни весели“.

Т. м.

Тази вечеръ ще ви говоря върху „разумния животъ“. Съвременната наука опредѣля живота по разни начини. Тя го опредѣля въ неговата проста форма, като потокъ отвѣтрѣ навънъ, т. е. отъ центъра къмъ периферията. Окултната наука опредѣля живота като едно условие за проявление на разумното въ свѣта. Затова разумниятъ животъ започва съ проявяване на двѣ прѣходни състояния — състояния на радостъ и скръбъ, но не тъй, както вие ги разбирате. Скръбта, това е едно отъ великитѣ условия въ живота. Нѣма по-велико благо отъ скръбта, затова тя прѣдшества радостта.

Тия състояния на скръбъ и радостъ графически може да се изразятъ по слѣдния начинъ: отъ точка А нагорѣ започва едно движение къмъ точка С. Туй движение е възходяще, което изразява възходящото състояние на ума. Отъ точка С къмъ точка В има друго движение надолу, което изразява низходя-

щето състояние на сърцето. Третото движение пъкъ е отъ точка В къмъ точка А — примирителното състояние, което изразява творческото набиране на волевата енергия. Тъй могатъ да се класифициратъ и всичкитѣ съ-

стояния на радостъ и скръбъ въ живота. Запримѣръ, при възходящото състояние отъ А къмъ С, вие харчите енергия, краката ви отмаляватъ, но понеже цѣлѣта ви е високо нагорѣ, къмъ С, и се приближавате къмъ нея, вие се радвате, защото щомъ стигнете въ точка С, всичкитѣ жертви, които сте направили, ще се възнаградятъ. Дойдете ли въ точка С, започва вече слизането къмъ точка В, т. е. започватъ страданията. Тогава вие казвате: всичко се свършва вече, нѣма нажѣдѣ, ще се слиза надолу. Обаче странитѣ АС и СВ постоянно се движатъ, а сжщеврѣменно постоянно се увеличаватъ и скжсяватъ, вслѣдствие на което вие имате по-голѣми и по-малки радости и скръби. За сега се спирамъ само върху тия двѣ състояния: АС и СВ. Другъ пътъ ще ви обясня, какъ се свързватъ двѣтѣ точки А и В и каква роль играятъ въ живота. Понѣкога вие прѣдизвиквате страданията прѣждеврѣменно, а то става всѣкога, когато прѣдизвиквате и радоститѣ прѣждеврѣменно. Слѣ-

дователно, ако вие оставите нѣщата да текатъ по своя Божественъ, естественъ пътъ, по законитѣ, които природата е опрѣдѣлила, страданията и радоститѣ ще идватъ у васъ точно на врѣме, и животътъ ви тогава ще бжде приятенъ и осмисленъ.

Сега, азъ ще ви запитамъ: какъ ще ми обясните философски, отдѣ произлиза желанието въ човѣка да търси радостта? Какво е забѣлѣзачо при радоститѣ и страданията въ живота? — Всѣка радостъ за едно сѣщество е скръбъ за друго сѣщество. И обратно: скръбта за едно сѣщество е радостъ за друго сѣщество. Коньтъ, върху гърба на който язди нѣкой човѣкъ, страда, но за човѣка това е приятностъ, даже голѣма радостъ. Значи, радостта за човѣка не е радостъ и за коня. Но ако коньтъ на този човѣкъ успѣе да избѣга нѣкъждѣ въ гората, той се радва, скача, защото е свободенъ. Въ този случай пъкъ човѣкътъ скърби. Казвамъ: когато ти яздѣше коня, радваше се, а сега коньтъ се радва — значи състоянията се смѣнятъ. Човѣкътъ казва: отиде ми коньтъ! Какъ ще пжтувамъ пѣшъ? Когато господарьтъ се радва, слугата скърби; когато слугата се радва, господарьтъ скърби. Това не е абсолютенъ законъ, но то е само съотношение на извѣстни сили. При сегашното състояние, въ което се намирате, при този прѣходенъ животъ, който минавате, тѣй трѣбва да гледате на нѣщата,

за да може корабътъ ви свободно да плува и да не потъне нѣкѣдѣ въ морето. За въ бж-деще, когаго животътъ се устрои другояче, тогава едчоврѣменно и господарътъ ще се радва, и слугата ще се радва.

Още отъ памти - вѣка, отъ незапомнени врѣмена, дѣцата, които се раждагъ, идватъ съ свити ржцѣ на юмрукъ. Какво означава това? Съ това дѣтето казва: азъ идвамъ да завладамъ този свѣтъ. То пораства, бори се съ живота, пада, става, докато най-послѣ единъ день умре, разтвори ржцѣтъ си и ги спусне надолу. Какво означаватъ сега разтворенитѣ ржцѣ? Този човѣкъ казва: нищо не можахъ да уловя въ живота си! За въ бждеще дѣцата ще се раждатъ съ отворени ржцѣ, което ще означава: ние сме млади, силни, ще се трудимъ, ще работимъ, за да придобиемъ нѣщо. Възрастнитѣ хора пъкъ, тия, които сж работили въ живота, ще умиратъ съ свити ржцѣ, което ще означава: азъ нося една велика идея съ себе си и не съжалявамъ, че напускамъ този свѣтъ. Живѣхъ съ разбиране на живота и сега зная, дѣ отивамъ. Обаче, за сегашното положение, въ което се намира човѣкътъ, турцитѣ казватъ: „Теле дошълъ, волъ си отишълъ.“

Страданията и съмнѣнията въ васъ, като ученици, ще се усилятъ много, но вие трѣбва да бждете силни, да издържите. Ученицитѣ на окултната школа трѣбва да

бждатъ силни! Въ окултната школа не могатъ да влѣзатъ слаби ученици. Слабитѣ оставатъ вънъ. Тамъ най-първо ще изпитатъ характера ви, да видятъ по любовъ ли живѣете, или вършите всичко отъ страхъ. Само благороднитѣ хора живѣятъ по закона на Любавта, по законитѣ на разумния животъ, а страхливитѣ не признаватъ Любавта, тѣ сж жестоки хора. Като влѣзете въ школата, първо ще ви изпитатъ за безстрашие. Днесъ въ България има благоприятни условия за изпити на окултнитѣ ученици.

Ще ви дамъ едно правило: гнѣви се, безъ да си разгнѣвентъ! Обезвѣрвай се, но не оставай безъ вѣра!

Всинца вие носите бѣклици съ вода, но минете покрай нѣкой човѣкъ, той ви казва, че еди-кждѣ си има хубавъ, чистъ изворъ, и вие веднага изливате водата отъ бѣклицата си и тръгвате да търсите посочения изворъ. Вървите часъ, два, три, петъ, десетъ и едва намирате извора. Не изливайте водата отъ бѣклицата си прѣждеврѣменно! Когато дойдете до хубавия изворъ, тогава я излѣйте! Какво прѣдставлява бѣклицата съ водата? — Това сж вашитѣ знания.

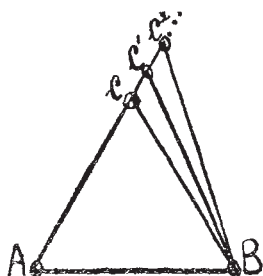
Допуснете сега, че у васъ се заражда желание да знаете всичко. Имате ли ясна прѣдстава, какво значи да знаешъ всичко? Азъ ще ви отговоря отчасти само на този въпросъ. Да знаешъ всичко, значи да можешъ

да опрѣдѣлишъ всички възможности и условия около дадена точка, въ която се намиращъ за даденъ моментъ. Всѣка точка съдържа извѣстни възможности, въ които ти можешъ да се проявишъ. Тѣзи възможности може да сж 1, 2, 3, 10 или 100, но ако ти можешъ да опрѣдѣлишъ всичкитѣ, значи, че знаешъ всичко. Съврѣменнитѣ хора не искатъ да знаятъ възможноститѣ само на своя животъ, тѣ искатъ да знаятъ възможноститѣ и въ живота на другитѣ, но това нѣма да ги ползува. Вземете, запримѣръ, единъ съврѣмененъ химикъ, вѣщъ въ своята материя и го запитайте, знае ли нѣщо положително за елементитѣ, съ които борави? Дѣйствително, той знае тѣхнитѣ свойства, знае законитѣ, на които се подчиняватъ елементитѣ при съединяването единъ съ другъ, но за сжщината на самата материя, за сжщината на скрититѣ сили въ елементитѣ, той знае толкова, колкото и този, който никакъ не е училъ химия. Химикътъ казва, че водородътъ и кислородътъ се съединяватъ и се получава вода, но видѣлъ ли е това нѣщо? — Не го е видѣлъ. Изуката твърди това. Философски може да се възрази, че не сжществува никакъвъ водородъ, никакъвъ кислородъ. Това, че водородътъ и кислородътъ образуватъ вода, може да е така, може и да не е така. Образоването на водата може да се обясни и по другъ начинъ. Ние не искаме да разрушимъ сегашнитѣ ви схващания

за живота, сегашнитъ ви познания въ науката, но казваме, че могатъ да възникнатъ различни възражения въ умоветъ на хората. Фактъ е, че водата съществува въ свѣта, знаемъ нейната цѣна, нейната полза, но какъ се е образувала, това е въпросъ на бждещата наука.

Вие още не сте започнали да изучавате истинската наука. Тази наука, която сега изучавате въ университета е само прѣдговоръ, приготвление за онази велика наука на бждещето. Сегашната наука прѣдставлява тухлички, необходими за строежа на онова велико здание на бждещето. Това знание, което всѣки отъ васъ прѣдобива въ продължение на 60-70 годишенъ животъ, ще се постави въ котлитъ на бждещата наука. Въ тия котли тя ще вари знанията, придобити отъ всички хора и ще ги събере въ едно малко мускалче, както събиратъ гюловото масло въ такива малки мускалчета. Малко, но цѣнно е това мускалче! Всѣки ще го носи въ джоба си и ще каже: много работихъ прѣзъ живота си и едва изкарахъ това малко мускалче. И природата, по сщия начинъ вари въ своитъ котли нашитъ опитности, знания, придобивки и изкарва отъ тѣхъ нѣщо малко, но цѣнно. За една душа, която отива на небето, и най-малката игла да ѝ се закачи, е тежка. Съ тази игла тя едва ще достигне до второто небе и тамъ ще спре. Толкова тежка е тя. И най-малката игла отъ този свѣтъ е въ състояние

да ви спре въ вашия път. Следователно, всички желания въ васъ, които сж въ низходяще състояние, ще ви спратъ и вие ще започнете да слизате надолу. Послѣ ще дойде едно възходяще желание, и вие ще се качите нагорѣ. Така постоянно ще се смѣняватъ състоянията ви: вие ще се радвате и ще скърбите, ще се качвате и ще слизате, при което този тригълникъ ще се движи и ще се изправя все по-нагорѣ и по-нагорѣ въ точкитѣ

$C^1 C^2 \dots$ Ще кажете най-послѣ: дѣ е краятъ на този тригълникъ? — Той е безъ началои безъ край.

И тъй, да се повърнемъ къмъ живота. Животътъ е условие за проявяванена разумното. Ето защо, ние трѣбва да се стремимъ

къмъ живота, за да добиемъ разумното, а само разумното може да ни научи, какъ да използваме условията, въ които сме поставени. Сега, всички вие сте млади, нѣкои сж свършили гимназия, нѣкои сж студенти, трети сж свършили вече университета. Всичко това е хубаво за сега, но слѣдъ 50-60-70 години вие ще бждете стари и ще изгубите това вдъхновение, което имате сега. Всичко, което днесъ ви въодушевява, ще се стопи тъй, както

снѣгътъ и ледътъ се стопяватъ. Питамъ ви: на какво ще се базира тогава вашиятъ животъ? Докато свършите наукитъ си, вие казвате: веднѣжъ да свършимъ университета, че да станемъ учители. Добрѣ, свършите университета, ставате учители, учителствувате 20-30 години и послѣ ви пенсионирагъ. Питамъ ви: какво придобихте отъ всичко това? Задайте си слѣдния философски въпросъ: какво е придобила онази воденица, която е смлѣла 15,000 тона жито? — Нищо не е придобила. Колко камъни сж се изтъркали, докато се смѣли това жито! По сжщия начинъ, ако и нашиятъ животъ минава прѣзъ насъ, както водата минава прѣзъ воденичнигъ колела, какво ни ползува? Това не е животъ, това е едно механическо дѣйствиe. Слѣдователно, страданията показватъ, че нашиятъ животъ е неразуменъ — нищо повече. Защо страдаме? Защото сме неразумни. Защо се радваме? Защото поумнѣваме. Туй е единъ простъ фактъ. Когато нѣкой човѣкъ свърши по музика и може да свири добрѣ, или когато свърши по рисуване и може да рисува добрѣ, не се ли радва? Радва се, защото има нѣщо разумно, съ което може да се прояви. Идиотътъ не може да се радва.

И тѣй, вие не питайте, защо идватъ страданията. Щомъ дойдатъ страданията, кажете: ние трѣбва да бждемъ разумни! Вие, обаче, казвате: защо Господъ ми дава тия страдания? Защо природата ми дава тия страдания? — Съ

тия страдания природата иска да ви направи разумни. Тя казва: „Ти не разбираш живота, слушай мене, азъ ще те науча!“ Страданието, това е езикътъ на природата. Вие, ученицитѣ на окултната школа, така трѣбва да схващате този въпросъ. Всѣки день имате поне по 10 случаи, да проверите, че това е вѣрно. Дойде ви нѣкоя неприятностъ, кажете: азъ трѣбва да бъда разуменъ! Доиде ви нѣкоя несполука, кажете: азъ трѣбва да бъда разуменъ! Казвате ли така, въ васъ ще почне да се явява една вжтрѣшна свѣтлина, едно вжтрѣшно доволство.

Другото положение, което трѣбва да имате прѣдъ видъ е, че животътъ, който сега ви е даденъ, не е произволенъ. Има хиляди разумни същества, които се грижатъ за вашия животъ. Всички мисли, чувства, желанія, всички потици, импулси, вдъхновения, които имате за доброто, сж все резултати на тия разумни сили въ живота, които работятъ върху вашия животъ, за да го оползотворите въ права посока. Тѣ никога не ви изнасилватъ, оставятъ ви да дѣйствувате свободно, понеже работятъ разумно. Но когато искатъ да ви покажатъ, че сте прѣгрѣшили, създаватъ ви едно малко страдание. Когато пъкъ искатъ да ви покажатъ, че сте придобили нѣщо въ тоза, което сж ви училъ, създаватъ ви една малка радостъ. Ако разберете живота по този начинъ, съвременната наука ще ви

ползува въ всѣко отношение. Запримѣрь, ако сте лѣкаръ и разбирате живота разумно, вашитѣ лѣкарства, вашитѣ методи ще дадатъ добри резултати. Другояче, вие скоро ще за-
 грубѣете между болнитѣ и ще избегнете тази работа. Незавидно е днесъ положението на лѣкаря при съврѣменнитѣ разбирания на живота! Той отиде при единъ боленъ, при другъ боленъ, този пипне, онзи пипне, все дава нѣщо отъ себе си, и всички болни очакватъ да имъ помогне нѣщо. Незавидно е положението и на единъ архитектъ, или на нѣкой агрономъ, или на какъвто и да е ученъ, изобщо. Защо? — Всички тия учени се занимаватъ съ извѣстенъ отрасълъ отъ науката, боравятъ съ извѣстни елементи, които седятъ по-низко отъ тѣхъ, и съ това имъ указватъ нѣкакво влияние. Лѣкарътъ напримѣръ, изучава болезненитѣ състояния на човѣшкия организъмъ; агрономътъ изучава условията, при които растатъ растенията; биологътъ изучава състоянията на клѣткитѣ въ организмитѣ, какъ се развиватъ тѣ и т. н., но всичко това още не е наука. То е прѣдговоръ на онази велика наука, която ще дойде за въ бждеще. Ако съврѣменнитѣ хора биха имали тази нова наука, биха прѣустроили живота си.

Вие наблюдавали ли сте, какъ се проявяватъ нѣкои противоположности въ самитѣ васъ? Забѣлѣжете, въ единъ окултенъ класъ като този, или въ нѣкое по-висше учебно за-

ведение, между много хубавиѣ работи се явяватъ и нѣкои отрицателни прояви. Запрямѣрь, нѣкои ученици не могатъ да се търпятъ помежду си. Вие говорите за мораль, за любовь, но дойде ли да проявите вашия мораль, вашата любовь, не знаете какъ да ги проявите. Докато не разберете какво нѣщо е самиятъ животъ, не можете да разберете и Любовьта, понеже вървите по еволюционенъ пътъ — отдолу нагорѣ. Животътъ е резултатъ на Любовьта. Слѣдователно, първо вие трѣбва да разберете резултата, за да можете послѣ да разбърете и онзи великъ принципъ — Любовьта — отъ която животътъ произтича.

Като се разсждава по този начинъ, съвременните хора изпадатъ често въ догматизъмъ. Всички хора разбирагъ, че трѣбва да се живѣе, но какъ? Казватъ: трѣбва да се осигуримъ! При сегашните условия животътъ се разбира само като процесъ на ядене и пиене. Ще посѣемъ нивитѣ, ще изоремъ, ще съберемъ зимовището, ще напълнимъ хамбаритѣ, въ всичко, което вършимъ, изучаваме закона на яденето. Запитайте когото и да е: слѣдъ като умрете дѣ ще отидете? Какво има слѣдъ този животъ? Всички казватъ: не знаемъ, да поживѣемъ сега горѣ-долѣ, както Господъ далъ, че за бждещето нѣма какво да мислимъ. Това не е животъ, това е само изучаване закона на яденето. Когато вземемъ втората стъпка въ живота, тогава животътъ

ще прѣдставлява прѣходна стадия къмъ разумния животъ, ще имаме правилно разбиране за нѣщата и всичко въ живота ни ще се осмисли. Не казвамъ, че не трѣбва да ядете, но яденето считамъ само като условие за живота, а животътъ е условие за проявяване разумното въ свѣта.

Сега, като разсждавате тъй, вие изпадате въ една погрѣшка. Въ какво седи тази погрѣшка? — Вие мислите, че сте единственитѣ фактори въ свѣта и за това казвате, че трѣбва да се грижите за себе си, че трѣбва да се осигурите. Това е една велика погрѣшка. Вие трѣбва да знаете, че въ живота на всѣки едного отъ васъ взиматъ участие, както Божествениятъ, така и ангелскиятъ свѣтове. Значи, разумниятъ животъ взима живо участие въ вашия животъ. И често меланхолията, песимизмътъ, които ви обхващатъ, че нѣма да успѣете, че нѣма да постигнете желанията си, че нѣма да можете да се проявите, това сж заблуждения. Всичко ще се реализира въ вашия животъ, само че ви трѣбва търпѣние и постоянство, а вие бързате.

Друга капитална погрѣшка, която ви спъва е тази, че вие се стараете да разберете вѣншния животъ, безъ да сте разбрали вашия вжтрѣшенъ животъ. Щомъ искате да разберете живота първо отвѣчъ, а послѣ отвжтрѣ, азъ ще ви прѣдстава една картина споредъ вашата философия, да видите въ какво полс-

жение се намирате. Допуснете, че вие ми дойдете на гости, и азъ съмъ наготвилъ много вкусно ядене въ една тенджерата, но отварямъ капака на тенджерата и ви казвамъ: погледнете отгорѣ яденето и разсждавайте, произнасяйте се за него, но безъ да го вкусите. Ще може ли да кажете нѣщо за него? Не, яденето първо трѣбва да се опита отвжтрѣ и тогава ще имаме вѣрни, положителни заключения за него. Нѣкой човѣкъ страда. Влѣзъ вжтрѣ въ себе си и ти ще разберешъ, защо страда, а не се стараѣ да разберешъ отвнѣ, каква е неговата скръбъ. Нѣкой човѣкъ се радва, а ти искашъ да разберешъ, защо се радва. Влѣзъ вжтрѣ въ себѣ си и ще разберешъ, защо този човѣкъ се радва. Вие ще кажете: ами какъ може така? Нѣкой човѣкъ скърби или се радва, пкъ азъ да влѣза въ себе си, за да разбере причината на неговата скръбъ или радостъ. Азъ ще ви обясня, какъ може да стане това и защо е необходимо. Допуснете, че отивате въ дома на нѣкой вашъ приятелъ и на двора още виждате неговото малко момиченце или момченце, че скача, радва се за нѣщо. Вие се запитвате: защо ли това дѣте се радва? Азъ казвамъ: влѣзте въ стаята на това дѣте и ще видите, защо се радва. Като влѣзете въ стаята му, ще видите, че баща му купилъ една хубава кукла, ако то е момиченце, или единъ хубавъ

конь, ако то е момченце. Тази е причината за радостта му — никоя друга!

Отъ тукъ и вѣждамъ слѣдния окултенъ законъ: за да разберешъ живота на другитѣ хора, трѣбва да влѣзешъ въ себе си, да знаешъ какъ да отваряшъ ключа на свѣтлината и да освѣтявашъ всичкото пространство наоколо. Само така ще разберешъ причината на страданията и радоститѣ въ хората. Свѣтлина трѣбва на всички ви! Човѣкъ разбира другитѣ хора дотолкова, доколкото може да хвърли свѣтлина въ полето, въ което тѣ живѣятъ. Може ли да хвърли свѣтлина, той ще ги разбере; не може ли да хвърли свѣтлина, тѣхниятъ животъ остава непонятенъ за него. И тогава ние казваме: животътъ се разбира само при онази абсолютна вѣра, която човѣкъ трѣбва да има къмъ Бога, Който е цѣль и смисълъ на разумния животъ. Всички същества се стремятъ къмъ Него, защото Той осмисля живота имъ. Отпаднете ли нѣкой пѣтъ духомъ, ни най-малко не се обезсърчавайте! Ако животътъ ви се обезсмисли, ако вие се обезсърчите, още този моментъ отправете погледа си, ума си къмъ разумното въ свѣта, и помощта, която ви е необходима, ще дойде. Постѣпите ли така, въ каквото положение и да сте, животътъ ви ще се осмисли.

Раз-равяше ми една млада майка своята опитностъ съ нейното 10-годишно дѣтенце.

Единъ день то заболѣва, и при това много сериозно. Отъ силна простуда то изгубва съзнание и температурата му се увеличава до 40 градуса. Майката извиква лѣкарь. Дохожда лѣкарътъ и като вижда дѣтето въ такова състояние, прѣпоръчва да му се направи студень компресъ. Майката започва да приготвява компреса, но въ това врѣме дѣтето се съвзема и едва изговаря: „Не искамъ студень компресъ, искамъ топълъ, съ топла вода“ — изказва тия думи и отново се унася, повторно изгубва съзнание. Какво означава това нѣщо? То значи, че разумното, или Божественото въ това дѣте, казва за болестята: топло съ топло се лѣкува. Такъвъ е великиятъ законъ. На любовь се дѣйствува съ любовь, и на умраза се дѣйствува съ умраза. Отъ тукъ вадимъ заключението: скръбта съ любовь не може да се цѣри. Българитъ иматъ за случая една поговорка: „Клинъ клинъ избива“. Какъ се избива клинътъ? — Клинътъ се избива, когато се разцѣпи цѣлото дърво. Но знаете ли какво нѣщо е разцѣпването? Разцѣпване, отъ което се ражда животъ, разбирамъ, но разцѣпване, което произвежда смъртъ, не разбирамъ. Когато поставите едно зрънце въ земята, тамъ става разцѣпване. Влагата и слънчевата топлина се забиватъ въ зрънцето като клинъ. Въ това зрънце става едно разпукване, едно разцѣпване, и въ него се явява силно желание да расте нагорѣ. Тази силна енергия го отправя

къмъ слънцето. Излѣзе ли на повърхността на почвата, страданията на това зрънце прѣставатъ. Тѣй че всѣко страдание се прѣдшествува отъ единъ силенъ импулсъ къмъ живота, къмъ дадена цѣль. Тази цѣль може да ви е позната, може да не ви е позната, но вие всѣкога трѣбва да давате пжтъ на тия енергии, не трѣбва да ги подпушвате.

И тѣй, нека остане у васъ съществената мисль: животътъ е едно велико условие за проявяване на разумното. Разумното пкъ осмисля цѣльта, къмъ която се стремимъ. Имате ли това разумно или Божествено начало въ себе си, всичко може да постигнете. Нѣмате ли разумното въ себе си, вие ще страдате, докато го придобиете. Придобиете ли го, пжтътъ ви се отваря веднага. Христосъ е изразилъ тази идея по слѣдния начинъ: „Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ То подразбира: придобиемъ ли разумното, това е животъ вѣченъ, понеже Богъ е велика Мждрость, велика разумность.

Вие трѣбва да знаете, че всичко, което става въ живота е разумно. Като казвамъ, че всичко въ живота е разумно, не подразбирамъ, че всичко, каквото вие вършите, всичко, което вие разбирате е разумно, но казвамъ, че всичко онова, което става въ живата природа и което ни се налага отвжтрѣ по една необходимость е разумно. Щомъ е разумно, то е добро. Затова всички трѣбва да бждете смѣ-

ли и рѣшителни, да знаете, че нѣма сила въ свѣта, която може да ви спъне и отклони отъ пътя, освѣнъ вие самитѣ.

Сега, въ връзка съ този въпросъ, ще ви запитамъ другъ единъ въпросъ: можете ли да познаете единъ човѣкъ, който самъ себе си не познава? — Може да се познава само разумното. Ако единъ човѣкъ е неразуменъ, какъ ще го познаешъ? Онѣзи отъ васъ, които учатъ философия, нека кажатъ, могатъ ли да познаятъ неразумния човѣкъ! Ако кажатъ, че могатъ да го познаятъ, това е крива философия. Защо? Допуснете, че азъ имамъ една кесия, и вие казвате, че я познавате. Питамъ ви: въ какво седи познаването на кесията? Познаването на една кесия седи въ паритѣ, които тя съдържа. Ако е празна, какво ще ѝ познавате? Но ако отворите тази кесия и прочетете, колко монети съдържа и кажете, че съдържа 100 монети, казвамъ: да, вие сте прави, познавате тази кесия. Тази кесия съществува за паритѣ. Но ако отворя една празна кесия, мога ли да я познавамъ? Слѣдователно, глупавитѣ хора сж празни кесии, а умнитѣ хора сж пълни кесии. Пълната кесия можешъ да я познаешъ, а празната кесия можешъ само да я подритнешъ. Споредъ вашата философия, вие казвате: азъ имамъ нужда отъ една празна кесия, за да си турямъ въ нея пари, когато имамъ. Тогава се заражда онзи срѣдновѣковенъ въпросъ: кое е съществува-

ло по-напрѣдъ, кокошката или яйцето? Кое е съществувало по-напрѣдъ, кесията или паритѣ? Това е единъ дълбокъ въпросъ, който за сега ще оставимъ. За слѣдния пжтъ ще ви задамъ тема № 1. „Произходъ на яйцето и кокошката.“ Тази тема ще я развиете философски, научно обосновано и доказано.

Важната мисль, която ви оставямъ тази вечеръ въ връзка съ другитѣ посторонни мисли е, че животътъ е едно велико условие за проявление на разумното въ свѣта. Радоститѣ, това е пжтътъ нагорѣ; скърбитѣ, това е пжтътъ надолу. Слѣдователно, когато разумниятъ животъ се прояви въ свѣта, той носи съ себе си скръбта, като необходимъ указателъ на пжтя. Затова разумнитѣ същества, когато се радватъ и благуватъ, всѣкога отдѣлятъ половината отъ своето благо и го даватъ на онѣзи, които страдатъ. По такъвъ начинъ тѣ разрѣшаватъ правилно задачитѣ въ живота.

Азъ ви говоря сега върху този въпросъ, защото забѣлѣзвамъ, че често отпадатъ духомъ. Нѣкой пжтъ сте въодушевени, подигнати, мислите, че можете да направите всичко, но не се мине много врѣме, виждамъ ви съ оскубачи пера и казвате: свърши се съ насъ! Казвамъ: чакайте, не бързайте, сега сж ви изпаднали нѣколко перца, но нѣма да се мине дълго врѣме и перцата ви пакъ ще по-

никнатъ. Слѣдъ 5-6 мѣсеца наново ще можете да си хвъркнете на високо, вашето равновѣсие ще се върне. Когато скърбишъ много, и когато се радвашъ много, и двѣтъ състояния сж приятни. Не се обезсърчавайте! — това е разумното въ свѣта. Тѣй трѣбва да постъпвате като ученици на окултната школа, като ученици на Любовта. Нѣкои мислятъ, че иматъ по-голѣма любовъ отъ другитѣ. Любовта не може да бжде нито по-голѣма, нито по малка.

Всички вие трѣбва да се стремите къмъ здраво разсѣждане, а не къмъ обикновеното разсѣждане. Щомъ започнешъ да страдашъ много, ще разсѣждавашъ защо страдашъ, кои сж причинитѣ и т. н. Това ви е необходимо, за да извлѣчете полза отъ тия страдания. Имайте прѣдъ видъ, че когато ви дойде една голѣма радость, задъ нея седи една голѣма скръбъ; и когато ви сполети нѣкоя голѣма скръбъ, задъ нея сеци една голѣма радость. Напримѣръ, нѣкой вашъ чичо умира, и ви оставя едно голѣмо наслѣдство, отъ 10 милиона лева. Вие се зарадвате. Но задъ тази радость седятъ голѣми нещастия. Какви нещастия ще ви послѣдватъ напримѣръ? Ами че вие до тогава сте имали вѣра въ Бога, обичали сте своитѣ ближни, но слѣдъ като забогатѣете, вие се отдръпвате отъ всички хора, започвате да мислите само за себе си, загубвате вѣра въ ближнитѣ си, стараете краенъ егоистъ. Всичко това носи вашето не-

щастие. Но ако при това си богатство можете да запазите вѣрата си въ Бога и обичѣта си къмъ ближнитѣ, това богатство ще бѣде за васъ едно благо. Ако пъкъ богатството ви донесе едно голѣмо нещастие, то не ви е потрѣбно. Вие ще ми възразите: какъ ще свършимъ университетъ безъ пари? Чудни сте вие! Съ пари ли се свършва университета? Туй, което ви помага да свършите университета, това е вашиятъ умъ, който Богъ ви далъ, а паритѣ въ този случай сж заблуждение за васъ. Ако отидете въ Америка, ще видите, че тамъ има много бѣдни студенти и студентки, които свършватъ университета съ успѣхъ само като ходятъ при нѣкои богати хора и имъ помагатъ: палятъ имъ печки, работятъ въ домоветѣ имъ, каквото намѣрятъ. Нѣкъждѣ пъкъ ще срещнете богати американски синове, бацитѣ на които харчатъ по 40-50000 долари годишно, но тѣ не могатъ да свършатъ нищо. Има изключения и за богатскитѣ синове, както и за бѣднитѣ, но искамъ да кажа, че силата не е въ паритѣ. Бѣдни има и между богатитѣ, бѣдни има и между бѣднитѣ. Богатиятъ е бѣденъ, когато е неразуменъ; и бѣдниятъ е бѣденъ, когато има всички условия да бѣде разуменъ, а не ги използва. Тогава неговата бѣднотия е още по-голѣма.

Сега, вие трѣбва да се въодушевите съ тия свѣгли идеи, да знаете, че може да си

пробиете пжть къмъ разумния животъ, и този пжть е положителенъ. Тогава само ще разберете, че този пжть ви е прѣдопрѣдѣленъ, и затова всичко разумно ще ви съдѣйствува, за да го постигнете, да тръгнете по този прѣдначертанъ пжть. Не оставяйте свещения пжть, който Богъ ви е прѣдначерталъ! Той е пжтьтъ на разумното въ васъ.

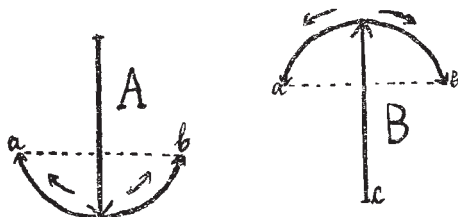
Упражнение. Лѣвата ржка се поставя свободно на колѣното. Дѣсната ржка се изнася настрана хоризонтално, слѣдъ това: напредъ, нагорѣ, назадъ въ кръгъ, надолу. Туй въргене на ржката се повтаря нѣколко пжти. Сжщото нѣщо се прави и съ лѣвата ржка, а послѣ и съ двѣтъ ржци заедно. Ржцѣтъ спиратъ хоризонтално и се спущатъ надолу.

Това упражнение ще се прави прѣзъ седмицата, при случаи, когато се забъркатъ нѣщо мислитѣ или чувствата ви. Когато се забъркатъ мислитѣ ви, ще правите упражнението само съ дѣсната ржка, а когато се забъркатъ чувствата ви, ще правите упражнението само съ лѣвата ржка.

Упражненията, които ви давамъ сж напълно естествени, тъй както природата дѣйствува. Природата всѣкога се проявява въ човѣка, безъ огледъ на това, дали той съзнава това нѣщо, или не. Напримѣръ, вървите нѣкога по пжтя и махнете съ ржката си настрана, направите едно движение. Какво означава това движение? — Влѣзла е въ ума ви нѣкаква

мисълъ, която ви безпокои, и съ това движение на ръката вие я изпъждате навънъ. Това движение изразява единъ волевъ актъ. Понеже сте въ физическия свѣтъ, ръцѣтъ ви трѣбва да се движатъ съзнателно. Ако вие проточите дѣс-ната си ръка налѣво, всички разумни сили, които направляватъ това движение сж при васъ. Това движение изразява, като че ви даватъ нѣщо и вие го взимате. Проточите ли ръката си напрѣдъ, ще вземете това, което ви даватъ. Нѣкога ти кажешъ на нѣкой свой приятель: можешъ ли да ми услужишъ съ една малка сума? Той веднага бръква въ джоба си, изважда пари и ти услужва. Ти взимашъ паритѣ и си доволенъ. Това негово движение е смислено. Щомъ движенията ви сж съзнателни, тѣ сж приятни. Ако правите несъзнателни движения, вие напразно харчите енергията си. Всѣко движение трѣбва да бжде осмислено и свещено! Затова всички трѣбва да се стремите къмъ красивитѣ движения. Всѣко движение, въ една или въ друга посока, трѣбва да прѣдизвиква съотвѣтствуващи разумни сили, съ които да можете да влѣзете въ връзка. Само така движенията иматъ смисълъ и полза. Запримѣръ, човѣкъ, който се моли, не може да държи ръцѣтъ си надолу, той ще вдигне ръцѣтъ си а, б нагорѣ, въ положението на фигурата А. Човѣкъ, който иска да воюва за възвишеното, за благородното въ

свѣта, сжщо тѣй издига ржцѣтъ си нагорѣ (въ положение А). Растението, което изник-

ва изъ почвата и отива нагорѣ къмъ слънцето, заема сжщото положение. Онзи човѣкъ, обаче, който държи съ двѣтъ си ржцѣ а — в тояга и се готви да воюва въ свѣта за низикитѣ, за обикновенитѣ работи, държи ржцѣтъ си надолу и се намира въ положението В. Това положение прѣдставлява една готова, напрегната стрѣла, която чака само послѣдния моментъ за нападение.

Първото положение А, и второто положение В сж хармонични движения, които сж въ връзка помежду си. Слѣдователно, тия двѣ сжщества, които правятъ движенията А и В, споредъ степенъта на своето развитие, се намиратъ въ два различни свѣта, вслѣдствие на което и тѣхнитѣ понятия за живота сж съвсѣмъ различни. Но и едното, и другото положение, нагорѣ и надолу, изразяватъ полюси на живота, които трѣбва да се проучаватъ

съзнателно, защото само животът ще ви
доведе въ връзка съ разумното.

Т. м.

„Само свѣтлиятъ път на Мж-
дростта води къмъ Истината“.

— Тя постоянно ни весели.

ЖИВИТЪ ТОЧКИ ВЪ ПРИ- РОДАТА и ОСНОВА НА ЗНАНИЕТО.

2 и 3

III година.
2 и 3 лекции на младежкия
окултенъ класъ, държани отъ
Учителя, на 28/X и 4/XI
1923 г. въ гр. София.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

ЖИВИТЪ ТОЧКИ ВЪ ПРИРОДАТА.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на Мждростъта води къмъ Истината.“

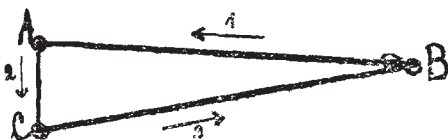
— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочетоха се темитѣ върху „Произхода на яйцето.“

Ще ви говоря върху „Живитѣ точки въ природата.“

Да допуснемъ, че имате живата точка А, която трѣбва да се прояви. Можете ли да

опрѣдѣлите въ дадения случай, въ каква посока ще се подвижи тази точка? Ще кажете: тази точка може да се подвижи, напримѣръ, отъ центъра къмъ периферията. Къмъ коя посока ще бжде това движение, на лѣво или на дѣсно? — На лѣво. Значи, центърътъ, отъ който излиза точката А ще бжде точка В, отдѣто точка А ще се движи налѣво и ще стигне на мѣстото, означено съ А. Да допуснемъ, че тукъ живата точка е достигнала крайния прѣдѣлъ на своето движение и

се спира. Какъ мислите сега, тази жива точка тукъ ли ще остане, ще се върне ли назадъ въ точка В, или ще вземе друго нѣкакво направление? Прѣдставете си при това, че и центърътъ В, който сжщо е живъ, се движи въ друга нѣкоя посока и то по-бързо, отколкото точката А. Значи, точката А не може да се върне по сжщата посока въ точка В, но ще направи едно отклонение, ще върви перпендикулярно надолу, по посока АС. Това отклонение се нарича вече падение. Тъй че, когато нѣкоя жива сила въ природата достигне крайния прѣдѣлъ на своето движение и не може да се върне въ точката, отдѣто е излѣзла, тя всѣкога прави едно отклонение отъ правия пѣтъ, пада малко надолу, като образува една малка линия АС. Тази линия всѣкога означава единъ опрѣдѣленъ резултатъ. АС опрѣдѣля извършената работа, тя опрѣдѣля и изразходваната сила. За да може живата точка А да навакса изразходваната сила, какво трѣбва да направи? — Да се върне пакъ въ центъра В, като образува движението СВ. Тия два пѣтя, ВА и СВ, които изминава точка А, сж почти равни. Питамъ сега: еднакви качества ли ще има точка А и въ двата случая, т. е. въ момента когато е излѣзла отъ центъра В и въ момента, когато се връща въ точка В? — Ще има извѣстно измѣнение. Какъ бихте опрѣдѣлили математически туй измѣнение?

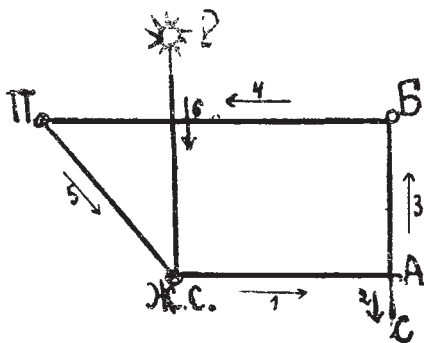
Сега ще пристъпня къмъ нѣкои психологически процеси, които ставатъ въ васъ, за да може да си ги обяснявате правилно. Напримѣръ, у васъ има единъ потикъ, едно желание А, което иска да се прояви, да излѣзе вѣнъ отъ центъра В на вашето съзнание. Туй желание А — азътъ въ васъ — излиза отъ В и достига крайния прѣдѣлъ на възможността си да се реализира, слѣдъ което пакъ се връща въ В, но съ нѣкаква придобита опитност. Можете ли да опрѣдѣлите, каква ще бжде придобитата опитностъ? Щомъ А излиза отъ В, центъра на вашето съзнание, все трѣбва да има нѣкакъвъ потикъ, което показва, че всѣко ваше желание е съзнателно. Вие, напримѣръ, мислите ли, че откакъ влѣзохте сега въ класъ и до този моментъ, сте останали сжщитѣ? — Не, въ този единъ часъ врѣме вие се измѣнихте, извървѣли сте вече пѣтя ВА. И сега, въ васъ ще се започне единъ процесъ на връщане. Този процесъ на връщане нѣкой пѣтъ може да трае една, двѣ, или повече секунди; нѣкой пѣтъ може да трае една, двѣ, или повече минути; нѣкой пѣтъ може да трае единъ, два, или повече часа; нѣкой пѣтъ — единъ, два, или повече дни; нѣкой пѣтъ — една, двѣ, или повече седмици; нѣкой пѣтъ — единъ, два, или повече мѣсеци, а нѣкога — една, двѣ, или повече години и т. н. — все сжщиятъ законъ е. По този начинъ мо-

же да се опрѣдѣли математически, слѣдъ колко врѣме една ваша мисль, или едно ваше желание може да се върне назадъ, отдѣто е излѣзло. Запримѣрь, заражда се у васъ силенъ потикъ, силно желание да учите музика, но нѣкои външни обстоятелства спиратъ реализирането на това ви желание, и вие забавяте изучаването на музиката. Желанието ви да учите музика като че ли замира у васъ. Но слѣдъ единъ, два, три, или повече мѣсеци случва се да слушате нѣкъдѣ единъ хубавъ концертъ, връщате се дома си и това желание къмъ музиката отново се възпламенява. Питамъ: какъ е станало това нѣщо, да отидете на концертъ, дѣто вашето желание да се възпламени отново? — Причина за това е вашето подсъзнание. Понеже вашето желание спада къмъ Божествения свѣтъ, вашето подсъзнание е разбрало много скоро, че вие имате нужда отъ музика, и затова започва да приготвява условия, за да се прояви това желание. То ви подтиква къмъ музика, завежда ви на концертъ, безъ да подозирате вие, какъ става всичко това. Слѣдъ това вашето съзнание започва да дѣйствува, докато най-послѣ вие се намѣрите въ благоприятни условия за реализиране на вашето желание. При реализирането на всѣко желание дѣйствуватъ, споредъ мене, едноврѣменно четири процеса. Единиятъ процесъ върви отъ подсъзнанието къмъ съзнанието; другиятъ про-

цесъ върви отъ самосъзнанието къмъ свърх-съзнанието, а другитѣ два процеса сж промежучни — отъ съзнанието къмъ самосъзнанието, и отъ свърхсъзнанието къмъ подсъзнанието.

И тъй, когато едно ваше желание не се реализира поради това, че не сте били достатъчно умни, то минава въ свърхсъзнанието. Слѣдъ врѣме, висшитѣ, разумнитѣ същества, които се занимаватъ съ живота ви, разглеждатъ, кои сж били причинитѣ да се спре този потокъ у васъ, какви прѣпятствия сте имали, за да се реализира това желание, и като ги намѣрятъ, връщатъ желанието ви отново въ подсъзнанието, въ Божествения свѣтъ и отъ тамъ въ съзнанието, за да се пристѣпи къмъ реализиране. Този процесъ на връщане може да се продължи една секунда, една минута, единъ часъ или повече. Подсъзнанието вече доброволно ще ви създаде условия да посѣтите нѣкой хубавъ концертъ, за да събуди отново това желание въ васъ и да се заемете да го реализирате. Ако и този пътъ не го реализирате, то пакъ ще отиде въ свърхсъзнанието, ще обиколи същия кръгъ, докато единъ день го реализирате. Съ това азъ искамъ да ви наведе на мисълта, че ако извѣстна идея не може да се постигне днесъ, слѣдъ врѣме все ще се създадатъ благоприятни условия за нейното реализиране.

Сега, ще ви запитамъ: кое е най-любимото изкуство споредъ васъ? (—Музиката). Всички съгласни ли сте съ това? (—И поезията). Добръ, да вземемъ тогава музиката (М) и поезията (П) като символи, само да обяснимъ закона. Допуснете, че вие сте живата съзнателна точка (Ж. С), която има опрѣдѣлена форма и опрѣдѣлено направление. Тази жива съзнателна точка се движи по направле-

ние на стрѣлката 1 и дохожда въ материалния свѣтъ въ точка А. Обаче, поради нѣкои неблагоприятни стечения на обстоятелствата, тази точка Ж.С не може да върви нагорѣ, къмъ своята цѣль, къмъ своето мѣстоназначение, но прави едно отклонение, пада надолу, въ точка С, по движението на стрѣлката 2, вслѣдствие на което закжснява въ пжтя си. При това падане, тя изгубва условия

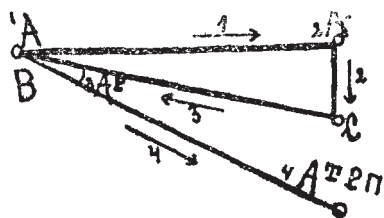
та да стане музикантъ, не може да реализира това си желание, намира се въ пжтя АС — пжтъ на страдания и казва: азъ изгубихъ всичко, не искамъ да се занимавамъ съ живота. Каже ли така, желанието се отправя къмъ свърхсъзнанието, къмъ Божествения центъръ Б, по направлението на стрѣлката 3, и всѣкакъвъ потикъ къмъ музиката видимо спира. Но, изпратена веднѣжъ една твоя мисль, едно твое желание къмъ Божественото съзнание, Богъ не е отъ тѣзи същества, което да не ви чува. Висшето Божествено съзнание Б почва да работи, разглежда причинитѣ за твоитѣ несполуки, за нереализирането на твое то желание и ги отстранява. Слѣдъ като твоята мисль, или твое то желание е направило единъ кръгъ, минало по пжтя на стрѣлките 1, 2 и 3, движението минава отъ Божествения центъръ къмъ подсъзнанието, т. е. по направлението на стрѣлката 4 въ точка П и тогава подсъзнанието започва да работи, създава благоприятни условия за реализиране на твое то желание, което върви по стрѣлката 5 и отново дохожда въ точка Ж. С. Цѣлото това движение може да се извърши много пжти — 1, 2, 10, 100, 1000 пжти, докато най-послѣ се реализира отъ самитѣ васъ, и вие го виждате реализирано вече по направление на стрѣлката 6 и въ точка Р.

Тѣй че, никое желание въ свѣта не остава въ своитѣ крайни прѣдѣли. Тамъ то се

спира временно, но въ края на краищата ще се реализира. Тъй щото, трѣбва да знаете, че всички добри желанія, които имате, ще се реализиратъ. Има другъ единъ законъ, обаче, съ който може да си напакостите. Да кажемъ, че вие искате да станете музикантъ, изпращате вашето желание горѣ въ Божествения свѣтъ, но изгубвате всички благоприятни условия за реализирането му, докато най-послѣ го забравяте съвсѣмъ и казвате веднѣжъ за винаги, че вашето желание е непостижимо. Разумнитѣ същества въ Божествения свѣтъ работятъ за реализирането на вашето желание, отправятъ го въ подсъзнанието ви и то отново буди у васъ това желание, кара ви да търсите начинъ да го постигнете, обаче вие сте започнали вече да се съмнѣвате въ живота и не се спирате върху това си желание. Колкото повече се съмнѣвате, толкова по-късно вашата мисль, или вашето желание ще се яви въ подсъзнанието. Съ съмнѣнието си вие сами ставате спирачка да се реализира вашето желание да станете музикантъ. Може да направите опитъ, за да се убѣдите въ истиността на този законъ. Имате, наприкладъ, една мъчна задача и вие казвате: не мога да рѣша тази задача. Като кажете веднѣжъ така, не мислете повече върху нея, напуснете тази мисль, не я повтаряйте и потретвайте. Легнете си да спите спокойно и не се съмнѣвайте. Не се ли усъм-

ните, може още срѣдъ нощъ да станете и да си рѣшите задачата. Слѣдователно, всѣкога трѣбва да изхвърляте отъ ума си мисълта, която ви измжчва. Оставете тази мисълъ за извѣстно врѣме настрана. Кажете ли си веднѣжъ: музикантъ нѣма да стана, свърши се съ мене — спрете се тамъ и започнете да се занимавате съ друго. Не се отчайвайте, не казвайте, че нѣма да станете музикантъ, че ще се самоубиете и т. н. Другъ пътъ ще ви обясня, какво значи да кажешъ, че ще се самоубиешъ, и какво може да ви постигне отъ изговарянето на тѣзи думи. Въ другия свѣтъ се нуждаятъ отъ такива работници. Като се самоубие нѣкой, въ другия свѣтъ го хващатъ, турятъ го на работа, като му даватъ още по-трудна задача отъ тази, която ималъ на земята, и той трѣбва да я рѣши.

И тъй, всички желания сж постижими. Това е първиятъ законъ въ съзнателния животъ на точка А. При всѣка своя

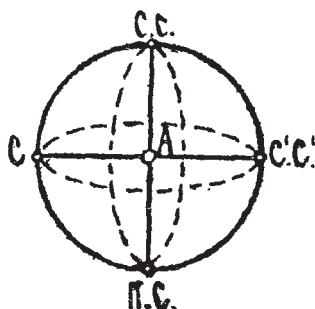

несполука, точка А добива едно ново качество, една малка опитност. Ще ви изразя картинно тази своя мисълъ. Живата точка А из-

лиза отъ центъра В и се движи по направле-

ние на стрѣлката 1, докато стигне своя краенъ прѣдѣлъ въ точка A^T , при което придобива единъ плюсъ. Буквата T горѣ на A -то означава търпѣнието. Търпѣнието е едно отмѣрено движение на съзнанието, което означава: азъ ще постигна на дѣло това, което желая. Точка A , като не може да постигне своето желание, отъ точка A^T пада надолу, прави едно отклонение до точка C , като върви по направление на стрѣлката 2. Отъ C точка A върви по направление на стрѣлката 3 и се връща въ центъра B , отдѣто е излѣзла първоначално. Каква става сега тази точка? — Тя става разумна A^P , понеже имала търпѣние. И така, имаме тритѣ положения на A : $A - A^T - A^P$. Не може да се яви P -то прѣди T -то. Тия букви означаватъ качества. Най-първо трѣбва да придобиешъ търпѣние, а послѣ разумность. Ако точката A се подвижи втори пѣтъ навънъ, какво ще придобие? — Своята поезия. Тогава ще имате A^{PPT} . Значи, за да придобиешъ поезията, трѣбва първо да придобиешъ търпѣние и разумность. Търпеливиятъ и разумниятъ човѣкъ е всѣкога поетъ. Нетърпеливиятъ, неразумниятъ човѣкъ е всѣкога глупецъ. За да постигнешъ едно свое желание, за да реализирашъ едно свое чувство или една своя мисълъ, изискватъ се двѣ излизания отъ Божествения центръ и едно влизане. Това е законъ! Вие каз-

вате нѣкога: ние не можахме да реализираме нѣкои наши желания. Питамъ ви: вие излѣзохте ли два пѣти отъ Божествения центъръ и влѣзохте ли единъ пѣтъ? Може да излѣзете цѣла каца сълзи, но безъ двѣ излизания отъ Божествения центъръ и едно влизане въ

Него, не можете да постигнете вашитѣ желания. Само по този законъ може да успѣвате. Това значи, че вие се намирате въ центъра А на единъ кръгъ, по окръжността на който се намиратъ слѣднитѣ центрове: С. С. — свѣрхсѣзнанието;

П. С. — подсѣзнанието; С — сѣзнанието; С' С' — самосѣзнанието.

Значи, всѣка една мисълъ, за да се реализира, най-напрѣдъ трѣбва да се качи въ свѣрхсѣзнанието, отъ тамъ да слѣзе въ подсѣзнанието, послѣ да се върне къмъ сѣзнанието и най-послѣ да дойде въ самосѣзнанието. Този процесъ прѣдставлява цѣла една обиколка. Вашата мисълъ като направи едно пълно обръщане, ще се реализира. Туй се нарича движение на Божественото живо колело за реализиране на всички човѣшки мисли, желания и

идеи. Азъ ви давамъ тази сжществена мисль, понеже въ живота ви ще проникнатъ хиляди съмнѣния, обезсърчения, та да знаете, че всѣки, който е въ това Божествено колело ще може да реализира всичкитѣ си мисли и желанія. Вашата мисль ще движи това колело, ще го кара да върви напредъ, ще влиза и ще излиза отъ него. Туй колело се движи съ различна бързина: нѣкой пжтъ се движи много бързо, нѣкой пжтъ много медлено, много бавно. Помнете сжществената мисль: всѣка ваша нереализирана мисль отива най-напредъ въ Божественото свърхсъзнание, отъ тамъ слиза въ подсъзнанието, послѣ въ съзнанието. Отъ тукъ минава прѣзъ животинския свѣтъ, влиза слѣдъ това въ самосъзнанието, докато най-послѣ се реализира въ вашия животъ.

Сега, онѣзи отъ васъ, които изучаватъ живата природа, които се занимаватъ съ растенията, какво правятъ, когато заблѣжатъ, че нѣкои дървета сж безплодни, или раждатъ хилави плодове? — Наторяватъ почвата съ торъ. Слѣдователно, когато почвата е бѣдна, тя трѣбва да се натори, за да се реализиратъ нѣкои ваши желанія, мисли, идеи. За да стане това наторяване, непрѣменно трѣбва да имате една несполука. Тогава вашата мисль ще се качи въ свърхсъзнанието, отъ тамъ ще слѣзе въ подсъзнанието да почерпи необходимата за цѣлтя сила, послѣ въ самосъзна-

нието, дѣто ще се реализира и ще донесе радостта, която чакате. Това е единъ законъ, въ който нѣма изключение. И всѣки, който има търпѣние, разумностъ и поезия може да стане музикантъ. Търпѣнието не е неволя, то е качество на разумния човѣкъ. Само разумниятъ човѣкъ търпи. Той трѣбва да е свободевъ, да не е ограниченъ. Само Богъ е дълготърпеливъ, и Него никой не ограничава. Той самъ си налага извѣстни ограничения. Когато добиемъ туй качество, което Богъ има — дълготърпѣнието — тогава ще дойде разумността, поезията и музиката.

И тъй, Божественото колело трѣбва да се завърти, за да се хармонизирате.

Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ да разработи това колело, да го тури въ движение. Когато една мисль е била въ Божественото свѣрхсъзнание и слѣзе въ подсъзнанието, ще стане едно движение на съзнанието и самосъзнанието, при което тия двѣ точки S и S^1 S^1 ще се събератъ въ точка A , и поезията ще дойде. Но трѣбва да има едно качване въ Божествения свѣтъ, защото всѣка мисль се реализира въ Божествения свѣтъ. Тя се изпитва на земята, а се реализира въ Божествения свѣтъ. Поезията не е земно нѣщо. И музиката не е земно нѣщо. Следователно, отъ двѣтъ страни на този кръгъ, отъ съзнанието и самосъзнанието трѣ-

бва да има едно движение към живата точка А, за да може едно желание, или една мисъл да се реализира веднага.

Тема за слѣдния път №2: „Произходъ на колелото,“

Упражнение. Прѣзъ тази седмица, всѣка вечеръ прѣди лѣгане, кой когато си лѣга, ще размишлявате по 5 минути върху: „живото колело“, чрѣзъ което се реализиратъ човѣшкитѣ мисли и желания. Т. М.

„Само свѣтлиятъ път на Мждростъта води къмъ Истината.“

— Тя постоянно ни весели.

ОСНОВА НА ЗНАНИЕТО.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на Мж-дростъта води къмъ Истината.“

— Тя постоянно ни весели. Т. м.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Произхода на яйцето и кокошката.“

Прочетоха се и нѣколко отъ темитѣ: „Произходъ на колелото.“

Тема за слѣдния пжтъ №3: „Отличителнитѣ черти на пчелата.“ Ще помислите върху тази тема. Имайте прѣдъ видъ чистотата на пчелата. Тя има образцова чистота, не търпи въ кошера си нищо нечисто, нищо хилаво. Сжщото нѣщо е и въ моралния свѣтъ. По отношение на чистотата, небето е много взискателно. То постѣпва по сжщия начинъ, както и пчелитѣ въ своя кошерь. Тамъ не може да стѣпи крака на нѣкой хилавъ, нечистъ човѣкъ. Въ небето нѣма лицепрятие. Тамъ не се чува: „този е нашъ, или този е вашъ.“ Само достойнитѣ, чиститѣ, умнитѣ могатъ да живѣятъ въ такъвъ кошерь.

Да допуснемъ, че имате прѣдъ себе си единъ ученъ човѣкъ, единъ естественикъ, който се занимава специално съ изучаване живота на пчелитѣ. Слѣдъ като се е занимавалъ той цѣлия си животъ съ проучаване тънкости-

тѣ въ живота имѣ, питамъ: какво е спечелилъ отъ пчелитѣ? — Огрубѣлъ е, нищо повече. И повечето отъ съврѣменнитѣ естественици, които изучаватъ природата по този начинъ, огрубѣватъ, ставатъ материалисти, не могатъ да извлѣкатъ оная велика мъдростъ, която се съдържа въ нея. Въ нѣкои отъ съврѣменнитѣ естественици се забѣлѣзва едно израждане, понеже поглеждатъ на въпроситѣ материалистично. Вземете, на примѣръ, пчелата, по своето благородство тя не седи на тази висота, на каквато е човѣкътъ. Нейното благородство е благородство на единъ по-нисшъ животъ, и затова, всички хора, които боравятъ съ една по-нисша материя, естествено е, че тази материя ще имъ въздѣйствува. Тя има свойството да привлича, или да смѣква човѣшкия животъ къмъ себе си. Вслѣдствие на това, всички естественици, съ малки изключения, сж повече материалисти. Не по този начинъ трѣбва да се изучаватъ животнитѣ, насѣкомитѣ, растенията, па дори и минералитѣ! Изучавашъ пчелата, трѣбва да я изучавашъ като една фаза отъ великия животъ на човѣшката душа; изучавашъ мравката, трѣбва да я изучавашъ като една фаза отъ великия животъ на човѣшката душа; изучавашъ растенията, кристалитѣ — по сжщия начинъ трѣбва да ги изучавашъ — тѣ сж все фази, прѣзъ които човѣшката душа е минала. Това е азбуката, отъ която е на-

редена книгата, означена „миналото на човѣшката душа“. И всѣки човѣкъ трѣбва да чете книгата на своето минало. Когато изучава кристалитѣ, той трѣбва да знае, какви сж били тия кристали въ врѣмето, когато е живѣлъ въ фазата на кристалъ. Като изучава растителното царство, той трѣбва да разглежда пжтя на своето минало и да изведе отъ този пжтъ онази велика поука, която животътъ е вложилъ въ него. Само по този начинъ проучавани, естественитѣ науки иматъ смисълъ; само тогава има въ тѣхъ философия; само така тѣ иматъ приложение!

Сега и вие, като ученици въ гимназията, като студенти въ университета, ако бихте изучавали естественитѣ науки, па и всички други науки отъ това гледище, като неразривна стадия отъ вашия животъ, вие бихте имали съвсѣмъ други разбирания за живота и за науката. А сега, азъ често срѣщамъ голѣмо прѣпятствие въ работата си, поради вашитѣ разбирания. Вие, като ученици въ гимназията, като студенти въ университета имате голѣмо мнѣние за себе си, мислите, че знаете много. Вѣрно е това, но азъ ще ви запитамъ: ако вие сте единъ 100-годишенъ дѣдо и ви поканятъ да играете на хорото, ще ви ползватъ ли нѣщо тия 100 години за случая? Мислите ли, че въ този старъ дѣдо, съ напрѣдване на възрастта, напрѣдва и силата? Каз-

ватъ му: дѣдо, я поиграй малко на хорото!
— Не мога, не зная.

Вие ще разсждавате съ мене, за да разберете мисълта ми. Ще вземемъ двѣ величини, първата отъ които означавамъ съ $+A$ (A съ единъ плюсь). Тя прѣдставя дѣте на 10-годишна възраст. Втората величина означавамъ съ $++A$ (A съ два плюса). Тя прѣдставя 100-годишенъ старецъ, годинитѣ на когото значи сж десетъ пжти повече отъ тия на дѣтето. Имате тогава: $+A - 10$ г. и $++A - 100$ г. И двѣтѣ величини сж двѣ живи сжщества, които се движатъ въ една и сжща посока п. Ако придадемъ къмъ $+A$ 20 години, и къмъ $++A$ сжщо 20 години, кой отъ двамата печели? — Първиятъ. Защо? Нали би трѣбвало стариятъ човѣкъ да печели повече, понеже числото 20 се прибавя къмъ по-голѣмо число отъ 10, а именно къмъ 100-тѣ? Стариятъ човѣкъ, обаче, не печели, понеже той е положителенъ. Въ какво седи тази положителность? Той живѣе съ идеята, че е богатъ, че е осигуренъ, натрупалъ си е голѣмо богатство, на което уповава; той живѣе още и съ идеята, че е ученъ, че има много опитности отъ живота, увѣренъ е въ себе си и т. н. Но, да живѣешъ съ такива идеи въ живота, който всѣки моментъ носи нѣщо ново въ себе си, значи да загубишъ своята сила, да не печелишъ нищо. Тия сж причинитѣ, за дѣто, като се прибавятъ 20 го-

дини къмъ живота на стареца, той става по-слабъ, а като се прибавятъ тия години къмъ живота на 10-годишното дѣте, то става силенъ човѣкъ. Отъ какво произтича тази разлика? Какъвъ е законътъ, който опрѣдѣля силитѣ? Защо, именно, старецътъ, като расте по умъ, не расте едноврѣменно и по сила? Вие ще кажете, че старцитѣ придобиватъ по-късно силата си. Това е вѣрно 50%, но и въ този процентъ има изключения. По нѣкой пжть старецътъ изгубва не само силата си, но и своитѣ свѣтли мисли. Коя е причината за това? Слѣдователно, положителнитѣ сили не печелятъ всѣкога въ свѣта.

Азъ искамъ вие да разбирате добръ нѣщата, да разсждавате правилно. Нѣкой казва: човѣкъ трѣбва да има положителна воля и положителенъ умъ. Вѣрно е това, но тукъ може да се приложи закона за вѣроятноститѣ. Не всѣкога положителната воля печели, и не всѣкога положителниятъ умъ печели. Защо? Старецътъ, който има два плюса, който е дошълъ до 120 годишна възраст и живѣе съ положителни мисли, се движи въ една по-гжста материя, вслѣдствие на което срѣща по-голъми съпротивления въ живота си, отколкото младиятъ човѣкъ, който живѣе въ една по-рѣдка срѣда, съ по-малки съпротивления. Слѣдователно, ако плюсоветѣ се увеличаватъ, съпротивленията се увеличаватъ, но силата се намалява — така е въ живота на стареца; ако

тъкъ плюсоветъ се намаляватъ, съпротивления се намаляватъ, но силата се увеличава. Законътъ, който можемъ да извадимъ отъ тукъ е слѣдниятъ: силата въ живота ни ще бжде обратно пропорционална на съпротивленията, които срѣщаме, т. е. голѣма сила — малки съпротивления, малка сила — голѣми съпротивления. И всичко това е въ зависимостъ отъ гжстотата на срѣдата.

Ето защо ние трѣбва да минемъ въ живота си по онзи пътъ, който има най-малко съпротивления. Много естествено е това! Защо? Вие какъ влизате въ нѣкоя гостилница? Нали първо прѣглеждате колко пари имате въ кесията си, и споредъ срѣдствата си разполагате? Като влѣзете въ единъ магазинъ, нали по сжщия начинъ прѣглеждате кесията си, и споредъ това си купувате по-хубавъ, или по-простъ платъ? Когато ще си правите кжща, или когато ще прѣдприемете нѣкое дълго пжтешествие, по сжщия начинъ ще прѣгледате състоянието на вашата кесия и възможноститѣ, които се съдържатъ въ нея. Трѣбва да знаете, че когато влизате въ материалния свѣтъ, всички тия нѣща трѣбва да се взематъ прѣдъ видъ, а вие често ги забравяте. Въ това отношение младитѣ мязатъ на старитѣ. Знайте, обаче, че при тия пропускания въ живота, вие затъвате повече въ материята, вслѣдствие на което гжстотата

на срѣдата се увеличава, съпротивлението — жщо, а силата ви се намалява.

Ще ви запитамъ: отдѣ идете, колко години откакъ сте излѣзли отъ дома си? — Не знаемъ. Имате ли писма отъ вашитѣ заминали, отъ баща си, отъ майка си? — Нѣмаме. И вие сега ще ми кажете, както старитѣ: вѣрваме въ Единния Господъ. . . Тази вѣра не ви ползува. Защо? Ако седя въ стаята си и вѣрвамъ, че има слънце, а не излизамъ да се грѣя на това слънце, какво ме ползува то? Ако седя въ една изба и изчислявамъ отъ тамъ силата на слънчевата свѣтлина, колко трептения иматъ най-дългитѣ слънчеви вълни, па зная и за всичкитѣ свѣтове, какво ме ползува това? — Нищо. Тия знания до извѣстна степен могатъ да ползватъ моя умъ, но изчисленията за слънчевитѣ лжи ни най-малко не ползватъ моята душа. Слѣдователно, когато ние говоримъ за великитѣ Истини въ живота, трѣбва да сме въ прѣмо съобщение, не косвено, съ лжитѣ на слънцето, поне да сме подъ благотворното влияние на тия лжи.

Какво се забѣлѣзва, обаче, въ живота на младитѣ? — Тѣ остарѣватъ прѣждеврѣменно. Защо? Въ васъ младитѣ се заражда желание да израстете бързо. Вие бързате и си казвате: кога ще израсна голѣмъ, да стана на 21 години? Бързате да станете избиратели, да гласувате. Нѣкои пъкъ бързатъ да

станатъ на 30 години, та дано взематъ нѣкой министерски постъ. Всички бързате. Какво ще спечелите съ вашето бързане? Не е въпросътъ въ бързането, да израснете по-скоро. За растенето вие не трѣбва и да мислите. Кога ще израснете, това не зависи отъ васъ. Много ученици отъ окултната школа се спъватъ именно въ този въпросъ. Щомъ влѣзете въ школата, вие бързате да станете много ученъ, много добъръ. Задачата на школата не е да ви направи добри, нито да ви направи умни и да придобие много знания. Знаете ли защо това нѣщо не е задача на школата? Каква разлика ще има тогава между богатия, който трупа паритѣ си въ касата и всѣки день ламти за все по-голѣмо и по-голѣмо богатство, и вие, които искате да трупате все повече и повече знания въ главата си като нѣкой банкеръ? Това знание повече ще увеличи тревогитѣ ви. Богатиятъ всѣки день поглежда къмъ паритѣ си, тревожи се, страхува се. И вие, като придобие повече знания, ще станете по-чувствителенъ, по-амбициозенъ, ще вземете да се мислите за нѣщо голѣмо и нѣма да можете да издържите всичко това. Че какъ ще може да издържите всичко това? Колко сме смѣшни ние хората на земята! Ние имаме единъ мозъкъ отъ 1.5 кгр. тежестъ, туренъ въ единъ лобъ. При една такава малка материя, при единъ такъвъ ограниченъ умъ,

вие искате да обхванете цѣлата вселена, да турите всичко подъ нозѣтъ си и да кажете: знаете ли кой съмъ азъ? Казвамъ: ти си младиятъ човѣкъ, съ 1·5 кгр. тежестъ въ главата си. Знаете ли какво прѣдставлява мозъка на единъ ангелъ? Мозъкътъ на единъ ангелъ по интензивностъ на своитѣ вибрации и по качество прѣдставлява съвокупностъ отъ мозъцитѣ на цѣлото човѣчество. Знаете ли, какво нѣщо е написано въ мозъка на единъ ангелъ? Ако се намѣришъ прѣдъ единъ ангелъ, какъ ще се почувствуващъ?

Като ме слушате сега, нѣкои отъ васъ може да се обезсърчатъ, но ние говоримъ за насърчение, а не за обезсърчение. Вие трѣбва да разбирате живота същественно. Не го ли разбирате така, ще си заминете по същия начинъ, както и всички други, млади и стари. Вие ще растете, както онзи стогодишенъ дѣдо. Слѣдователно, като станете на 100 години, ще почнете да прѣповтаряте всички ваши минали глупости, защото старитѣ хора не се занимаватъ съ нищо друго, освѣнъ съ прѣповтаряне колелото на своя животъ, както онзи конь, който прѣкарва колелото въ градината. Стариятъ човѣкъ все ще казва: едно врѣме, като бѣхъ младъ, тъй бѣше, иначе бѣше. Не, никакъвъ смисълъ нѣма въ прѣповтарянето на живота. Вие, и безъ да мислите, безъ да искате по-скоро да израстете, ще растете. Приятното въ живота е да рас-

тешъ, безъ да мислишъ по това; да ставашъ добъръ, безъ да мислишъ, че си станалъ добъръ, но всѣки моментъ да използвашъ благоприятнитѣ условия. Слушалъ съмъ нѣкои млади да казватъ: азъ не съмъ толкова добъръ. Че кога си билъ добъръ? Другъ пжтъ казвате: азъ съмъ добъръ. Каква е тази ваша логика, тази философия? Ще разсждаватъ правилно! Питамъ ви: какъ опрѣдѣляте вие доброто? Може ли единъ скжпоцѣненъ камъкъ днесъ да е диамантъ, утрѣ да бжде вжгленъ? — Не може. Ако днесъ вие сте добъръ, всѣкога ще сте добъръ. Ако въ даденъ моментъ сте лошъ, всѣкога сте лошъ. Отъ това правило има едно изключение. Вжгленътъ може да се прѣвърне въ диамантъ. Какъ? — Като се подложи на висока температура и голѣмо налѣгане. Значи, когато върху вжглена дѣйствува една разумна сила, той се прѣвърща въ диамантъ. Една разумна сила може да прѣвърне и диаманта въ вжгленъ. Може да стане това нѣщо, но то се отнася до ония диаманти въ физическия свѣтъ. Но що се отнася до човѣшката душа, имайте прѣдъ видъ слѣдното: никоя сила въ свѣта не е въ състояние да прѣвърне душата въ вжгленъ. Тя за вѣчни врѣмена си остава единъ скжпоцѣненъ камъкъ на небесното царство. Тя е излѣзла отъ Божественото дихание. Туй трѣбва да считате като законъ. Чистата душа не може да се опорочи, тя всѣкога си е чиста! Помнете това,

държете тази мисъл въ себе си, за да не се обезсърчавате! Дойдете до нѣкое противорѣчие, кажете: моята душа е чиста. Ако азъ се опетнихъ, то е външно, не се отнася до душата. Слѣдователно, ще мислите, че погрѣшката ви е въ постѣпката, а не че вашата душа е станала по-добра, или по-лоша. Азъ мога да ви кажа, че нѣкой пжтъ сте постѣпили разумно, а нѣкой пжтъ неразумно, но то не се отнася до вашата душа.

Когато дойдемъ до вашитѣ разсждения, питамъ: въ какво седи вашата философия? — Тя прѣдставлява развитието на високитѣ човѣшки мисли, тѣхното съзерцание. Питамъ: кои философи сж най-прави въ своитѣ разсждения? Азъ не ги критикувамъ, но казвамъ: вземете който и да е философъ, за когото казвате, че има отлична философия и постройте вашия животъ съобразно неговитѣ теории, да видите какъвъ резултатъ ще имате. Азъ искамъ да разсждавате по същество, по смисълъ. Ако ме запитате: тогава защо ни е философията? Този въпросъ е равносилень на въпроса: защо ни е свѣтлината? — На пжтника е нужна свѣтлина, за да му освѣтлява пжтя, по който ходи. Защо ни е знанието? — То е свѣтлина на ума, показва пжтя, по който човѣкъ върви. Защо ни е Любовта? — Да осмисли живота ни. Защо ни е Мждростта? — Да украси този животъ, да му даде смисълъ, интензивность. Защо ни е Истината? —

Да ни даде свобода, да прѣобразимъ живота си.

И тъй, знанието, което сега придобивате, трѣбва да го турите като основа на земната наука. Това сж материали, необходими за създаване въ васъ правилни разбирания за нѣщата. Като ви казвамъ това, азъ ни най-малко не подразбирамъ да тръгнете изъ свѣта и да разправяте навсѣкждѣ своитѣ възгледи за нѣщата, като ученици на окултната школа. Не, по тия въпроси вие ще говорите съ най-ученитѣ хора, а съ глупавитѣ хора ще говорите за обикновени работи: за лукъ, за чесънъ и др. Ако спазвате туй правило, ще имате по-малко страдания, т. е. ще казвате, както Христосъ казваше: „Доста е на деня неговото зло.“ То значи: въ свѣта има толкова страдания, нѣма защо и ние да при-туряме повече. Напримѣръ, нѣкой пжтъ може да ви попитатъ: какво мислите за живота, има ли бждещъ животъ? И ти, изведнѣжъ се смущавашъ и почвашъ да доказвашъ философски, че този философъ тъй казалъ, онзи философъ иначе казалъ. Този, като те слуша, казва: голѣмъ глупакъ си ти! Ти веднага се сгушишъ и казвашъ: не ме разбраха. Въпросъ е, кой кого не разбра: дали той не те разбра, или ти не го разбра. Азъ мисля, че ти, който говоришъ, не си разбралъ другия.

Мнозина отъ васъ казватъ: откакъ сме влѣзли като окултни ученици въ школата, оглупѣхме. Естествено е, че човѣкъ ще оглу-

пъе. Кога? Когато не четете, не учите нищо. Има учени хора, които като излѣзатъ веднѣжъ отъ университета, нищо не четатъ. Какво е казано прѣди 20 години, тѣ знаятъ, но новитѣ теории не знаятъ. Тия учени, които слѣдятъ новитѣ теории, ще кажатъ за тѣхъ: много сте изостанали назадъ. Животътъ е движение, затова, който иска да не остава назадъ, не трѣбва да се спира, а постоянно да се движи.

При това, вие имате да се борите въ свѣта съ редъ мжнотии. Вие минавате за окултни ученици, но още не сте истински идеалисти. Питамъ ви: имате ли идея, и каква е тя? Азъ не искамъ да ви обезсърчавамъ, но ви запитвамъ, за да си уясните, въ какво положение се намирате за сега. Ще ви задамъ сжщия въпросъ въ друга форма: колко пари имашъ въ джоба си? Казвашъ: хиляда лева. Хайде да ги прѣброимъ! Изваждашъ ги, броишъ, излизатъ 100 лв. Какъ тъй? Ами азъ мислихъ, че сж 1000 лв. Провѣрката, обаче, показва, че сж 100 лв. Дѣ е Истината? Мислите ли, че съ такива идеи нѣма да фалирате? — Ще фалирате. Вие ще констатируете факта тъй, както си е. Имате 100 лева, нито пара повече, точно ще опрѣдѣлите. Нѣма да си правите никакви илюзии. Това не сж мои възражения, това сж сборъ отъ закони, които сжществуватъ въ природата. Природата не търпи абсолютно никакъвъ фалшъ. Забѣлжете, при всикчи

търкания, сблъсквания, които съществуватъ въ свѣта, колко умно природата е построила цѣлата вселена! Тя е прѣдвидила всички възможности, които могатъ да се случатъ между една слънчева система и друга. Между Алфа-Центоурисъ, напримѣръ, има 25 билиона мили разстояние, въ което празно пространство може да се наредатъ 3000 слънчеви системи, безъ най-малкитѣ стълкновения помежду имъ. Защо е това пространство? Природата е прѣдвидила всички възможни търкания, които могатъ да се явятъ, и за да се избегнатъ тия катастрофи, тя е оставила празни пространства. Не само между най-големитѣ тѣла, но и между васъ тя е турила извѣстни прѣгради. Защо? — Възъ основа на сщия законъ — да не ставатъ търкания, които да създадатъ катастрофи. Мислите ли, че между двата пола, мъже и жени, нѣма прѣграда? Знаете ли какви прѣгради има! Но махнете ли тия свещени прѣгради, които природата е турила, очакватъ ви катастрофи, нещастия. Между приятелитѣ сщщо има прѣгради. Когато искашъ да се видишъ съ приятеля си по-отблизо, нѣма да прѣмахвашъ прѣградата, плетѣтъ, който природата е поставила, но ще се качишъ на този плетъ и ще кажешъ: приятелю, ела да се поразговоримъ по-задушевно! Развалите ли тия свещени плетове, ще изгубите вашето щастие. Ви е нѣможе да бждете по-умни отъ Бога!

Вие не може да бъдете по-умни отъ природата!

Сега, тия недоразумѣния, които изпъкватъ между васъ, се дължатъ на различнитѣ ваши схващания, на различието въ вашето развитие. Често, вашето приятно разположение се смѣня съ неприятно. Напримѣръ, вие сте поканени на обѣдъ нѣкъдѣ, опекли сж специално за васъ една кокошка и ви казватъ: отличенъ обѣдъ сме ви приготвили. Вие не знаете, какъвъ е обѣдътъ, но се приготвяватъ за единъ богатъ обѣдъ. Седнете на трапезата, пригответе се да ядете, но тъкмо въ тозъ моментъ единъ вашъ приятелъ идва, задига кокошката отъ масата и вмѣсто нея ви слага една чиния съ хубави ябълки и казва: приятелю, азъ взехъ кокошката за себе си, а на тебе оставихъ една чиния съ ябълки. Веднага вашето приятно разположение се смѣня съ неприятно. Понеже бѣхте се приготвили за единъ богатъ обѣдъ, вашето очакване остава незадоволено, вслѣдствие на което въ въ васъ се поражда едно горчиво чувство. Питамъ: има ли нѣкаква неправда въ това, че приятелътъ ви взелъ кокошката, а оставилъ за васъ ябълкитѣ? Примири се съ това и кажи: много добръ направи, че взе кокошката, а ми остави ябълкитѣ. Това значи да бъдешъ разуменъ, да можешъ да примирявашъ всички противорѣчия въ живота и да останешъ доволенъ, когато той те лишава отъ нѣщо,

Взема ти кокошката, дава ти ябълки. Какъ постъпва неразумниятъ? Той се сърди, недоволенъ е, казва: азъ не искамъ да ямъ ябълки, искамъ кокошка. Тази кокошка бѣше опечена за менъ. Започва тогава по адресъ на приятеля си да изпраща разни приказки. Питамъ: слѣдъ като се разгнѣви, слѣдъ като изпрати по адресъ на приятеля си толкова обидни думи, спечели ли кокошката? — Не. Приятельтъ ти казва: извини ме, донесохъ ябълки вмѣсто кокошката. Ти най-послѣ се смекчишъ и казвашъ: добрѣ, извинявамъ те. Извинявашъ, но кога? — Слѣдъ като си изхарчилъ толкова излишна енергия! И друго нѣщо може. Слѣдъ като си му простилъ, пакъ да заминешъ на онзи свѣтъ съ мисълта: простихъ му, но все пакъ той изяде кокошката. Значи, ти заминавашъ за онзи свѣтъ съ една неблагодарностъ, че не си изялъ кокошката. Питамъ: какво спечели тогава? Това сж най-голѣмитѣ нещастия, които съврѣменнитѣ ученици прѣтърпѣватъ въ школата. Не, отъ окултния ученикъ се изисква едно важно качество — примирение, но разумно примирение. Примирение съ условията, примирение съ лишенията, изобщо примирение, което да почива на дълбоко разбиране на живота.

Ще ви дамъ примѣръ да видите, колко лесно се примиряватъ американскитѣ студенти съ условията на живота. Много отъ тѣхъ, които нѣматъ срѣдства да слѣдватъ

университетъ, а иматъ силно желание, ще ги видите прѣпасани съ прѣстилки, прислужватъ въ разни гостилници. Като свършатъ обѣда, измиватъ чиниитѣ, нахранватъ се и си излизатъ навънъ, дѣто се срѣщатъ съ другари и заедно съ тѣхъ играятъ на крокейтъ, на футболъ — нѣма никаква разлика между богатитѣ и бѣднитѣ студенти. Тия студенти не се срамуватъ отъ работа, не роптаятъ противъ условията, разумно се примиряватъ съ тѣхъ. И ще ги видите, слѣдъ нѣколко години нѣкои отъ тѣхъ свършили за доктори, други за философи, трети за професори и т. н. Въ България, обаче, другояче ще се изтълкува това нѣщо. Въ Америка всѣки студентъ иска да бже донѣкждѣ свободенъ, тѣ сж схванали значението на независимостта, на свободата и казватъ: „Азъ мога да изкарамъ прѣхраната си съ честенъ трудъ.“ Тия студенти не прислужватъ само по гостилницитѣ, но ходятъ и по богати хора, палятъ имъ печки, ходятъ на пазаръ и т. н., но слѣдъ 4-5 години сж свободни отъ тия си задължения. Какво заключение можемъ да извлѣчемъ отъ този примѣръ? Нѣкои отъ васъ се намиратъ въ безизходно положение и запитватъ: кога ще свършимъ тази школа? Какво ще ни ползува тя въ живота? Какъ, вие въ окултната школа за печалба ли идвате? Не, трѣбва да знаете, че въ окултната школа вие идвате, за да се научите да живѣете разумно. Като се научите

да живѣете разумно, ще знаете какъ да използвате науката въ всички нейни разклонения, въ всички нейни положителни и отрицателни фази, ще знаете какъ да отстранявате всѣка нейна лоша страна, и какъ да приемате всѣка добра страна. Всѣка наука има своя положителна и отрицателна страна, а окултниятъ ученикъ трѣбва да се научи да живѣе разумно и да използва разумно знанията, които човѣчеството е придобило до сега. Великитѣ Учители на човѣчеството не позволяватъ на ученитѣ да придобиватъ много знания изведнѣжъ, защото, ако при сегашнитѣ условия на живота имъ се дадатъ много излишни знания, тия знания нѣма да принесатъ такива блѣстящи резултати, каквито очакватъ. Защо? Мозъкътъ на съврѣменното човѣчество, неговата нервна система не е тъй нагласена да издържа бързитѣ трептения на тия висши знания. Има извѣстни идеи, които, ако се произнесатъ, на мнозина отъ васъ ще се прѣсѣкатъ краката и ще паднатъ съ лицето си къмъ земята. Това нѣщо се случаваше много хора отъ обикновения животъ, които минаватъ за силни, за смѣли хора, говорятъ много, обаче, щомъ излѣзатъ прѣдъ нѣкой ученъ човѣкъ, или прѣдъ човѣкъ съ знатно положение, като царъ или другъ нѣкакъвъ, обхваща ги страхъ, започватъ да треперятъ, езикътъ имъ се сплита и не могатъ да говорятъ. Защо? — Тѣхниятъ мозъкъ не

може да трепти съответно вибрациите на тия учени, или високо знатни хора, и не може да ги издържа. Между тях не може да става правилна обмяна. Ето защо, при сегашното развитие на човечеството, всички велики учени хора се крият, не се изявяват на свѣта, а когато трѣбва да се изявят, взимат най-проста форма, за да не произведат никакво сътресение. Такива факти може да срещнете нѣйдѣ изъ Стария Завѣтъ, напр. Исаия 6 гл., стихове: 5, 6, 7: „Тогазъ рекохъ: Горко ми, защото загинахъ; понеже съмъ чловѣкъ съ нечисти устни, и живѣя между люде съ нечисти устни, понеже очитѣ ми видѣха Царя, Господа Саваота. Тогазъ долѣтъ при менъ единъ отъ серафимите, и имаше въ ржката си разпаленъ вжгленъ, който бѣ взелъ съ клѣщи отъ олтаря. И допрѣ го до устата ми и рече: Ето, това се допрѣ до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грѣхътъ ти се очисти.“

Слѣдователно, и до васъ трѣбва да се допрѣ този свещенъ огънъ на Любовта, въ която нѣма никаква измѣна, никаква лъжа, но въ която живѣе свещената Истина. И вашите души, като на млади хора, ученици на Великата Школа, трѣбва да бждатъ заквасени съ новия квасъ на Любовта. Вие трѣбва да имате любовъ помежду си. Всички тия съмнѣния, подозрѣния, недоразумѣния, които съществуватъ въ съврѣменното човѣчество, прѣд-

ставляватъ останки отъ едно голѣмо разрушение, и затова трѣбва да се изхвърлятъ навънъ. Имайте прѣдъ видъ, че за всѣки едного има условия да се развива, никой не може да му ги вземе, но важното е, че тия условия нѣма да бждатъ всѣкога. Питамъ ви: ако сте близо или подъ нѣкое голѣмо дърво, какво ще ви ползува то? Нѣма ли да ви засѣнчва? За пжтника, който иска да си почине, е добръ, но за едно растение, тази сѣнка на дървото го спира въ неговото растене. Ако ти си растение, и това дърво те отхвърли на $\frac{1}{2}$ клм. разстояние отъ себе си, прави ли ти нѣкакво зло? — Не, добро ти прави. Туй дърво ти казва: „Слушай, синко, подъ моята сѣнка ти не можешъ да растешъ, но азъ те подхвърлихъ вънъ отъ себе си, подъ дѣйствието на слънчевитѣ лъчи, да растешъ и човѣкъ да станешъ“. Ние не искаме да ви засѣнчваме, искаме всички да бждете свободни. Вие не трѣбва да се спъвате отъ това, кой колко знае, не гледайте на онова голѣмо дърво. Силата на човѣка не е въ голѣмината му. Не казвайте: азъ искамъ да бжда голѣмъ! Колко голѣми искате да бждете, колкото слона ли? Каква голѣма глава, какъвъ голѣмъ хоботъ има той! Човѣшкиятъ умъ стои много по-високо отъ този на слона. Смисълътъ на нѣщата не е въ външната форма. Помнете едно нѣщо: всѣко гърне, като се направи, трѣбва да мине прѣзъ огънь, докато се опече добръ.

И колко пжти трѣбва да мине прѣзъ пещъта! Ако за опичането на едно гърне се изискватъ 250—300 градуса температура, знаете ли колко градуса се изискватъ, за да се опекатъ вашитѣ чувства? — Изисква се най-малко 50,000 градуса топлина. Знаете ли колко градуса се изискватъ, за да се опече едно ваше душевно желание? Най-малко 100 милиона градуса. Тази топлина отъ 100 милиона градуса не е онази топлина, която изгаря, която унищожавя, но тя е топлина, която внася оня великъ Божественъ животъ. При тази топлина се образуватъ ония висши трептения въ човѣка, които даватъ потикъ къмъ най-възвишеното и благородното.

Та казвамъ: ако нѣкои отъ васъ се подлагатъ на изпитъ въ живота, трѣбва да знаете, че тия нѣща сж точно опрѣдѣлени. Ние знаемъ тия закони, които опрѣдѣлятъ изпититѣ въ живота. Като зная законитѣ, споредъ тѣхъ азъ зная, какво ще ми се случи всѣки день, но никога не правя опити да го отклоня или избегна. Никога до сега не съмъ пратилъ опитъ да измѣня своята сждба. Защо? Ако измѣня своята сждба, ще ми се случатъ нѣща 100 пжти по-лоши. Природата, заедно съ всички възвишени същества, които работятъ съобразно нейнитѣ закони, като сж пратили човѣка на земята, тѣ сж изчислили всички възможности, прѣдвидѣли сж всички условия, при които неговиятъ умъ, неговото сър-

це и неговата воля могат да се развиват нормално. Следователно, условията на вашия живот, въ които се намирате, сж най-добри за васъ. По-добъръ животъ отъ този, който имате сега, не може да ви се даде. За въ бж-деще може, но при сегашнитъ условия, при разбиранията, които имате сега, този ви животъ е най-добриятъ. Погрѣшката, която правите въ живота си е, че вие не сте вѣрни на идеитъ на вашата душа.

Знаете ли какъвъ е свещениятъ трепетъ на душата? Знаете ли колко е нѣжна човѣшката душа? Въ душата нѣма абсолютно никаква грубостъ. Тя е готова да раздѣли послѣдната хапка съ своя приятелъ, съ най-бѣдня човѣкъ. Тя не прави никаква разлика между нравката и себе си. Когато душата отправи единъ свой нѣженъ трепетъ къмъ нѣкое малко сщество, то трепва и казва: „Ето една душа, която ме разбира.“ Нѣжността, бла-гостъта, които притежава душата, това сж качества на Бога. Единъ погледъ на Бога е въ състояние да измѣни условията ти, да те подигне да растешъ. Неговиятъ погледъ всѣкога носи знание, Мждростъ, свобода, животъ.

И тъй, вие като се въодушевите, като ученици на Великата Школа, нѣма да мечтаете по-скоро да растете и да остарѣвате, но ще се учите, ще прилагате Любовта, ще приемате свѣтлината и ще използвате Божествената свобода.

Азъ желая между всинца ви да се установи една вътрѣшна хармония, при която класътъ ви да може да расте нормално—другояче, ще имате хилави резултати. Този е истинскиятъ пжть, по който като вървите, ще придобиете единъ разуменъ животъ, отъ който да бъдете доволни и вие, и вашитѣ близки и приятели. И въ Писанието се казва: „На дѣцата е Царството Божие.“ Не се казва, че Царството Божие е на старцитѣ, но на дѣцата, на младитѣ, на ония, които растатъ.

Само върху такава основа може да се добие истинското знание. Само така може да се развивате правилно. Вънъ отъ този принципъ вие ще замязате на старци и слѣдъ 100 години всичко ще изгубите, животътъ ви ще се обезсмисли. Вие, специалниятъ, младежкиятъ класъ, сте класъ, който вѣчно да расте и да се подмладява, и никога да не остарява. Въ скрита форма азъ наричамъ младежкия класъ „класъ на вѣчната младостъ, на Божествената нѣжностъ.“

Азъ бихъ желалъ вие да останете за винаги дѣца, не по умъ, но душитѣ ви да бждатъ дѣтски, или ще употребя единъ свой терминъ: душитѣ ви да бждатъ нѣжни!

Т. м.

„Само свѣтлиятъ пжть на Мждростта води къмъ Истината.

— Тя постоянно ни весели.

ЗАДАЧИ НА ИСТИНСКАТА НАУКА.

4

III година,
4 лекция на младежкия
окултенъ класъ, държана отъ
Учителя, на 4/XI 1923г.
въ гр. София.

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

ЗАДАЧИ НА ИСТИНСКАТА НАУКА.

„Само свѣтлиятъ път на
Мъдростъта води къмъ Истината.“
—Тя постоянно ни весели.“

Размишление.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ вър-
ху темата: „Отличителнитѣ черти на пчелата.“

Прочете се резюме отъ темата: „Произ-
ходъ на колелото.“

Тема за слѣдния път № 4: „Ролята на
червенитѣ и бѣли кръвни тѣлца въ кръвта.“

Тази вечеръ ще ви говоря върху „Зада-
читѣ на истинската наука.“

Когато азъ ви говоря, мнозина отъ васъ
схващатъ отрицателната страна на бесѣдата.
Когато ние посочваме неджитѣ на извѣстенъ
клонъ отъ науката, напимѣръ на медицината—
наука за лѣкуването на човѣка — ни на-мал-
ко нѣмаме прѣдъ видъ да я критикуваме, но
като разглеждаме състоянието на днешното ѝ
развитие, посочваме на възможноститѣ за ней-
ното развитие въ недалечното бъдеще. Пове-
чето лѣкари започватъ да изучаватъ меди-
цината отъ болезненото състояние на орга-
низма. Това, обаче, не е правиятъ път на
изучаване. Най-първо трѣбва да се разглежда
здравия организъмъ, да има една установена

норма за здравословното състояние на организма, и отъ тази норма да се опрѣдѣли, кога човѣкъ е въ болезнено състояние, кога не, каква е болестъта, до колко е опасна тя и т.н.

Да допуснемъ, че точка А, като жива точка, прѣдставлява здравословното състояние на човѣка. Неговиятъ организъмъ расте и се развива правилно въ своя животъ и достига до точка В, дѣто, като пуца корени на дѣя-

А ————— В

А² ————— В²

телностъ, срѣща извѣстни спънки, извѣстни прѣчки за развитието си. Тия прѣчки прѣдизвикватъ извѣстни пертурбации въ организма. Тогава А се прѣвръща на А² (А въ втора степенъ) и В — въ В² (В въ втора степенъ.) Пжтьтъ А² В² прѣдставлява пжтя на развитието на живата точка А при срещнатитѣ спънки, които създаватъ вътрѣшнитѣ противорѣчия въ човѣка. За да се избегнатъ тия пертурбации, които ставатъ въ организма, на помощъ ще дойде медицината, което показва, че нейната единствена задача не е само лѣкуването на организма, но и по-висша отъ дадената. Вината не е въ самата наука медицина, но въ схващанията, които иматъ свърѣ-

меннитѣ учени за тази наука. Споредъ схващанията си тѣ опрѣдѣлятъ цѣлитѣ ѝ и задачитѣ ѝ.

Нека вземемъ другъ отрасълъ отъ науката, напримѣръ астрономията. Какъ я изучаватъ съврѣменнитѣ астрономи? Нѣкои отъ тѣхъ изучаватъ пжтя на планетитѣ, състава имъ, извѣстни отклонения, извѣстни пертурбации, които ставатъ съ тѣхъ, но тѣзи данни, до които тѣ се домогватъ, сж само външни. Единъ истински астрономъ трѣбва да се заеме да изучи вътрѣшното състояние на планетитѣ, за да се домогне до ония велики Истини, които интересуватъ съврѣменнитѣ учени. Вие ще кажете: много нѣща не знаемъ, защото стоятъ далечъ отъ насъ, а тия, които сж близо, ние знаемъ, проучаваме гилесно. Но понятието далечъ и близо се опрѣдѣля по отношение бързината, съ която се движимъ. Ако човѣкъ се движи съ бързината на свѣтлината, слънцето е много близо за него, за осемъ минути той е тамъ, но ако се движи съ бързината на човѣка, слънцето въ този случай е много далечъ. Отъ тукъ се явяватъ въ свѣта понятията за постижими и непостижими нѣща. За умния човѣкъ всичко е постижимо въ врѣме и пространство.

Сега, азъ искамъ да схващате нѣщата право, да не бждете партизани на една наука и да се придържате строго въ рамкитѣ на нейнитѣ цѣли и задачи. Съврѣменнитѣ науки не сж кръстени правилно. Тѣхнитѣ имена не

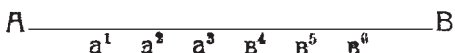
съотвѣтствуватъ напълно на задачитѣ, които тѣ прѣдполагатъ, тъй както и имената на много отъ съврѣменнитѣ хора не отговарятъ на характера имъ. Напримѣръ, вие сте кръстени Иванъ, но не сте доволни отъ това име. Вие искате да се казвате Стефанъ или Георги, но изборътъ не зависи отъ васъ. Баща ви, майка ви, дѣдо ви се събрали и казали: хайде да кръстимъ това дѣте Иванъ!

За въ бждеще ние ще имаме за наукитѣ съвсѣмъ друго схващане, нѣма защо да ги критикуваме. Ние благодаримъ на науката за това, което ни е дала до днесъ въ пѣтя на своето развитие. Често, нѣкои младежи казватъ: науката е доказала това! Веднѣжъ повѣрвали въ науката, тѣ сж категорични въ своитѣ заключения и не приематъ никаква нова мисль. Че какво е доказала науката? Тъкмо тия въпроси, по които съврѣменнитѣ хора най-много спорятъ, тя не е доказала нищо положително. Ние индивидуализираме науката като нѣкоя личностъ, а въ сжщностъ науката е резултатъ на усилията на човѣшкия духъ. Той е създалъ философията, математиката, естественитѣ науки и всички други отрасли на науката и самъ ги е кръстилъ. За въ бждеще ще има три отдѣла науки. Единиятъ отдѣлъ ще се занимава съ физическитѣ науки. Вториятъ, духовниятъ отдѣлъ, ще се занимава съ умственитѣ науки, а третиятъ отдѣлъ ще бжде наука за

„произхода на човѣшкия духъ“, която ще докосне ония области отъ науката, които сега сж непонятни на съврѣменнитѣ учени.

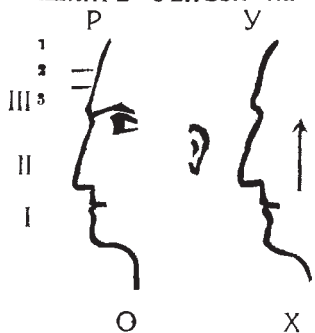
Всички вие трѣбва да използвате съврѣменната наука за ваше добро, за ваше благо. Всичко онова, което е полезно въ науката за вашето развитие, изучавайте, но всичко онова, което е вредно за васъ, отхвърляйте настрана. Вие не трѣбва да пълните ума си съ излишенъ багажъ.

За васъ, като ученици на окултната наука, които ще изучавате живота разумно, голѣмъ интересъ трѣбва да прѣдставлява френологията. Ще ви нахвърлямъ нѣколко мисли по нея. Да вземемъ напримѣръ линията АВ,

която да прѣдставлява линията надъ вѣждитѣ въ човѣка. По тази линия на челото, споредъ съврѣменнитѣ френолози, се намиратъ всички наблюдателни способности, а именно въ точкитѣ а¹, а², а³, в⁴, в⁵, в⁶, всѣка отъ които прѣдставлява извѣстенъ центъръ. Какви наблюдателни центрове, напримѣръ, има по тази линия? Като разглеждате единъ прѣдметъ, първо опрѣдѣляте неговата форма, послѣ неговата голѣмина, неговата тежестъ, какво мѣсто заема въ пространството и т. н. Тия и редъ още центрове лежатъ все по тази линия на челото. Тѣ събиратъ само външнитѣ

данни отъ природата. Затова, като изучавате единъ прѣдметъ, вие първо ще изучавате неговата външна страна, тъй както прави единъ естественикъ и ще развивате наблюдателнитѣ си способности. И дѣйствително, въ всички ония хора, които се занимавали 20-30 години съ естественитѣ науки, долната частъ на челото имъ надъ вѣждитѣ се силно издава навънъ, а горната частъ на челото имъ остава малко легнала назадъ. У философитѣ пъкъ, които не се занимаватъ толкова съ изучаване външнитѣ бѣлѣзи на прѣдметитѣ, а повече

разсждаватъ, изучаватъ принципитѣ въ живота, въ тѣхъ се развива горната частъ на челото — разсждѣка, сравнението, въображението — центъра за принципността на нѣщата. Ако ви прѣд-

ставя челото съ двѣ линии, горна и долна, естественицитѣ се движатъ по долната линия, а философитѣ — по горната линия.

Сега, ако разгледаме линията О Р, на какво мяза тя? — На стѣпала. Първото стѣпало е устата, второто — носа, третото — челото. Значи, въ живота си човѣкъ се качва

по единъ планински върхъ, който върви нагорѣ и все по-нагорѣ. Колелото се качва, и новъ кржгозоръ, нови способности се разкриватъ. На пръвъ погледъ тази крива линия нѣма никакъвъ смисълъ, но ако ѝ турите око, ухо, тя добива смисълъ.

Разнитѣ отдѣли на съврѣменната наука иматъ тази добра страна, че развиватъ човѣка всестранно. Запримѣръ, дали изучавате физика, химия, анатомия, физиология, ботаника, зоология, философия, богословие или каква и да е друга наука, всѣка отъ тѣхъ засѣга специална областъ отъ вашия умъ и развива съответни скрити сили въ вашата душа. Тѣй щото, всички науки въ своята съвокупность засѣгатъ пълната дѣйствителность, т. е. развиватъ всички ония центрове, въ които сж заложени човѣшкитѣ способности. Цѣлото човѣчество днесъ работи за доставяне материали за съграждане на идеалния, на новия човѣкъ. Когато материалитѣ се приготвятъ, ще се съгради и бждещето човѣчество, бждещата човѣшка форма. Съврѣменната култура се ползува отъ материалитѣ, които сж оставени отъ миналата култура, а бждещата ще се ползува отъ материалитѣ на настоящата култура. Като разглеждаме въпроса така, ще поидемъ до онова дълбоко разбиране, че всичко въ свѣта се ръководи отъ една висша, разумна сила. Тази сила не е единична, тя има колективно проявление.

Всичкиятъ трудъ на тази висша колективна сила е разпрѣдѣленъ въ разни области. Тия нѣща, които на пръвъ погледъ намъ се виждатъ случайни, въ разумната природа сж строго опрѣдѣлени. Ралото, което минава прѣзъ нѣкой мравунякъ и разваля цѣлата имъ архитектурна постройка, за тѣхъ е случайно явление, тѣ не знаятъ, кой е причината за това, но онзи, който оре, знае причината. Той знае, защо я развалилъ. Ако всички философи отъ този мравунякъ се бѣха събрали да разсждаватъ, защо се развали тѣхното гнѣздо, кой имъ го развали и редъ други въпроси, не биха могли да ги разрѣшатъ правилно. Тѣ биха могли да изтълкуватъ туй разрушение по разни начини, но само разумниятъ човѣкъ, който е миналъ съ своето рало отгорѣ върху гнѣздото имъ, може да опрѣдѣли, кои сж причинитѣ за това разрушение. И тѣй, всѣко нѣщо въ живота, което вие не можете да си обясните, има свои разумни причини, които, ако не днесъ, за въ бждеще ще ви станатъ ясни.

Сега, вие трѣбва да бждете послѣдователни въ живота си, а не да бждете дребнави и да казвате: да използваме сегашния животъ, както дойде. Не, вие трѣбва да употребите сегашния животъ, като условие за туряне здрава основа на бждещия животъ. Ти си ученикъ въ училището, баща ти е богатъ, има срѣдства да те издържа, какво трѣбва да пра-

вишъ тогава? Тръбва ли да търгувашъ? Тръбва ли да си приготвявашъ всичко необходимо за учението? Баща ти е приготвилъ и стая, и дрехи, и храна, и учителъ, отъ тебъ се изисква само трудъ и постоянство да се учишъ. Вие, като сте дошли веднъжъ на земята, трѣбва да се учите! Ако се усъмните и кажете: ами баща ми може единъ день да умре, нали азъ трѣбва да се погрижа за себе си? Не, ние мислимъ по това малко по-другояче. Ние сме съгласни съ Христа, Който казва: „Достатъчно е на дня неговото зло.“ Човѣкъ трѣбва да мисли само за днешния день. Днешниятъ день е основа на всички останали дни, и всичкитѣ дни отъ миналото сж основа на днешния день. Днешниятъ день съдържа въ себе си възможноститѣ на всички бждещи дни, и всички бждещи дни сж вложени въ днешния день. Като схващате нѣщата тъй, вие ще имате вдъхновение. Ако не гледате философски на живота, вие ще се обезсърчите, ще кажете: не е този пжтъ на нашия животъ, ние трѣбва да намѣримъ другъ пжтъ.

Вие, младитѣ, трѣбва да проучите живота на ония млади, които сж били ваши прѣдшественици. Нѣкои хора могатъ да ви казватъ, че вие не сте на правия пжтъ, че вие сте се заблудили и т. н. Може да е така, вие не имъ възразявайте, но вгледайте се само въ тѣхния животъ, да видите, дали тѣ сж намѣрили истинския пжтъ на живота. И тѣ не сж го намѣ-

рили. Ако старитѣ не сж го намѣрили, колко повече младитѣ! Ако старитѣ се лутатѣ, колко повече младитѣ ще се лутатѣ въ търсене своя пжты! Това, обаче, не е лутане. Туй азъ наричамъ „съмнѣние въ самия животъ“, поради което съврѣменната философия казва, че за да признаемъ нѣщата, трѣбва да ги отречемъ. Значи, трѣбва да изгубимъ нѣщата, за да ги оцѣнимъ. Какъ ще оцѣнимъ нѣщо като го загубимъ? Ти имашъ единъ приятель, и като умре, оцѣнявашъ го, че билъ много добъръ. Каква полза, че си го оцѣнилъ слѣдъ смъртъта му? Съврѣменната философия седи въ това, че всички оцѣняватъ само умрѣлитѣ хора, затова тя е култура на мъртвитѣ. Христа днесъ оцѣняватъ. Хиляди църкви има съградени въ Негово име. Всички Му палятъ свѣщи и кандила, но каквито прѣстѣпления и да се вършатъ днесъ, все въ Негово име се вършатъ! Той все мълчи. . . Затова Христосъ е добъръ, идеаленъ, защото никога не протестира. Ако Христосъ живѣеше днесъ на земята, щѣше да влѣзе въ противорѣчие съ онѣзи, които вѣрватъ въ Него. А сега всички цитиратъ: тѣй казалъ Христосъ, иначе казалъ Христосъ. Да, понеже умрѣлъ. Но какво е мислилъ този ученъ човѣкъ, какви сж били Неговитѣ дълбоки възгледи за живота, тѣ не искатъ и да знаятъ. Всички разглеждатъ повърхностно нѣщата.

Сега азъ не искамъ отъ васъ да бждете

гениални, философи. Моята целъ е вие да имате трезва въра. Знаете ли какво значи трезва въра? Ще ви дамъ единъ примѣръ, да разберете, какво наричамъ трезва въра. Нѣкое дѣте върви по пѣтя, но случи се, падне и започва да плаче. Като види, че нѣма кой да го вдигне, то си става само и продължава пѣтя си. Друго нѣкое дѣте пъкъ, като падне на земята, веднага става, усмихва се и пакъ върви напредъ. Това значи трезва въра. Азъ искамъ да бъдете като това весело дѣте, като паднете, веднага да станете и да кажете: другъ пѣтъ ще бжда внимателенъ. Повечето отъ васъ мязате на първото дѣте. Като паднете, погледнете назадъ, дали нѣма нѣкой да ви вдигне и послѣ казвате: счулено ми е сърцето! Нищо не значи, че си падналъ, то не е случайность. Всѣко падане си има своя добра страна. Ще ви приведа единъ примѣръ, който и другъ пѣтъ съмъ привеждалъ: единъ българинъ, като ходилъ по работа, изкълчилъ крака си, и другарьтъ му го качва на коня, ще го води на чаръкчия да му поправи крака — това било въ турско врѣме. Коньтъ по едно врѣме се разриталъ, хвърлилъ го въ въздуха, и той падналъ на земята, като си казалъ: „Не стига, че единиятъ ми кракъ е счупенъ, но и другиятъ ще се счули“. Обаче, когато той станалъ, изкълчениятъ кракъ се намѣстилъ. Че коньтъ ви е хвърлилъ, това не е признакъ, че иска да ви направи зло.

Ако срещнете нѣкое прѣпятствие въ живота си, това прѣпятствие може да ви намѣсти крака, и вие ще се радвате. Въ този случай, науката може да ви хвърли въ противорѣчия, но понѣкога тази наука съ своитѣ теории може да извади отъ васъ много заблуждения и да намѣсти умоветѣ ви. Запримѣрь, защо материализмътъ се яви въ свѣта въ 19 вѣкъ? — За да намѣсти умоветѣ на хората. Всичката онази паяжина въ умоветѣ имъ се очисти. Той дойде въ врѣмето, когато схоластиката бѣше на върха на своето развитие, и трѣбваше да се внесе една по-трезва мисль. Сега пъкъ трѣбва да дойде едно духовно движение, което да изтълкува фактитѣ тъй, както сж въ живата природа.

Казахъ ви, че вие не трѣбва да бждете партизани нито на една наука, нито можете да бждете. Вие не можете да изисквате отъ една наука повече, отколкото е тя. Защо единкой си философъ мисли така, той си има право. Тѣй вижда, тѣй мисли — дотамъ е дошълъ. Вие ще си кажете: този философъ за себе си е правъ, 50 на сто пъкъ е правъ по отношение на другитѣ, но азъ зная, че има нѣща, които той не е взелъ прѣдъ видъ.

Вие сте още млади, и затова най-първо гледате, какъ да съградите вашия животъ, какъ да се наредите. Нѣкой път вие мислите като старитѣ: какъ ще прѣкарате, какъ ще си намѣрите работа, и често по цѣли нощи

не можете да спите, прѣживѣвате, какъвъ ще бжде животътъ ви слѣдъ 20 години. Азъ ви казвамъ, че слѣдъ 120 години и камиларътъ, и камилата ще си заминатъ отъ пустинята и нѣма повече да минаватъ прѣзъ тамъ.

Не мислете само за днесъ! „Това, което ви е потрѣбно за днесъ, имате достатъчно, а утрѣшниятъ день ще се погрижи самъ за себе си“, казва Христосъ. Умниятъ човѣкъ всѣки день ще намира необходимитѣ условия за живота си. Има ги тия условия, тѣ всѣкога се създаватъ.

Всички вие не гледате еднакво на нѣщата, затова може да се роди различие въ възгледитѣ ви. Едни отъ васъ гледатъ по-обективно на нѣщата, по-наблюдателни сж; у други пѣкъ разсждителнитѣ способности сж по-силно развити; у трети — музикалнитѣ чувства; у четвърти — въображението; у пети — паметътъ; у шести — рѣчътъ и т. н. Всичко това не е прѣимущество, обаче, нито за еднитѣ нито за другитѣ, напротивъ, съ всички тия нѣща вие можете да се допълняте и да си хармонирате. Човѣкъ не може да бжде въ всички отношения талантливъ, гениаленъ, все ще има нѣщо, което да му не достига. Ако той бѣше съвършенъ въ цѣлокупността на своето развитие, работитѣ щѣха да седятъ другояче.

Ако разглеждате отъ това гледище на уката, каква трѣбваше да бжде напримѣръ,

голъмината на лицето спрямо тълото? Старите гърци сж опрѣдѣляли, че дължината на лицето трѣбва да съставлява $1/10$ отъ цѣлия ръстъ на човѣка. Челото трѣбва да съставлява $1/3$ отъ лицето. Ние може да запитае, защо именно лицето трѣбва да съставлява $1/10$ часть отъ цѣлия ръстъ? Тѣ още не сж обосновали това нѣщо, но сж намѣрили, че при туй съотношение именно тия хора сж симетрични, идеални, въ тѣхъ прѣобладаватъ красивитѣ форми. Запримѣръ, въ жълтата раса челото долу е широко, а горѣ — тѣсно, има

форма подобна на трапецъ. Когато у бѣлата раса горната часть на челото е малко по-издадена навънъ, въ сравнение съ тази у жълтата раса, и поширока, почти правоъгълна. У индивидитѣ на бѣлата раса камперовиятъ жгълъ е 80° а у жълтитѣ е 75° . Туй показва, че долната часть на челото имъ е по-издадена, а горната е права, легнала малко назадъ. Вие може да питате, какво отно-

шение може да иматъ тия мѣрки, че у еднитѣ камперовиятъ жгълъ е 80° , а у другитѣ 75° , или, каква разлика може да има въ интелигентността, ако челото горѣ е по-тѣсно, а долу по-широко, или горѣ по-широко, а долу по-

тѣсно? Простиятъ човѣкъ не може да намѣри нѣщо особено, което да свързва тия съотношения; той не може да намѣри и причинитѣ, защо горната част на челото да е по-широка, а долната по-тѣсна, но учениятъ човѣкъ проучава тия нѣща. Забѣлѣзано е, че кога то човѣкъ се занимава съ философия, неговото чело отгорѣ се разширява. И между васъ ще забѣлѣжите, че ония, у които горѣ челото не е широко, въ тѣхъ разсѣдителнитѣ способности сж по-слабо развити. Тия, които разсѣждатъ философски, тѣхното чело отгорѣ е широко, тѣ сж работили въ миналото, въ тѣхъ има събудени извѣстни центрове и способности, дѣто се проявяватъ душевнитѣ имъ сили. Въ васъ трѣбва да се събуди силенъ интересъ къмъ разнитѣ области на науката, за да се развиятъ постепенно и различнитѣ центрове.

Ето защо, задачата на окултната наука е да развие вашата висша способностъ, да събуди въ васъ Божественото и вашия висшъ разумъ. Събуди ли се въ васъ Божественото, вие ще имате вече друго разположение къмъ нѣщата и живота. Вашата воля ще бѣде мощча, силна, тя ще има единъ новъ елементъ въ себе си, т е ще има единъ толкова силенъ потокъ нагорѣ, че при каквито условия и да се намѣри, нейната сила нѣма да се измѣни, нѣма да отпадне.

Когато ние говоримъ за живата разумна природа, нѣкои хора я разбиратъ криво, тѣ

казватъ: Господъ ще промисли за насъ. Азъ съмъ съгласенъ съ това, но въ какъвъ случай? Ако синътъ каже, че баща му ще промисли за него, вѣрно е. Наистина баща му ще промисли за стая, за храна, за дрехи, за книги, но той не може да учи за сина си. Слѣдователно, Богъ може да промисли всичко заради насъ, но не може да учи за насъ. Разумнитѣ сжщества могатъ да промислятъ всичко заради насъ, но едно нѣщо не могатъ да направятъ за насъ: тѣ не могатъ да учатъ за насъ. Значи, има една специална работа, за която ние сме тукъ на земята — да учимъ! Всички вие трѣбва да учите безъ друго; вие трѣбва да живѣете, да прѣживѣвате, да дѣйствувате, да упражнявате вашата воля, сърце и умъ. Никой не може да живѣе заради васъ; никой не може да мисли заради васъ; съ чуждъ умъ не може да се мисли, съ чуждо сърце не може да се чувствува, съ чужда воля не може да се дѣйствува. Ще чувствувате съ вашето сърце, ще мислите съ вашия умъ и ще дѣйствувате съ вашата воля!

И тъй, като ученици на окултната школа, вие ще заложите ума, сърцето и волята си да се учите, и учението трѣбва да е придружено съ единъ вжтрѣшенъ копнежъ, съ любовъ. Имате ли тази любовъ, вие ще се домогнете до онази велика Истина, която е цѣль на вашия животъ. И тогава, който клонъ отъ науката и да изберете, ще ви ползува. Ние не

ви налагаме да изберете този, или онзи клонъ отъ науката. Всѣки отъ васъ е свободенъ да избере, какъвто клонъ иска, но да знаете, че този клонъ трѣбва да бжде помагало за развиване на вашия умъ, сърце и душа.

Т. м.

„Само свѣтлиятъ пътъ на
Мъдростъта води къмъ Истината.“
— Тя постоянно ни весели.

ПРЪВРЪЩАНЕ НА ЦВЪТОВЕТА

5

III година.

5 лекция на младежкия
окултенъ класъ, държана отъ
Учителя, на 11/XI 1923 г.
въ гр. София.

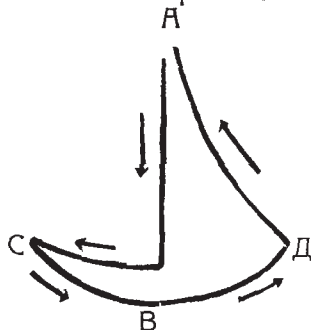
Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

Прѣврѣщане на цвѣтоветѣ.

„Само свѣтлиятъ пѣтъ на
Мждростѣта води къмъ Истината.“
— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Отличителнитѣ черти на пчелата.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Ролята на бѣлитѣ и червенитѣ кръвни тѣлца.“

За слѣдния пѣтъ тема № 5: „Отличителнитѣ черти на кротостѣта и въздържанието“.

Упражнение. Ще направите едно упражнение съ вдишвания и издишвания, при което мислено ще възприемате бѣлия цвѣтъ. Този цвѣтъ да слиза отгорѣ ви като душѣ. Вдишванията ще ставатъ ритмично и съ движение на ржката — съ показалеца на дѣсната ржка.

Ще броите до четири. Вдигате дѣсната

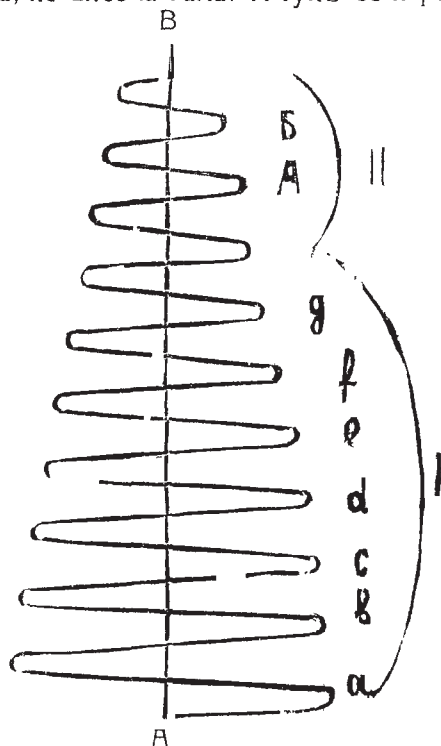
си ржка нагорѣ и започвате упражнението. При първото броене вдишвате и сваляте ржката си отъ А надолу, до В. При второто броене издишвате и движите ржката си налѣво, отъ В до С. При третото броене вдишвате и движите ржката си надѣсно, отъ С до Д. При четвъртото броене издишвате и движите ржката си нагорѣ, отъ Д до А. При тия движения се образува човѣшкия кракъ. При движението на краката си трѣбва да спазвате същитѣ вдишвания и издишвания. Когато организмътъ е нормаленъ, при стѣпването на прѣдъ се вдишва, а при свиването на крака и отдръпването му назадъ се издишва. Защо много хора сѣ неврастеници? — Тѣ издишватъ, когато стѣпватъ, и вдишватъ, когато свиватъ крака си, затова се изморяватъ. Не е тъй, обаче. Законитѣ на природата сѣ строго опрѣдѣлени. И вие сѣщо така не спазвате тия движения на природата, затова, като ходите по екскурзии се уморявате. Никога не трѣбва да правите рѣзки движения, но плавни, хармонични трѣбва да бждатъ движенията ви.

И тъй, при всѣко вдишване и издишване ще мислите едновременно за бѣлия цвѣтъ и за чистотата. Добрѣ е да правите упражненията си на чистъ въздухъ, ако имате дома си градина. Всѣка сутринъ ще правите упражнение и за ритмично ходене (по 5 минути). Съ тѣзи упражнения ще помогнете на

организма си за възстановяване равновесието въ нервната си система и прѣмахване дисхармонията, която съществува въ васъ. Вие може да се запитате: защо именно чрѣзъ движени-ята ще се възстанови хармонията въ органи-зма ни? Всички движения въ природата, по-ложителни и отрицателни, сж строго опрѣ-дѣлени. Тѣ почиватъ на извѣстни закони, за-това въ тѣхъ има дълбокъ смисълъ. Напри-мѣръ, единъ съврѣмененъ физиологъ, като изучава червенитѣ и бѣлитѣ тѣлца въ кръв-та, изпуска ги изъ прѣдъ видъ въ извѣстно отношение, като важни фактори въ кръвта, а отъ тамъ и въ човѣшкия организъмъ. Съ-врѣменнитѣ учени не сж изучили още напъл-но ролята на червенитѣ кръвни тѣлца.

Ще ви запитамъ: каква е ролята на чер-вения цвѣтъ, напримѣръ? Окултиститѣ ка-зватъ, че червениятъ цвѣтъ е свързанъ съ чув-ствата, или съ любовта. Той всѣкога носи животъ. Отъ какво зависи различието въ ин-тенсивността на червения цвѣтъ? — Отъ то-ва, въ каква гама е, както и въ музикалнитѣ тонове. Да вземемъ линията А В, която да ни прѣдставлява стълбата, по която се наре-ждатъ седемътѣ основни цвѣта на свѣтлината. Вълната а означава първия, червения цвѣтъ на свѣтлината въ първата гама. Слѣдъ черве-ния цвѣтъ идватъ по редъ другитѣ цвѣтове на свѣтлината, докато стигнете до седмия, който е виолетовиятъ (g). Съ този цвѣтъ свѣ-

ршва първата гама отъ седемѣтъ цвѣта и от-
ново започва пакъ червения цвѣтъ, обаче отъ
втората, по-висока гама. И тукъ се изреждатъ

сжщитѣ цвѣтове А, В, С. . . до G (виолето-
вия цвѣтъ). Отново иде червениятъ цвѣтъ, но

вече въ още по-висока гама, а слѣдъ него останалитѣ. Малкитѣ форми на червения цвѣтъ показватъ външната страна на любовъта, т. е. намаление на любовъта.

Какво е физиологическото състояние на човѣка, когато въ кръвта му прѣобладаватъ червенитѣ кръвни тѣлца? — Забѣлѣзва се голѣма активностъ. Какво ще бжде състоянието на човѣка, ако въ кръвта му се намалятъ до минимумъ бѣлитѣ тѣлца, напримѣръ на 10,000 червени тѣлца остане едно бѣло? Колко червени, и колко бѣли кръвни тѣлца има приблизително въ човѣшкия организмъ? (— На единъ кубически милиметъръ има приблизително 5 милиона червени и 10,000 бѣли кръвни тѣлца, значи отношението имъ е 1:200). Споредъ васъ, кои тѣлца стоятъ по-високо въ организма на човѣка, т. е. кои сж по-културни, бѣлитѣ, или червенитѣ? (— По служба, знаемъ, че червенитѣ кръвни тѣлца разнасятъ кислорода по клѣтките, а бѣлитѣ запазватъ организма отъ врѣдни, чужди елементи). Значи, бѣлитѣ тѣлца могатъ да воюватъ. Тѣ съзнаватъ, че имъ е даденъ единъ живъ организмъ, когото трѣбва да пазятъ. И червенитѣ, и бѣлитѣ тѣлца вие можете да си прѣдставите като малки душички, въ ембрионално състояние, които въ бждеще ще се развиватъ. Слѣдователно, сега тѣ прѣкарватъ една фаза отъ своето

развитие, въ която се учатъ на трудолюбие и самоотричане.

Сега, ако вземемъ човѣшката душа като една голѣма, важна монада А, и всички други малки душички като малки монади, напри- мѣръ всѣка отъ тѣхъ да прѣдставлява мона- да В, тогава, споредъ теорията на Лайбница, питамъ: тази първична монада има ли нужда отъ другитѣ монади около себе си? — Има. Ще задамъ въпроса другояче: дѣсната ржка има ли нужда отъ лѣвата? — Има. И лѣвата ржка има нужда отъ дѣсната, но и съ една ржка човѣкъ може да живѣе. Съ двѣ ржцѣ е по-добрѣ, разбира се. Ржката има ли нуж- да отъ петѣтъ прѣста? — Има. Човѣкъ може да прѣкара живота си и съ единъ прѣстъ, но съ петъ прѣста е по-добрѣ. Всичкитѣ прѣсти на ржката иматъ ли еднаква сила? — Не. Си- лата на палеца е равна на другитѣ четири прѣста, той има единъ плюсь повече. Пале- цътъ е +5, а всѣки отъ останалитѣ прѣсти е -5. Ако се отрѣже палецътъ на човѣка, той губи силата си, чувствува, че е изгубилъ нѣ- що много важно, но щомъ се отрѣже кой и да е отъ останалитѣ прѣсти, не се чувствува голѣма загуба. Значи, монадата А има нужда отъ монадата В. Монадата В е форма, чрѣзъ която може да се изрази монадата А. Коя монада е по-висока, А или В? (монадитѣ се различаватъ само по степенъ). — По-висока е монадата А. Законъ е: по-високото всѣ-

кога се изразява чръзъ по-низкото, или нисшето всѣкога служи като изразъ на висшето.

Като казваме, че монадата А е по-висока отъ монадата В, вие ще си кажете: разбира се, че А е по-висока отъ В, тя е първата буква въ азбуката. Не мислете, че първата буква е А, вие не знаете още, коя е първата буква. Български езикъ, па и другитѣ езици започватъ съ буквата А, но това още нищо не значи. У насъ буквата В е трета по редъ, но въ френски, въ английски езикъ тя е втора по редъ, на мѣстото на нашата буква Б. При това, въ английски езикъ буквата А има седемъ произношения: а, о, я, ъе, ж, а останалитѣ двѣ произношения и англичанитѣ не произнасятъ правилно.

Червениятъ цвѣтъ е проявление на единъ висшъ свѣтъ. Той е емблема на Любовта. Той е толкова чистъ и деликатенъ, че ако се докоснете до него, ще внесе въ васъ висши вибрации, висшъ животъ, но колкото повече слиза надолу отъ една гама въ друга, той става все по-гжстъ и по-гжстъ, докато въ физическия свѣтъ този цвѣтъ дѣйствува възбудително на хората. Червениятъ цвѣтъ не внася нѣщо благородно въ човѣка, напротивъ дразни го и го кара да воюва. Когато човѣкъ се зачерви, той има желание да се прояви. Червениятъ цвѣтъ не носи всѣкога миръ за земята. Като се дигне червеното знаме, трѣб-

ва да се знае, че кръв ще се пролива. Когато червеният цвят избива навън, не е опасно, но когато има вътрешно проявление на червения цвят, тогава е опасно. Ако вие сте попаднали въ червения цвят а¹ от първата гама, вие трябва да прѣминете въ а² на третата гама, който цвят съответствува на умствения свѣтъ, и така ще се тонирате.

Да разгледаме сега въпроса, какъ може да се прѣвърщатъ цвѣтоветъ отъ едно по-нисше, въ едно по-висше състояние. Какъ можемъ да прѣвърнемъ червения цвятъ, напримеръ? Вие знаете, че думитъ „животъ и любовъ“ иматъ червенъ цвятъ. Имате извѣстно неразположение, раздразнени сте, страститѣ ви въ този случай взиматъ надмощие. Какво трябва да направите, за да измѣните вашето състояние? Вие изговаряте думата „любовъ“ нѣколко пѣти, за да прѣвърнете тази нисша енергия въ по-висша, но не успѣвате, положението ви не се подобрява. Първата буква А е единъ клинъ, който цѣпи, но не може да трансформира. Тогава, вземете любовта въ трета степенъ, въ нейното състояние на „благостъ“ и я произнесете нѣколко пѣти. Буквата Б поглѣща излишната енергия въ васъ, тя е законъ на растене. Тази дума ще трансформира състоянието ви. Тѣй че, като произнесете нѣколко пѣти думата „любовъ“ и не ви помогне, произнесете думата „благостъ“ и слѣдете, какъ ще ви се отрази. Пра-

Вече опити съ думитѣ, да видите, какво влияние ще укажатъ върху вашия мозъкъ. Азъ ще ви напиша изречението: любовь и благодѣль сж двѣ сили.

Питамъ ви: вѣрно ли е, че любовта придава сила на човѣка? Напротивъ, любовта прави силния човѣкъ слабъ. Виждашъ, нѣкой човѣкъ дигналъ ржка да те убива, но като го посѣти любовта, той спуща ржката си надолу, и този силниятъ човѣкъ почва да плаче като дѣте. Слѣдователно, въ това отношение любовта не е сила. Тогава, ако кажа, че любовь и благодѣль сж двѣ качества на човѣка, мисълта ми права ли е? Може ли любовта да бжде качество? Тя съдържа качества въ себе си, но сама по себе си не е качество. Значи, по-право е да кажемъ: любовь и благодѣль сж двѣ сили. Като произнесемъ това изречение правилно нѣколко пжти, веднага развивашъ своето сърце и своя умъ, които дѣйствуватъ хармонично въ тебе, ти имашъ вече сила. Тия двѣ думи служатъ на човѣка да събудятъ силитѣ му. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ е алченъ за богатство, за слава. Дойде ли въ него любовта, тя въздѣйствува срѣщу тия сили, обуздава ги.

И тъй, ако вие искате да имате любовь, за да станете силни, това е криво разбиране. Онзи, който иска да се домогне до любовта, той прѣди всичко трѣбва да е силенъ. Любовта нѣма нищо общо съ слабитѣ хора.

Това е едно противорѣчие, нали? Забѣлѣжете, дѣцата сж много силни. Всички казватъ, че дѣцата сж слаби. Едно криво заключение. Дѣтего заповѣдва на цѣлата кжща. Всички треперятъ отъ него. Какъ може, слабиятъ човѣкъ като заплаче, да му помагатъ всички? Туй дѣте не е слабо, силно е. Като чуятъ, че нѣкое дѣте плаче, отъ махлата идатъ хора да видятъ, какво иска. То казва: „Ти ще ми помогнешъ!“ Туй дѣте заставя всички наоколо си да го слушатъ. Казватъ: туй слабото, немощното дѣтенце. Немощно е то по отношение невъзможността си за дадено врѣме да движи своитѣ органи, но вътрѣшно е много силно — по импулсъ, по стремежъ е много силно. Но отпослѣ, като започва да расте, постепенно изгубва своята сила. Въ първо врѣме баща му не го бие, но като произрасте, като стане на 5 — 6 години, баща му го побийва. Докато си дѣте, всички те обичатъ. Ти имашъ сила, защото любовта дѣйствува върху тебъ. И затова, когато ние говоримъ, че трѣбва да станемъ дѣца, то е за да бждемъ силни. Туй е първата фаза въ живота. Щомъ сме силни, ще дойде и любовта, понеже тя ще има съ какво да се занимава. Любовта трѣбва да има какво да обработва. Тя ще вземе силата, която е у насъ, ще я обработи и ще я тури въ права посока.

Тия опити, които ви давамъ да правите, понѣкога може да излѣзатъ сполучливи, по-

нѣкога не, и нѣкои отъ васъ може да се разколебаятъ. Тѣ сж цѣла наука. Вие трѣбва да постояностувате въ тѣхъ тѣй, както въ музиката. Азъ ви давамъ само едно общо положение, което вие ще видоизмѣняте въ разни вариации, докато най-послѣ постигнете резултатъ. Имате едно неразположение, кажете си: любовъ и благодѣйство сж двѣ сили. Послѣ: любовъ и благодѣйство сж двѣ условия. Ако състоянието ви не се е измѣнило още, кажете си: любовъ и благодѣйство сж двѣ качества и т. н. При изговарянето на тия изрази, наблюдавайте се, да видите, кой отъ тѣхъ е произвелъ върху васъ най-добро влияние въ дадения моментъ. Който изразъ ви укаже най-добро въздѣйствие, той е най-близо до Истината.

Правете и други опити съ цвѣтоветъ, а именно: изговаряйте нѣкои думи и слѣдете, на кой цвѣтъ съотвѣтствува всѣка отъ тѣхъ. Азъ ще ви запитамъ: думата „растене“ на кой цвѣтъ съотвѣтствува споредъ васъ? — На зеления. Скрѣбъ? — На черния. Знание? — На жълтия. Жълтиятъ цвѣтъ съотвѣтствува на Мѣдростѣта. Този цвѣтъ не сжществува въ природата, той е само отражение, до сега не се е проявилъ, ние не го знаемъ. За въ бъдеще може да се прояви. Цвѣтъ, който се е проявилъ, има сила въ себе си, той е живъ, съзнателенъ цвѣтъ. Като влѣзешъ въ неговата аура, съ него можешъ чудеса да правишъ. Жълтиятъ и червениятъ цвѣтъ за сега

сж само маски, не сж истинскитѣ образи. Задѣ всѣки цвѣтъ седи една разумна сила въ все-лената. Напримѣръ, сърцата на всички висши сжщества на Любовта сж свързани съ червения цвѣтъ, който тѣ изпращатъ като струя на земята. Но за да се домогнешъ до сжществената сила, която се крие задѣ този цвѣтъ, трѣбва да го прѣвърнешъ 7 пжги. т. е. да го дигнешъ въ 7 по-високи гами. Да обясня мисълта си. Да кажемъ, че имате една картина, намазана съ червена боя, и вие сте малко натжженъ, доближете се до картината и я пипнете. Какъ мислите, тази червена боя ще ви прѣдаде ли нѣщо, ще внесе ли въ васъ нѣкакъвъ животъ? — Не. Вие сте още натжженъ, затова взимате единъ трендафилъ съ розовъ цвѣтъ, помирисвате го, искате да си въздѣйствувате съ него, но и той не ви помага. Дохожда най-послѣ единъ вашъ приятелъ, който ви обича и ви казва: обични приятелю! — щомъ чувате тази дума, вашето скръбно състояние веднага се измѣня. Думата „обичъ“ има розовъ цвѣтъ, тя веднага внася единъ новъ елементъ въ васъ. Тази дума, като е минала прѣзъ душата на вашия приятелъ, произвежда тия висши трептения на червения цвѣтъ, вие ги възприемате и си въздѣйствувате чрѣзъ тѣхъ. Трѣбва да кажешъ „обичамъ ви“, а не „азъ ви обичамъ“. Думата „азъ“ прѣдава материаленъ характеръ на любовта.

И тъй, ефектъ на цвѣтоветѣ зависи

отъ тѣхнитѣ вибрации. Колкото сж по-висши вибрациитѣ на даденъ цвѣтъ, толкова и резултатътъ е по-добъръ. Правете опити, за да чувствувате вибрациитѣ. Когато сте разгнѣвенъ, когато имате отрицателни мисли, вдълбочете се въ себе си, въ вашата аура, и ще видите въ този поясъ около васъ широки, черни рѣзки. Тогава казвате: колко съмъ черенъ! Човѣкъ може да вижда въ аурата си трептенията на разнитѣ цвѣтове. Висшитѣ трептения, които идватъ отъ висшитѣ свѣтове, влизатъ въ аурата ви и създаватъ една приятна гледка, приятна картина, а тия, които идватъ отъ нисшитѣ свѣтове, създаватъ нисши настроения и придаватъ тъменъ цвѣтъ на аурата ви. Когато сте неразположени, трѣбва да знаете, отдѣ иде това неразположение и въ кой цвѣтъ се намирате. Много пжти вие сте въ дисхармония съ тия висши, живи цвѣтове. Ако сърцето ви не чувствува правилно, вие сте въ дисхармония съ червения цвѣтъ. Ако сте въ дисхармония съ мислитѣ си, жълтиятъ цвѣтъ не може да ви изпрати своитѣ висши трептения. Ако черниятъ ви дробъ е разстроенъ, вие не може да възприемете трептенията на зеления цвѣтъ. Много окултни ученици страдатъ по тази причина именно, че не могатъ да се хармониратъ съ цвѣтоветѣ.

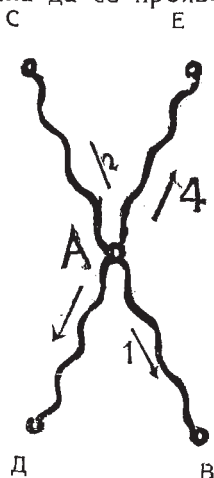
За слѣдния пжтъ ще напишете по една дума, която приблизително да съотвѣтствува на всѣки единъ отъ седемътѣ цвѣта. Азъ ис-

камъ да употребите думи извънъ двѣтъ „обичъ и любовъ,“ които употребихме тукъ. Значи, ще напишете 7 думи. Не се смущавайте, не се безпокойте, дали ще опрѣдѣлите точно цвѣтоветъ на тия думи. Вие трѣбва да бждетъ като музиканта, който се учи. Има нѣща, които се придобиватъ чрѣзъ постоянни опити и упражнения. Така се добива и музиката. Ти може да разбирашъ музиката теоритически отлично, но практически да не знаешъ нищо. Чрѣзъ постоянно слушане, чрѣзъ постоянни упражнения ти ще можешъ да различавашъ единъ тонъ отъ другъ. Сжщото нѣщо е и по отношение на свѣтлината. Теоритически ти можешъ да знаешъ, да разбирашъ много нѣщо за приложението на свѣтлината, но практически не можешъ да я използвашъ. Ето защо, туй, което знаете, трѣбва да го прѣвърнете, да го асимилирате, да стане плътъ и кръвъ въ васъ, не въ обикновенъ смисълъ, но да се прѣвърне въ тази жива, съзнателна плътъ, която се подчинява на човѣшкия духъ. Туй знание трѣбва да употребите за полза на вашата душа.

Сега ще ви кажа друго изречение: любовъ и благодътели сж двѣ велики добродѣтели за подигане на човѣшката душа. Въ разбирането и прилагането на тия велики добродѣтели е силата на вашата душа.

Тия нѣща, които вие знаете, сж прави,

но сж вторични. За да се прояви едно ваше желание, една ваша мисъл, или едно ваше чувство, трѣбва да се поляризира. Основната идея, която искамъ да ви дамъ е слѣдната: да кажемъ, че имате една монада А, която иска да се прояви. Тя не се проявява нагорѣ,

но пуца първия си коренъ надолу, и то не по права линия, въ монадата В. Тази монада В, чрѣзъ своята проекция нагорѣ, върща енергията, възприетата отъ монадата А и образува първия клонъ нагорѣ въ монадата С. Въ монадата А се явява отново желание да се прояви, затова пуца втори коренъ надолу, като образува монадата Д. Тази монада Д се проектира нагорѣ и образува монадата

Е. По този начинъ именно расте първата монада А. като пуца единъ коренъ надолу и отъ него единъ клонъ нагорѣ, още единъ коренъ надолу и отъ него единъ клонъ нагорѣ и т. н. Това сж все вторични монади, които работятъ, а въ сжщностъ се проявява монадата А. Азъ ви нахвърлямъ тия мисли за разсжждане. Моето желание е да ви дамъ една нова мисъл, върху която да работите. На всички ви

сж необходими малки запалки. Когато изучавате динамическитѣ свойства на материята, вие ще се научите да боравите правилно съ нея. Напримѣръ, ако запалите динамита на открито и съ обикновена запалка, той гори бързо, изгаря лесно, но безъ експлозия. Запалите ли го въ ограничено количество въздухъ и съ химическа запалка, той експлодирва и е опасенъ.

Слѣдователно, всѣка сила, за да се доведе въ своето нормално дѣйствие, си има своя особена запалка. Истината има особена запалка. Мждростѣта има особена запалка. Любовѣта има особена запалка. Всѣка сила има свой специаленъ огънь, своя специална запалка, която може да я докара въ дѣйствие. И другъ огънь може да доведе силитѣ въ дѣйствие, но нѣма да произведе сжщия ефектъ — изисква се нейната опрѣдѣлена запалка. Единствената запалка за разумната човѣшка душа е да помислишъ, че Богъ е Любовь. Вие може да мислите за баща си, за майка си, за приятелитѣ си, но тѣ сж обикновени запалки. Като помислишъ, че Богъ е Любовь, тази запалка е сила. Отъ тази запалка трѣбва да започнете. Нѣма динамическа сила въ свѣта, която да се противопостави на тази запалка.

И тъй, ще схващате Бога като Любовь. За Него нѣма да имате никакви философски схващания, нѣма да слушате, какъ Го опис-

ватъ философитѣ. Макаръ че сж философи, нищо не значи, тѣ описватъ нѣща, които не се описватъ, и говорятъ за нѣща, за които не се говори. Ти не можешъ да видишъ Бога, нито да Го опрѣдѣлишъ, какво прѣдставлява, но като дойдешъ въ съприкосновение съ Него, ти ще Го почувствуваешъ, защото нѣма друго сщество, което да има Неговитѣ вибрации. Ако имашъ хубаво разположение на душата си и се приближишъ при Бога, ще усѣтишъ най-нѣжни вибрации, но ако се приближишъ при Бога непригответенъ, ще изживѣешъ най-голѣми сътресения, най-голѣми взривове. Ето защо, когато грѣшнитѣ хора се приближаватъ при Бога, изчезватъ като димъ, а праведниците се радватъ. Затова най-напрѣдъ трѣбва да се нагодимъ къмъ Неговата запалка. Човѣкъ трѣбва да отиде при Бога съ всичкото си смирение, съ съкрушено сърце. Като отиде така при Бога, той ще оживѣе. Пъкъ ако отиде съ всичкото си величие, като нѣкой царь, нищо нѣма да остане отъ него. Господъ не иска при себе си царе. Царьтъ е емблема на грѣхове. Той не е сигуренъ за живота си, за прѣстола си, затова има армия, която да го брани. Какъвъ царь е това? Да, разбирамъ царь, но такъвъ, който е готовъ да заеме всѣко положение въ свѣта. А пъкъ смирениятъ човѣкъ, като отиде при Бога, той носи добродѣлитѣ си съ себе си.

Значи, първата запалка — най-силната,

най-мощната въ съзнателния, самосъзнателния и свърхсъзнателния животъ, това е да се свържешъ съ Бога. Като отидешъ при Бога, трѣбва да станешъ сериозенъ. Всички противорѣчия трѣбва да изчезнатъ отъ душата ти. Душата ти трѣбва да бжде така отворена, че да приемешъ всичко, което е необходимо за тебе. Само така ще можешъ да почувствуваешъ Бога! Ти отивашъ при Бога и се съмнѣвашъ, дали ще те приеме, или не — самъ си поставяшъ прѣграда. До сега въ аналитѣ на окултната наука, нѣма случай, смиренъ човѣкъ да е изпжденъ отъ Бога, но горделивцитѣ много често сж изпждани. Богъ държи горделивцитѣ далечъ отъ себе си, не че не иска да се разговаря съ тѣхъ, но като непригответни да издържатъ Неговитѣ вибрации, въ тѣхъ ставатъ голѣми експлозии, които причиняватъ голѣми пакости. Писанието казва: „Богъ не съизволява въ смъртъта на грѣшника.“ Въ това именно седи Божията Благость.

Та ще дойдете до философската мисль. Азъ наричамъ философска мисль „мисльта на сърцето“. Първо ще почувствуваешъ, послѣ ще мислишъ. Първо ще опитаешъ ябълкитѣ, послѣ ще имъ направишъ описание. И Любовта първо ще опитате, а слѣдъ това ще говорите за нея. А сега всички говорятъ за Любовта, безъ да сж я опитали. Азъ не казвамъ, че абсолютно не сте я опитали, но това е човѣшката любовъ. А какво казватъ

постигатъ за човѣшката любовь? — Че е измѣнчива. Любовь, която е измѣнчива, каква любовь е тя?

Сега азъ говоря за Божествената Любовь, която се проявява въ човѣшката душа.

Размишление.

„Само свѣтлиятъ пжть на
Мждростъта води къмъ Истината.“

— Тя постоянно ни весели.

ГНѢВЪ И СТРАХЪ

6

III година.

6 лекция на младежкия
окултенъ класъ, държана отъ
Учителя, на 18/XI 1923г.
въ гр. София,

Издание на просвѣтния комитетъ.
София.

ГНѢВЪ И СТРАХЪ.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на
Мждростѣта води къмъ Истината“.
— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

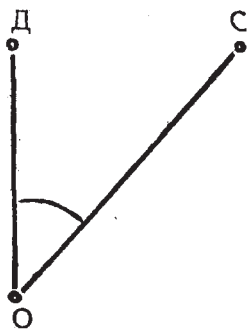
Прочете се резюме върху темата: „Ролята на червенитѣ и бѣли кръвни тѣлца.“

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темитѣ: „Отличителнитѣ черти на кротостѣта и въздържанието“ и „Седемѣтъ думи съ съотвѣтнитѣ тѣмъ цвѣтове“.

Тема за слѣдния пжтъ № 6: „Отличителнитѣ черти на смѣлостѣта и твърдостѣта“.

Какъвъ цвѣтъ има думата „гнѣвъ“? При какви условия се ражда гнѣвътъ? — Гнѣвътъ е прѣввърната сила въ низходяща степенъ. Той е излишна енергия. Какъ се е създава тази енергия? — Всѣко желание, което срѣща на пжтя си съпротивление, се прѣчупва. Половината отъ неговата енергия се прѣвърща въ една ненормална топлина, която отива въ мозъка, и тази топлина именно образува гнѣва. Гнѣвътъ е, който увеличава температурата въ тѣлото. Той съставлява единъ плюсъ къмъ обикновената температура на организма и дѣйствува разрушително. Азъ говоря за гнѣва въ обикно-

вения животъ, дѣто той прѣдставлява обикновено явление, но когато човѣкъ се занимава съ възвишеното, съ Божественото, тогава гнѣвътъ се изключва. Идейниятъ животъ изключва всѣкакъвъ гнѣвъ. Гнѣвътъ не е качество на човѣшкия умъ, но той е присадка на чувствата, единъ неджгъ на чувствата. Когато се разгнѣвите, вие може да се оправдаете съ това, че нѣкой ви обидилъ. Да, но вие може да се разгнѣвите и безъ да сж ви казали нѣкоя обидна дума. Просто, вървите по пжтя, нѣкой ви бутне, и вие веднага кипвате. Тукъ вече става подпушзване на енергията. Човѣкъ не е разположенъ всѣкога да се гнѣви. Може да направите опитъ. Иди

на Любовта, той ще се усмихне и ще ти каже: бутни ме още веднѣжъ! Отъ тукъ вадимъ слѣдния законъ: когато се срещнатъ двѣ положителни сили, тѣ всѣкога се отблъскватъ и образуватъ гнѣва. Запримѣрь, ако се срещнатъ двама души, крайно честолюбиви, тѣ могатъ лесно да се разгнѣватъ. Допуснете, че точката О прѣдставлява

центъра на мозъка. Линията СО прѣдставлява течението на моралнитѣ сили въ човѣка. Линията ДО прѣдставлява течението на личнитѣ сили, личнитѣ чувства въ човѣка. Когато линията ОД е по-дълга отъ линията ОС, всѣкога се ражда гнѣвътъ. Ако линията ОД се съкрати много, тогава човѣкъ става индиферентенъ, безразличенъ. Всѣка енергия, която организмътъ не може да асимилира правилно, ражда единъ излишекъ. Този излишекъ е гнѣвътъ, който винаги се отбѣлѣзва съ червения цвѣтъ. Има нѣколко признаци при разгнѣвяването: лицето почервенѣва, вѣждитѣ се свиватъ, мускулитѣ около устата трепватъ, ржката се свива въ юмрукъ, и човѣкъ е готовъ да се прояви. Опасната страна на гнѣва е, че човѣкъ може да се отдалечи отъ правия пътъ на своето развитие.

За тази вечеръ ви бѣ дадена темата: кротостта и въздържанието. Кроткиятъ и въздържаниятъ човѣкъ е човѣкъ безъ гнѣвъ. Не че нѣма гнѣвъ въ него, но той прѣвърща гнѣва още отъ основата му въ полезна енергия. Единъ ученъ българинъ ми разправяше резултатитѣ отъ единъ методъ, който приложилъ върху себе си. Той свършилъ два факултета въ странство и, като се върналъ въ България, прѣди де се залови за каква и да е работа, запиталъ се, дали ще може да се прояви като истински човѣкъ въ живота,

или не. За тази цѣль той избралъ слѣдния методъ: намира единъ хамалинъ и го помолва да му говори най-лошитѣ думи, които пожелае, за което ще му заплати добрѣ. Започва този хамалинъ да го ругае, да му изрежда най-лошитѣ епитети; а той слушалъ, слушалъ, докато разбралъ най-послѣ, дали ще може да издържа на ударитѣ въ живота; дали ще стане човѣкъ или не и му казва: „Достатъчно вече! И наистина; опитътъ излѣзълъ много сполучливъ. Вие често се натѣквате на такива хамали въ живота си, които ви услужватъ безъ пари, но сте недоволни. Този примѣръ, който ви дадохъ е дѣйствителенъ, но това могатъ да направятъ само хора съ морална стабилностъ. Този опитъ не може да го направи всѣки. И дѣйствително, всички велики хора въ свѣта всѣкога сж били подлагани на такава дисциплина. Прослѣдете живота на кой и да е отъ великитѣ хора; ще видите, че всички сж били подлагани на хули; на гонения, носили се най-лоши думи по тѣхенъ адресъ, за да се види, дали ще могатъ да издържатъ. Този, който може да издържи, той е човѣкътъ, на когото може да се възложи нѣкаква мисия. Нѣкои отъ васъ, като ученици на окултната школа, ще минатъ подъ такава дисциплина; затова подигамъ този въпросъ. Не можете да избѣгнете този пжтъ. Дали ще минете тази дисциплина като ученици на школата, или

внѣнъ отъ нея; безразлично е, но важно е; че всички ще я минете.

И тъй, първото важно нѣщо за васъ е да владате гнѣва си. Въ този случай самообладанието ви е необходимо. Освѣнъ това, вие трѣбва да развивате интуицията си. Тя ви е необходима, за да разбирате човѣшкия характеръ, да разбирате, кои хора сж подобни на васъ, и кои не. Съ тѣзи, които сж подобни на васъ, вие може да живѣете добръ, но отъ тия, съ които не си съотвѣтствувате, трѣбва да се държите на извѣстна дистанция. Като познавате кои хора сж подобни на васъ, може да правите слѣдните опити: когато сте силно разгнѣвени, попитайте нѣкой вашъ приятелъ, да тури ржката си на задната частъ на главата ви. Ако вие сте подобни помежду си, ако си хармонирате, той ще възприеме вашето разположение, и равновѣсието ви ще се възстанови. Ако пъкъ не си хармонирате, неразположението или гнѣвътъ ви ще се увеличи. Азъ съмъ забѣлѣзалъ, хората отъ политическите кръгове сж силно честолюбиви, и ако се случи нѣкой измежду тѣхъ да каже нѣкоя дума на кого и да е отъ тия видни политически лица, даже съ мекъ езикъ, може да го засегне толкова много, че да произведе цѣла реакция въ него. Често, въ нѣкой държавници, политици, които сж на власт, личните чувства биватъ тъй силно развити, че

тъ само за една дума, даже деликатно изказана, сж въ състояние да отворятъ цѣла война.

Сега, всички вие трѣбва да имате единъ опрѣдѣленъ идеалъ за живота; вие трѣбва да знаете, въ какво седи сжщността на този животъ. Кога се уронва престижа на нѣкой човѣкъ? — Престижа на човѣка се уронва, когато нѣкой му каже една лъжа. Когато нѣкой човѣкъ ви говори Истината, какъвто езикъ и да държи, този човѣкъ повдига вашия престижъ. Мнозина отъ васъ се бойте да кажете Истината. Не, когато говорите Истината, вие трѣбва да бждете смѣли! Когато говорите Истината, не ви трѣбватъ много философии; не мислете, какви ще бждатъ послѣдствията; смѣли бждете! Когато ще изказвате вашитѣ лични мнѣния, бждете крайно прѣдпазливи! Говорите ли Истината, абсолютно не се бойте! Казвайте Истината, тя ще се погрижи за себе си. Ще правите разлика между Истината и вашето убѣждение. Тия разграничения сж потрѣбни при сегашното ви развитие. Ако не ги вземете подъ съображение, нѣма да се мине дълго врѣме, и вие ще се намѣрите въ една задънена улица, която турцитѣ наричатъ „чакмакъ-сокакъ“ — слѣпа улица. Попаднете ли въ такава улица, ще трѣбва да се връщате назадъ. Вие трѣбва да турите въ живота си една здрава основа, върху която да се развива знанието, което сега придобивате. Кое

знание? — Това знание, което ще ви ползува не само прѣз този животъ, но и прѣзъ бждещитѣ вѣкове на вашитѣ съществуванія. Ако придобиете знание, което ще ви ползува само прѣзъ този животъ, вие ще бждете една посрѣдствена личностъ въ живота. Такова прѣходно знание е потрѣбно само за забавление, но всѣки отъ васъ трѣбва да има въ живота си една положителна идея, къмъ която вѣчно да се стреми.

Вие може да се натъкнете на другъ единъ отрицателенъ недѣгъ въ живота — на страха. Мнозина се страхувате отъ гнѣва. Колкото гнѣвътъ е опасенъ въ положителенъ смисълъ, толкова страхътъ е опасенъ въ негативенъ смисълъ. Гнѣвътъ може да ви накара да извършите много прѣстѣпления: да удавите нѣкого, да убиете, да запалите нѣкоя къща и др. Подъ влиянието на страха, обратно: нѣма да направите такива прѣстѣпления, ще бждете много внимателенъ, но ще се развие въ васъ лъжата, измамата, лицеприятието, подлостъта и тѣмъ подобни. Гнѣвътъ е психическо пиянство, той развива смѣлостъта и вие мислите, че можете да направите всичко, но щомъ изтрезнѣете, ще си кажете: що ми трѣбваше да се гнѣвя? Що ми трѣбваше да се залавямъ за тия нѣща? Значи, гнѣвътъ не е естествено състояние за човѣка.

И тъй, вие имате тия два недѣга въ се-

бе си, и трѣбва да се пазите отъ тѣхъ. Тия надъжди не сж отъ сега, тѣ сж ви съпровождали прѣзъ всичкитѣ ваши сжществувания. Тѣ сж една полезна нишка за васъ, стига да ги разбирате—Ако знаете да използвате правилно страха, той ще се прѣвърне въ елементъ на благоразумие. Ако знаете да използвате правилно гнѣва, той ще се прѣвърне въ елементъ на волята — на смѣлостъ. Значи, гнѣвътъ може да се прѣвърне на смѣлостъ, а страхътъ — на благоразумие. При страха се изисква единъ малкъ плюсъ. На химически езикъ прѣведено, страхътъ е основа, на която трѣбва малко повече киселина, за да се неутрализира.

Гнѣвливиятъ човѣкъ трѣбва да бжде разсждливъ. И страхливиятъ човѣкъ сжщо трѣбва да бжде разсждливъ. Гнѣвливиятъ човѣкъ, щомъ почне да разсждава, става смѣлъ, а страхливиятъ човѣкъ, щомъ почне да разсждава, става благоразуменъ. Първиятъ ще извади ножа си и така ще разрѣши въпроса си, а вториятъ ще вземе перото, ще пише въ вѣстниците и като писателъ ще разрѣши въпроса. Всички писатели, които пишатъ, не сж смѣли хора. Тѣ сж смѣли само съ перото въ кабинета си, а вънъ не сж смѣли. Докато пишатъ още, тѣ сж смѣли, защото не знаятъ, какви ще бждатъ послѣдствията.

Какъвъ е цвѣтътъ на страха? Какъвъ става човѣкъ, като се уплаши? — Той приплѣднѣва, става жълтъ. Значи, страхътъ кара чо-

вѣка да мисли. Щомъ човѣкъ направи една погрѣшка, външно въ него се прѣдизвиква жълтиятъ цвѣтъ. Значи, страхътъ се лѣкува само чрѣзъ жълтия цвѣтъ. Гнѣвътъ съ какво се лѣкува? — Съ розовия цвѣтъ. Това показва, че тъмно-червения цвѣтъ трѣбва да се прѣвърне въ розовъ, или въ синь. Мислете за тия цвѣтове. Тия вибрации ще прѣдизвикатъ у васъ едно успокояване, и вие ще почнете да мислите, да разсждавате. Кой цвѣтъ изпжква слѣдъ розовия? Въ кого се влюбва розата. Когато човѣкъ се влюби, започва да мисли. Значи, слѣдъ розовия цвѣтъ иде жълтиятъ. Розовиятъ и жълтиятъ цвѣтъ си хармониратъ. Когато вие искате да излѣкувате извѣстенъ неджгъ отъ себе си, прѣкарайте тия два цвѣта прѣзъ ума си, и тѣ ще произведатъ единъ малкъ благоприятенъ резултатъ. Какво е съотношението между жълтия и синия цвѣтъ споредъ васъ? Кой е прѣобладаващиятъ цвѣтъ сега на земята? — Зелениятъ. Ние сме потопени въ зеления цвѣтъ, прѣзъ него минаваме. Той е цвѣтътъ на човѣшката индивидуалностъ, прави го самостоятеленъ.

Както виждате, вие може да се лѣкувате съ цвѣтоветѣ. Когато вашата нервна система, или когато вашиятъ умъ или вашето сърце почнатъ да обѣднѣватъ, въ васъ се заражда съмнѣнието. Щомъ сте обѣднѣли, прѣдставлявайте си едновременно слѣдните три цвѣта: розовъ, жълтъ и зеленъ. Като се съ-

единият тия три цвѣта, правятъ едно съединение, което прѣдразполага човѣка да се чувствува като самостоятеленъ индивидъ. И тогава той казва: сега, азъ мога да направя всичко.

Коя дума съотвѣтствува на розовия цвѣтъ? Кое прѣдизвиква да се яви външно розовиятъ цвѣтъ? — Радостта. Онзи, който се влюбва, нали се радва най-напрѣдъ? Всѣки прѣдметъ, или всѣко лице, което обичате, прѣдизвиква въ васъ радостъ. Коя дума външно съотвѣтствува на жълтия цвѣтъ, или на Мъдростта? По какво се познава мъдриятъ човѣкъ. Вече за влюбения знаете, той се радва. Дѣтето, като получи нѣщо отъ баща си, скача, радва се. Ами мъдриятъ човѣкъ какво качество ще прояви? (— Сериозностъ, замисленостъ, доволство). Не, външната страна на мъдриятъ човѣкъ е работата. Самомъдриятъ човѣкъ работи. Ако е художникъ, взима четката — рисува; ако е поетъ, взима перото — пише. Въ каквото и да е направление, той е дѣятеленъ — работи. Той работи, не се труди. Трудътъ не е качество на мъдритѣ хора, а на обикновенитѣ. Само мъдриятъ човѣкъ работи, и на лицето му се изразява удоволствието. Мъдриятъ човѣкъ работи съ удоволствие. И тъй, любящиятъ човѣкъ се познава по радостта, а мъдриятъ — по работата. Нѣкой казва: какво трѣбва да направя, за да стана мъдъръ? Нѣма да се трудишъ, а ще работишъ. Всѣки

човѣкъ има какво да работи: да изглажда своя характеръ, да чисти лошото отъ своя умъ, отъ своето сърце. Да изглаждашъ извѣстни свои недъзи, или да придобивашъ нѣкои добри качества, това е работа! Ти искашъ да станешъ мждъръ, смѣлъ, разсѣдливъ, това е благородна работа — ще работишъ.

Туй, което прѣчи на съврѣменната наука да намѣри Истината, да посочи истински методи за възпитанието, е това, че въ нея идеитѣ сж разхвърляни. Въ съврѣменната наука нѣма идеи, които да вървятъ тъй свързани, ржка за ржка. Напротивъ, всичкитѣ ѝ идеи сж разхвърляни. Напримѣръ, идеята „да бждемъ добри“, тя я счита като едно прѣдложение; като единъ орѣхъ, който може да се изяде. Не, за да бждешъ добъръ, ти трѣбва да прѣвърнешъ своята противоположна идея 2-3 пжти, да разорешъ тази земя, да посадишъ въ нея орѣха и да чакашъ плода. Добротата е плодъ. Най-мжчното изкуство е да бждемъ добри. Ти не можешъ да станешъ добъръ изведнѣжъ. Най-първо ще започнешъ съ радостта, и слѣдъ туй ще дойде добродѣтелта. Тя ще се яви като резултатъ на радостта и работата. Природата не обича разхвърляни идеи. Ние сме много логични, но Истината я нѣма въ тази наша логичностъ. Природата пѣкъ е толкова прецизна, че не търпи никаква лъжа, никаква измама. Не мислете, че като ни търпи, така ще мине. Единъ

день тя ще вземе всичко, каквото имаме, ще го разсипе и нѣма да ни остави нищо. Не си правете илюзии, че тя търпи лъжата. И Писанието казва: „Блаженъ онзи, когото Господъ наказва“. То значи: блаженъ онзи, на когото Господъ показва грѣшкитѣ още отъ начало. Дойде при тебе нѣкой твой приятелъ, покаже ти нѣкоя погрѣшка — благодари му. Природата го пратила при тебе, той е нейнъ посланикъ. Ако се откажешъ да го приемешъ, единъ день тя сама ще дойде, ще те вземе, безъ всѣкакви церемонии и хопъ — въ ретортата си вжтрѣ. И отъ тебе само пара ще остане.

Първото нѣщо за васъ: ще се научите всички де обичате Истината. Азъ не ви говоря за абсолютната Истина, но за тази, която е вложена въ живота, която е необходима за създаване характера ви, за създаване устойчивостъ на вашата наука. Вашата наука трѣбва да се циментира, да стане единъ солиденъ елементъ въ живота, за да бжде стимулъ за работа.

Моята цѣль сега ни най-малко не е да ви давамъ нѣкои морални наставления. Азъ изразявамъ само, какъ дѣйствува извѣстенъ законъ въ природата. И безъ да се говори, чрѣзъ страдания хората постепенно ще достигнатъ до сжщитѣ резултати, но който е разуменъ, може да се ползува отъ опитността на другитѣ. Човѣкъ като страда дълго врѣме, добива Истината. Тогава той разбира думитѣ на

ап. Павла: „Винаги се радвайте и постоянно се молете!“

Сега, какъ ще изтълкувате думата радостъ? Прѣдставете си, че радостта е една монада. Какво означава буквата Р, съ която започва думата радостъ? Вие знаете, че въ природата нѣма случайности. Значи, този знакъ не е взетъ случайно. Той може да е взетъ отъ латинтската азбука, но го има и въ египетскитѣ иероглифи. Тия знаци сжществуватъ и въ природата. Буквата Р прѣдставлява една монада. Буквата А — коренътъ на тази монада, спуснатъ надолу. Слѣдователно, щомъ е коренъ, той е двойкъ въ себе си, едноврѣменно е и сладкъ, и горчивъ. Като коренъ, той изразява всички ония нѣща, които се явяватъ въ материята. Горчивина и сладостъ съотвѣтствуватъ на двѣтъ състояния скръбъ и радостъ. Тия двѣ противоположности се срѣщатъ при сегашнитѣ състояния на живота. Слѣдъ една голѣма радостъ идва една голѣма скръбъ. Нѣкой приятель ви услужи съ 1,000 лева, и вие се радвате. Не се минава много врѣме, той ви казва: я ми върни паритѣ назадъ! Питамъ: кои сж причинитѣ да ви даде паритѣ, и слѣдъ извѣстно врѣме да си ги иска назадъ? Ако вие не му ги върнете назадъ, той казва: „Едно врѣме те мислѣхъ за мой приятель, но сега се разочаровахъ. Върни ми назадъ паритѣ!“ Дава ви подъ сждъ, осждаатъ ви и ви турятъ въ затвора,

Вие си казвате: какво ми трѣбваше да приемамъ тази услуга: Психологически може да се обясни, кои сж причинитѣ на това нѣщо, но азъ вадя слѣдното заключение: човѣкъ, който дѣйствува по закона на Любовта и Мждростта, никога нѣма да влѣзе въ затвора за 10,000 лева. Умниятъ човѣкъ затварятъ само за Истината. Той казва: само за Истината мога да живѣя въ затвора — за нищо друго! Позоръ е да лежи човѣкъ въ затвора за 10,000 лева! Да лежа за Истината, да ме биятъ за Истината — разбирамъ, но да ме биятъ за дребно нѣщо, това е срамота! Само за Истината мога да подложамъ гърба си — нека биятъ! Ти ще мълчишъ. Измѣнишъ ли този законъ, Истината сама ще те накаже. Затова тя казва: „Остави, ти не защищавай себе си! Нѣкой ще каже: „Око за око, зжбъ за зжбъ.“ Не, това е Мойсеевото учение. То нѣма нищо общо съ Истината. Другадѣ можемъ да приложимъ това правило „око за око“, но дойде ли до Истината, ще обърнешъ гърба си. Тя казая: ти не се защищавай, азъ ще те защищавамъ. Речешъ ли самъ да се защищавашъ, ти си фалиралъ, ти си пропадналъ вече. Остави Истината да те защищава. Онзи, който днесъ те е ударилъ три пжти, слѣдъ една година ще бжде твой приятель. Но кога? — Ако ти прѣмълчишъ заради Истината. Тогава той ще дойде при тебе и ще ти каже: „Извини, азъ направихъ голѣма погрѣшка по отношение къмъ тебе, но

зарадъ това отсега вече съмъ твой приятель“.

Сега, азъ не искамъ да ангажирамъ всичкото ви врѣме за учение на това, което ви говоря. Ще употребите само това врѣме, което не знаете, какъ да употребите, само празното си врѣме. Ето кое е празното врѣме, споредъ менъ. Нѣкой пжтъ сте неразположени, това е празно врѣме, използвайте тогава учението на живата природа. Занимавайте се съ него. Щомъ умътъ ви е заетъ, оставете го на страна. Когато животътъ ви се обезсмисли, когато ви е страхъ отъ нѣщо, когато имате нѣкакво неразположение на духа, пакъ вземете учението на живата природа. Това е правилниятъ начинъ, по който може да възстановите своето равновѣсие, силитъ въ своя организъмъ. Обезсърченъ сте отъ живота, мислите, че отъ васъ нищо нѣма да излѣзе, занимавайте се съ учението на живата природа. Занимавайте се съ цвѣтоветъ, съ Любовта, съ Мъдростта, и намѣрите ли нѣщо съществено за васъ, задръжте го. Азъ мисля, че вие ще намѣрите по 3-4 часа на день такова празно врѣме, което да посвѣтите на новото учение.

Т. М.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на Мъдростта
води къмъ Истината.“

— Тя постоянно ни весели.

ТВЪРДОСТЪ, СМЪЛОСТЪ И ИЗПЪЛНИТЕЛНОСТЪ.

7

III година.

7 лекция на младежкия
окултенъ класъ, държана отъ
Учителя, на 25/XI 1923г.
въ гр. София.

Твърдост, смѣлост и изпълнителност.

„Само свѣтлиятъ пѣтъ на
Мъдростѣта води къмъ Истината.
— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочетоха се резюмета отъ темитѣ: „Отличителнитѣ черти на кротостѣта и въздържанието“ и „Седемѣтъ думи съ съотвѣтнитѣ цвѣтове“.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ черти на смѣлостѣта и твърдостѣта.“

За слѣдния пѣтъ тема № 7: „Разлика въ философскитѣ възгледи на Платона и Аристотеля.“

Слѣдъ това ще пишете върху тема № 8: „Разлика между страхъ и съвѣстъ.“

Твърдостѣта, смѣлостѣта и изпълнителностѣта, или тѣй нареченитѣ езекутивни способности на човѣка, спадатъ къмъ една и сѣща категория — тѣ сѣ сили на волята. Графически могатъ да се прѣдставятъ като страни на единъ и сѣщъ тригълникъ:

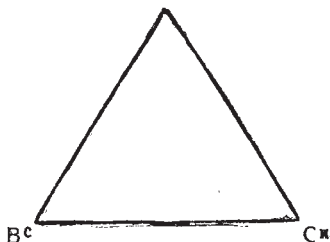
Тия сили първо се проявяват въ под-
съзнанието, дѣто дѣйствуватъ механически.

Д^т

Д^т — твърдостъ.

В^с — смѣлость.

С^к — изпѣлнител-
ность.

Всѣка една отъ тѣхъ има три проявления. При първото положение твърдостъта се проявява, когато разумътъ въ човѣка не дѣйствува. Въ такъвъ случай човѣкъ е упоритъ, своенравенъ. За такъвъ човѣкъ турцитѣ иматъ слѣдната поговорка: „Циганинътъ и чука продава, и чергата продава, но отъ своето не отстъпва.“

При второто положение твърдостъта се проявява, когато се засегнатъ личнитѣ чувства въ човѣка.

При третото положение твърдостъта се проявява, когато човѣкъ има убѣждения. Това вече е идейно проявление на твърдостъта.

Тѣй че първото проявление на твърдостъта е физическо, несъзнателно. Въ него съзнанието не взима участие. Въ второто проявление чувствата взиматъ участие. Третото проявление е идейно.

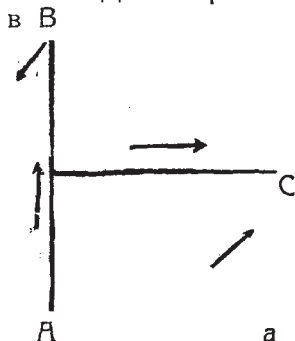
Какво мислите за смѣлия човѣкъ? Смѣлиятъ човѣкъ не е всѣкога изпълнителенъ, той не е и всѣкога твърдъ. И твърдиятъ човѣкъ не е всѣкога смѣлъ. Човѣкъ може да бжде смѣлъ, безъ да бжде твърдъ, а може да бжде твърдъ, безъ да бжде смѣлъ. Тази вода, която слиза отъ нѣкоя височина по опрѣдѣленъ наклонъ, смѣла ли е? — Не, тя слиза отгорѣ по необходимостъ, такова направление ѝ е дадено. Ами тази вода, която се изкачва нагорѣ, подъ извѣстно налѣгане отдолу, смѣла ли е? — Не, и тя се изкачва по необходимостъ на даденитѣ условия. Смѣли сж само високоморалнитѣ, идейнитѣ хора. Смѣлиятъ човѣкъ може да бжде кавалеристъ, да нападне съ коня си този или онзи, да ги обере и послѣ да избѣга. Твърдиятъ човѣкъ пъкъ седи въ крѣпостъта обсаденъ, както французитѣ въ Вердюнъ, мѣсецъ, два, три, петъ, осемъ, а може би и повече — издържа. Изпълнителниятъ човѣкъ е човѣкъ съ замисълъ, има прѣдъ видъ да прѣодолѣе нѣкакви прѣчки. Той е тежката, дългобойната артилерия на човѣшкия характеръ. Тия три сили дѣйствувагъ въ човѣка. Центрътъ на твърдостъта се намира отгорѣ на главата. Тя е стражъ, инспекторъ при първитѣ врата на моралнитѣ чувства. Като дойдешъ при нея, тя казва: я си дай тукъ билета! Смѣлостъта пъкъ всѣкога урежда работитѣ. Тя е втората врата на волята. Разру-

шителността е воюващият войникъ, въ нея нѣма никакъвъ моралъ.

Когато проявлението на тия чувства се потиква само отъ ума, човѣкъ става опортюнистъ, гледа да използува всичко, а когато проявлението на тия добродѣтели се диктува отъ моралнитѣ чувства на човѣка, или отъ духовнитѣ му сили, тогава тѣ иматъ идеаленъ изразъ. Бжди смѣлъ, но да знаешъ защо си смѣлъ. Смѣлостта ти да бжде на мѣсто! Бжди твърдъ, но да знаешъ защо си твърдъ! Бжди изпълнителенъ, но да знаешъ защо си изпълнителенъ! Твоята твърдостъ, твоята смѣлостъ и твоята изпълнителностъ трѣбва да почиватъ на извѣстни убѣждения въ тебе. Тия три сили не сж едни отъ най-висшитѣ, отъ най-благороднитѣ чувства въ човѣка. Тѣ иматъ своето мѣсто само на физическия свѣтъ. Който дойде на физическия свѣтъ, има нужда отъ тѣхъ. Когато висшитѣ сжщества слизатъ на земята, тѣ се въоръжаватъ съ тия оръжия. Когато твърдостта не се ръководи отъ ума, т. е. когато разсѣдъкътъ не взима участие, тя създава много неприятности на човѣка. Въ него се набиратъ извѣстни енергии, които трѣбва да се трансформиратъ. Твърдостта е единъ акомолаторъ, въ който се събира или електричество, или магнетизъмъ. Има твърди хора, които за нищо не отстъпватъ отъ своето; има твърди хора, които отстъпватъ отъ своето, само когато успѣешъ

да ги убѣдишъ, че не сж прави. Най-послѣ има твърди хора, които отстъпватъ само при морални аргументи.

Какво бихте отговорили, ако ви се зададе въпросътъ: защо природата е внесла твърдостъта въ човѣка? — Твърдостъта, това е грѣбнакътъ въ човѣка, който не трѣбва да бжде механически и неподвиженъ, а съзнателенъ и подвиженъ. Да се прѣгъва, безъ да се прѣчупва

и то подъ влияние на високоморални чувства. Какво движение има твърдостъта? — Нагорѣ по правата линия АВ. Всички твърди хора растатъ нагорѣ. Тогава можемъ да из-

а вадимъ заключението, че къситѣ, низкитѣ хора иматъ малко твърдостъ. Значи, твърдостъта помага на растенето. Ами смѣлостъта какво направление има? — Смѣлятъ човѣкъ върви по направление къмъ С, на широчина. Какво направление има разрушителностъта? — Кръгообразно, по всички посоки (по направление на джигитѣ а в). И дѣйствително, всички убийци гледатъ да хванатъ човѣка, да го удушатъ като му омотаватъ вжжето около врата. Когато заобиколятъ нѣкой неприятелъ, тукъ дѣйствува

разрушителността — започват своята стратегия, замислят отдѣ да го нападнатъ, какъ да го убиятъ и т. н. Разрушителността е най-грубата сила, която дѣйствува въ човѣка. Тя е отъ най-низко произхождение. Хора, у които е развито това чувство, всѣкога гледатъ да обѣсятъ нѣкого, да го затворятъ, да го убиятъ. Смѣлиятъ човѣкъ казва нѣкому: ти не трѣбва да бждешъ баба, удари го въ носа, че да те помни. Смѣлиятъ човѣкъ трѣбва да напада и да се оттегля. Твърдиятъ човѣкъ трѣбва да бжде като канара. Всичко, което се удари у него, да отскочи. Слѣдователно, когато твърдостта дѣйствува въ човѣка, кара го да отстоява правата си. Смѣлиятъ човѣкъ казва: ти не трѣбва да се оставишъ да те яздатъ, трѣбва да се проявишъ.

Наблюдавайте, какви движения прави ржката при проявление на тия сили. Когато дѣйствува разрушителността, напимѣръ, ржката се свива на юмрукъ — забива нѣщо. Слѣдете тия движения въ малкитѣ дѣца особено, които се проявяватъ естествено. Какво прави упоритото дѣте? — То застава право като войникъ, изопва всичкитѣ си мускули, не се мърда, стои неподвижно като колъ. Всѣко чувство изобщо, се проявява въ извѣстенъ родъ движения, които сж изразъ, отражение на вжтрѣшността въ човѣка. Трѣбва да знаете, че всички тия сили, всички способности въ човѣка хвърлятъ отѣнъкъ върху неговия умъ. Тѣ сж

елементи на мисълта. Ако въ нѣкой човѣкъ твърдостта, смѣлостта и разрушителността иматъ прѣобладаваще влияние надъ другитѣ сили, тѣ ще внесатъ голѣма жлъчъ, отрова въ живота му. Ако този човѣкъ е смѣлъ, ще каже: азъ ще му дамъ да ме разбере! Ако е твърдъ, ще каже: азъ ще отстоя правата си! Човѣкъ трѣбва да възпитава естествено своитѣ чувства, иначе може да се родятъ много неприятности въ умствения и въ моралния животъ. Френологически е доказано, че когато

у нѣкой човѣкъ твърдостта (Т) и благоговѣйното (Б) или религиозното чувства сж силно развити, а расждѣкътъ (Р) е слабо развитъ, имате единъ фанатикъ човѣкъ, когото съ нищо не

можете да убѣдите. Когато една идея влѣзе въ главата му, каквото и да му говорите, нищо не е въ състояние да го отклони отъ нея, тъй си остава. Само смъртта може да реформира този човѣкъ. Когато отстоявате една идея, трѣбва да имате прѣдъ видъ какви сж подбужденията, които ви потикватъ къмъ нея, какво благо може да ви донесе и т. н.

Интересенъ фактъ за наблюдение е влиянието на всички тия сили върху ноктитѣ на

човѣка. Когато твърдостта се развива въ нѣкой човѣкъ, ноктитѣ му ставатъ широки. Наблюдавайте хора съ широки нокти и ще видите, че тѣ сж много издържливи. Хора, които сж страхливи, прѣдпазливи, иматъ малки и завити нокти. Отъ друга страна, доброто, правилното кръвообрѣщение се отразява върху ноктитѣ. За да познаете, дали вашето кръвообрѣщение е правилно, разгледайте, имате ли бѣлъ полукръгъ въ началото на ноктитѣ си. Колкото този полукръгъ е по-голѣмъ, толкова и кръвообрѣщението е по-добро. Изчезва ли този полукръгъ по ноктитѣ, кръвообрѣщението е слабо, трѣбва да дишате дълбоко. Колкото повече се скъсяватъ ноктитѣ, толкова повече разрушителността се проявява. Разрушителнитѣ натури иматъ широки и къси нокти. Скъсяването на ноктитѣ показва, че умственитѣ способности въ човѣка се спиратъ, а се развиватъ физическитѣ сили, като разрушителността. Хора съ малки, къси и широки нокти сж гнѣвливи и избухливи. Значи, всѣко чувство упражнява извѣстно влияние върху ноктитѣ. Всичко, което става въ васъ, може да се хроникира върху ноктитѣ ви и то само въ продължение на 180 дни, защото въ толкова дни ноктътъ се смѣнява. Той показва, какво е било състоянието ви прѣзъ това врѣме. Ноктитѣ ви трѣбва да бждатъ гладки и хубаво закржглени. Щомъ се яви нѣкаква грапавина по тѣхъ, ще знаете, че въ васъ има нѣщо

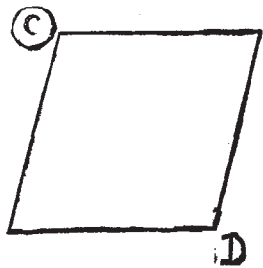
дисхармонично. По ноктитѣ си ще изучавате характера си. Тѣ сж най-хубавото огледало, въ което, ако се поглеждате всѣки день, ще знаете, какво ви липсва. Нѣкой пжтъ нокътътъ ви се пука, ще слѣдите, коя е причината за това. Ще провѣрите, че наистина извѣстни промѣни въ ноктитѣ ви сж резултатъ на развитието на извѣстни умствени способности, на извѣстни морални сили въ васъ. Затова, като ученици на окултната школа, състоянието на ноктитѣ ви ще бжде за васъ едно пособие, едно помагало при самовъзпитанието ви. Ако не сте готови, вие ще се уплашите отъ живота. Ето защо, човѣкъ не трѣбва да знае много работи. Напримѣръ, погледнешъ нокетата си, видишъ нѣщо по него, което показва нѣкакъвъ недостатъкъ въ тебе, и ти се уплашишъ. Защо? — Не знаешъ, какъ да го поправишъ. Затова именно ви сж нужни знания.

Споредъ васъ, какъ можете да се освободите отъ страха? Азъ раздѣлямъ страха на три категории: физически страхъ, страхъ на чувствата и на ума и мораленъ страхъ. Когато човѣкъ е страхливъ морално, все мисли, бои се, дали ще влѣзе въ Царството Божие, или не. Когато е умствено страхливъ, или когато страхътъ е въ чувствата, той се бои, че нѣма да постигне това, което е нужно за неговото умствено и сърдечно развитие. Когато страхътъ е физически, човѣкъ бѣга и отъ сѣнката си. Такъвъ човѣкъ може да се уподоби на

заяка, който взелъ единъ револверъ и казалъ: „Азъ ще покажа на всички, че съмъ смѣлъ!“ Въ това врѣме нѣщо тропнало. Той трепналъ, хвърлилъ револвера настрана и се скрилъ нѣкъдѣ изъ шубръцитѣ. По натура заякътъ е страхливъ. Съзнанието му не работи въ такива случаи. Послѣ се върналъ, пакъ взелъ револвера въ ржка и казалъ: „Азъ ще покажа, че съмъ твърдъ, смѣлъ.“ Пакъ тропнало нѣщо, и той отново захвърля револвера и избѣгва. Човѣкъ може да даде много обѣщания, че ще направи това-онова, но ако тия способности не сж развити въ него, той скоро забравя всичко и не изпълнява обѣщанието си. Сега, напримѣръ, гледамъ, въ нѣкои отъ васъ има сжщата слабостъ, каквато и въ заяка. Тѣ влѣзатъ въ окултната школа, постоятъ малко и послѣ казватъ: тази работа не е за насъ младитѣ, друго ще изберемъ. Захвърлятъ револвера и бѣгатъ. Какво ще избератъ? — Както всички хора. И послѣ какво? — Слѣдъ 40, 50, 60, 80 години ще ви занесатъ на гробищата, дѣто ще видите, че всички философи, всички учени и прости, всички бѣдни и богати, еднакво сж разрѣшили въпроса за живота. Всички иматъ по единъ кръстъ и по една надгробна плоча, на която, ако заминалиятъ е старъ, пише: „Тукъ почива 80-годишенъ старецъ, умрѣлъ въ напрѣднала възраст.“ Ако е младъ, пише: „Тукъ почива единъ младъ и зеленъ човѣкъ, не вкусилъ още отъ богатата

на живота.“ Тъй пишатъ живитѣ. За окултния ученикъ има нѣща по-сжществени отъ живота, по-сжществени и отъ самата наука. Съврѣменната наука не е смисълътъ въ живота, тя е само едно срѣдство, за да се дойде до една по-велика цѣль. Апостолъ Павелъ казва: „Отчасти знаемъ, отчасти мждруваме.“

Допуснете, че малкиятъ кржгъ С прѣдставлява единъ живъ индивидъ. Най-напрѣдъ неговото съзнание е въ първа степенъ, още не

е проявено, но замисля да се прояви. Щомъ започва да се проявява, този индивидъ прави известни движения, и неговото съзнание минава въ втора степенъ (C^2). Въ колко направления ще се движи? — Въ двѣ направле-

ния, при което ще образува плоскостъ Д. При това движение, съзнанието C^2 придобило ли е нѣщо? — Придобило е нѣщо, минава въ трета степенъ, става C^3 , но още нѣма блага. Благата ще дойдатъ впоследствие. Съ единъ примѣръ ще направя мисълта си ясна. Прѣдставете си, че тази плоскостъ Д е една изорана нива, посѣта нива. Въ първата фаза, когато съзнанието С е рѣшило да се прояви, тогава е замислило да купи тази нива. Въ втората фаза то я изорава и посѣва, като ми-

нава отъ С въ С³ — придобива нѣщо. Въ третата фаза посѣтото на нивата започва да никне, да расте, и съзнанието С² минава въ С³ — пакъ придобива нѣщо, но нѣма още плодове. Въ послѣдващитѣ фази на съзнанието С, а именно въ С⁴, С⁵ и т. н. ще се видятъ благата. По сѣщия начинъ вие може да разпознавате, до каква степенъ на развитие сж дошли извѣстни ваши чувства и способности. Напримѣръ, вие може да опрѣдѣлите, до колко сте религиозенъ. Религиозното чувство, както и всички други чувства не сж еднакво развити въ всички хора. Ако религиозното чувство въ нѣкой човѣкъ прѣдставлява, напримѣръ, една линия, дълга 10 см., въ другъ нѣкой — 9 см., а въ трети — 8 см., мислите ли, че религиознитѣ схващания на тия хора сж еднакви? — Нѣма да бждатъ еднакви, разбира се.

Вие казвате, че умственитѣ способности произлизатъ отъ моралнитѣ, или отъ духовнитѣ чувства въ човѣка. Значи, щомъ въ човѣка се събуди какво и да е чувство, той започва да мисли. Това чувство е единъ потикъ къмъ Бога. Когато човѣкъ се отдѣли отъ Бога, тогава той започва да мисли за Него правилно.

Защо човѣкъ не може да мисли за себе си? Кога ще може да мисли за себе си? — Когато човѣкъ излѣзе отъ своето тѣло, той ще мисли по-добрѣ за себе си, ще се опознае по-добрѣ. Слѣдователно, да мислимъ за нѣкого, ние трѣбва да се отдалечимъ отъ него

на известна дистанция и да го разглеждаме отъ друго положение. Когато говоримъ за Бога, подъ „Богъ“ въ философски смисълъ на думата, разбирамъ мислене. Да вѣрва човѣкъ въ Бога, значи да мисли. Човѣкъ, който мисли, може да вѣрва въ Бога. Човѣкъ, който не мисли, не вѣрва въ Бога. Така идеята за Бога добива смисълъ. Споредъ сегашното философско схващане се счита, че мисълта за Бога, изобщо спѣва и самата мисълъ въ човѣка. И затова казватъ: не трѣбва да се мисли за Бога. Това е материалистично схващане. Нѣкои схващатъ Бога, като едно грамадно същество. Богъ създава всичкитѣ форми, но Той самъ нѣма абсолютно никаква форма. Дѣйствително, ако си прѣдставяте Бога като едно грамадно същество, като едно грамадно слънце, вие нѣма да може да Го обхванете, и тогава, разбира се, ще се помрачите и нѣма да можете да мислите. Ако имате такава идея за Бога, тя наистина ще спѣне мисълта ви. Други нѣкои казватъ: Господъ съ менъ ли ще се занимава? Кажешъ ли така, прѣставашъ да мислишъ.

Отъ тази мисълъ ще направимъ слѣдния изводъ: Всички ония велики идеи въ живота, които иматъ грамадна форма, спиратъ процеса на вашето развитие. Идентѣ, които имате, не трѣбва да включватъ въ себе си грамадни форми. Туй е въ съгласие и съ самата природа. Вземете

единъ желждъ, напримѣръ, каква частъ по тегло прѣдставлява отъ теглото на единъ сто-годишенъ джбъ? Въ този малкъ желждъ вие може да носите цѣлия джбъ. Може да му се радвате, да го милвате, да го носите въ джоба си, той съдържа всички възможности на джба. Ами ще можете ли да носите въ джоба си единъ грамаденъ джбъ? - Не можете.

Слѣдователно, когато искате да разглеждате извѣстни идеи въ тѣхната сжщина, разглеждайте ги, когато растатъ. А когато искате да разглеждате силата, която съдържатъ въ себе си, разглеждайте ги като сѣмена. Вие можете да си прѣдставите джба като единъ малкъ желждъ, който постепенно израства и послѣ отново се смалва. Това е послѣдователна редица отъ картини. Вие можете умствено да прѣкарате този желждъ прѣзъ всички процеси на своето развитие въ джбъ, и послѣ пакъ да се върне въ желждъ. Значи, въ свѣта нѣма по-голѣмъ отъ Бога, нѣма и по-малкъ отъ Бога. Богъ се намира въ двѣтъ крайности: по-голѣмо сжщество отъ Него нѣма, и по-малко сжщество отъ Него нѣма. Тогава какъ ще разберете Бога? Идеята за малкитѣ нѣща у васъ е свързана съ нѣщо слабо. Дѣйствително, въ практическия животъ, въ обикновения животъ е така: малкитѣ нѣща сж слаби. Не е тѣй, обаче, въ духовния животъ. Имате една малка запалка, напримѣръ. Понеже е малка, тя е слаба, това е вѣрно,

но я турете тази малка запалка, тази микроскопическа искрица подъ нѣкое взривно вещество, отъ което сте взели цѣлъ тонъ, какво ще произведе тя? Слаба ли е тази запалка сега? — Тукъ тя ще прѣдаде своята енергия на взривното вещество и ще прѣдизвика страшна експлозия, голѣмъ взривъ. Малката искрица въ този случай произвежда много нѣщо, а единъ голѣмъ камъкъ, хвърленъ всрѣдъ това взривно вещество, нищо не причинява. Слѣдователно, малкитѣ, микроскопическитѣ нѣща въ свѣта, сж силни. Тѣй че смисълътъ на живота не е въ великитѣ идеи, но въ малкитѣ, само че трѣбва да видозмѣнимъ тѣхната материя, да я направимъ попластична, по-годна за работа.

Често вие се спирате прѣдъ една велика мисль и казвате: нѣма да се занимавамъ съ тази мисль. Нѣма да се занимавате, разбира се, тя е радий! Мислите ли, че ако имаште 10 гр. радий, бихте седѣли въ тази стая? Мислите ли, че ако въ София имаше 50 гр. радий, софиянци щѣха тѣй-спокойно да стоятъ въ София? Цѣла София щѣше да бже въ въздуха. Слънчевата свѣтлина сжщо така съдържа радиоактивна сила. Въ пространството имаредъ трансформатори, прѣзъ които слънчевата свѣтлина, като минава, прѣтърпѣва извѣстно видоизмѣнение и послѣ пада върху прѣдметитѣ като приятна, благотворна топлина и свѣтлина. Ако слънчевата свѣтлина се въз-

приемаше тъй, както иде направо отъ слънцето, тя би разтопила всичко, което срещнѣше на пътя си. Не мислете, че слънцето е много снизходително къмъ васъ. Ще ви прѣдамъ на кратко една индуска легенда, да видите, колко е снизходително слънцето. Индуситѣ си прѣдставлявали, че на слънцето живѣли много живи същества, всички били момичета, а само слънцето — момче. Тия момичета били негови сестрички, а слънцето само било единствениятъ имъ братъ. Понеже слънцето било най-голѣмиятъ, па и единствениятъ братъ, обичалъ да бие сестритѣ си. Единъ день майка му, за да избегне тѣзи побои, поставила слънцето да живѣе въ центъра, а сестритѣ му да обикалятъ около него, по периферията. Така се създакъ неговиятъ дискъ, въ форма на окръжностъ. Слънцето изпращало на своитѣ сестри свѣтлина, като трептѣло отъ недоволство, че не може да ги бие, както порано. Значи, то ги биело съ свѣтлината си, а отъ тия трептения, които отправяло къмъ тѣхъ, се ползува днесъ цѣлата земя.

И тъй, ще знаете, че малкитѣ, микроскопическитѣ идеи въ свѣта сж силни. Тѣхъ ще държите, за да бждете и вие силни.

Сега, ще ви задамъ слѣдния въпросъ: има ли нѣщо по-велико въ живота извънъ Бога, извънъ Любовта, извънъ Мждростята и извънъ Истината? — Има. Тогава, кое е най-великото нѣщо извънъ Любовта? — Животътъ.

Той е резултатът на Любовта.

Кое е най-великото нѣщо извънъ Мждростта? — Знанието.

Кое е най-великото нѣщо извънъ Истината? — Свободата.

Ще пазите това за себе си. Любовта и животътъ не сж едно и сѣщо нѣщо. Въ живота постоянно се извършватъ два процеса: единиятъ е процесъ на разрушение, а другиятъ процесъ на съграждане. Въ Любовта не сѣществуватъ тия два процеса. Тя е нѣщо чисто, възвишено. Въ нея нѣма диференциране, а въ живота има. Въ такъвъ случай, ако допуснемъ, че Любовта и животътъ сж едно и сѣщо нѣщо, не бихме могли да си обяснимъ противорѣчията, които изпжкватъ. Любовта е извънъ живота, а животътъ е само едно частично, врѣменно проявление на Любовта.

Знанието пъкъ е проявление само на Мждростта. Мждростта е нѣщо повече отъ знанието. Тя е абсолютна: въ нея нѣма никакви заблуждения, никакви теории.

Свободата е проявление на Истината, но Истината е абсолютна: въ нея нѣма ограничения, нѣма никакво робство. Свободата, сама по себе си, съдържа известни ограничения, защото всѣки стремежъ на човѣка да бжде свободенъ, показва, че той е ограниченъ.

Тогава, азъ ви питамъ: можете ли да живѣете безъ Любовь? — Можемъ. Да, безъ

Любовъ ще имате животъ, но ще страдате. Можете ли да живѣте безъ Мждростъ? — Можемъ. Да, безъ Мждростъта ще имате знания, но глупости ще вършите. Можете ли да живѣте безъ Истината? — Можемъ. Да, безъ Истината ще имате свобода, но въ робство ще изпадате.

Слѣдователно, когато вие се индивидуализирате и кажете, че ще живѣте за себе си, вие отричате Любовта, Мждростъта и Истината. Нѣкой пжтъ човѣкъ може да си позволи единъ такъвъ жестъ, но като дойдатъ резултатитѣ, не трѣбва да се сърди. Като страда, да си каже: азъ съмъ причина, че страдамъ, понеже се отказахъ отъ Любовта. Като страда, да си каже: азъ съмъ причина, че дойдоха грѣшкитѣ, глупоститѣ, защото се отказахъ отъ Мждростъта. Като страда, да си каже: азъ съмъ причина, че дойдоха ограниченията, понеже се отказахъ отъ Истината. Ти си свободенъ, но ако тази твоя свобода трѣбва да защитаващъ съ револверъ и пушка, каква свобода е тя? Ходишъ по улицата, но все се пипашъ, да не те е обралъ нѣкой; оглеждашъ се, да не те прѣслѣдва нѣкой. Това свобода ли е?

И вие, като ученици на окултната школа, ходите по улицата и все се попипвате: дали съмъ на правия пжтъ? Ами ако съмъ се заблудилъ? Ами какъвъ ще бжде животътъ ми? — Това сж все отрицания. Тия отрицания сж-

ществуватъ въ всички философски системи. Тѣ сж едно прѣходно състояние въ живота. За младитѣ има една опасностъ. Тя е, че могатъ да изпаднатъ въ голѣмъ песимизъмъ. Азъ сравнявамъ младитѣ хора съ гжбитѣ. Тѣ сж леки като гжби и като ги турятъ въ вода, попиватъ я, разширяватъ се, мислятъ, че всичко ще задържатъ, но щомъ излѣзатъ отъ водата, изпусчатъ я. Като влѣзете въ водата, мислите, че сте станали голѣмо нѣщо, но като излѣзете отъ нея, стиснатъ ви, и вие оставате пакъ леки, каквито сте били по-рано. Това не е младостъ. Гжбата показва, че човѣкъ може да живѣе съ малко, не трѣбва да има голѣми ламтежи. Малко да е, но чисто. Ако гжбата е много наkwасена и съ нея изчистятъ дѣската, слѣдъ това не може да се пише на дѣската. Гжбата трѣбва да се наkwасява малко, не трѣбва да бжде нито съвършено суха, нито съвършено влажна. Младиятъ човѣкъ трѣбва да е пластиченъ. Стариятъ човѣкъ мяза на камѣкъ: вари го, печи го, все камѣкъ си остава. Съ младия човѣкъ можешъ поне една дѣска да изчистишъ. Съ стария човѣкъ можешъ да съградишъ една кѣща, но въ нея хората умиратъ.

Това, което ви говоря, се отнася все до свършивши хора. Азъ не разправямъ на дѣца. Всички вие сте свършили университетъ — голѣмия университетъ сте свършили. Когато Христосъ говори на Никодима и му каза, че

„ако се не роди човѣкъ изново, не може да злѣзе въ Царството Божие“, Никодимъ Го запита: „Какъ е възможно старъ човѣкъ да се роди отново?“ Христосъ му каза: „Ти си учителъ израилевъ, какъ да не знаешъ тия елементарни нѣща?“

Питамъ ви сега: колко правятъ 5×5 ? (—25). Азъ оспорвамъ това и ви казвамъ, че $5 \times 5 = 7$. Азъ мога да ви докажа това нѣщо математически, съ редъ формули, но нѣмамъ врѣме. Този процесъ е върненъ въ природата, защото тя има като цѣль на нѣщата крайнитѣ резултати. Въ този случай $5 \times 5 = 7$. Защо? Числата 5 и 2 сж живи сжщества, и двѣтѣ сж основи, а 7 е киселина. Слѣдователно, съ числото 25 вие не можете да направите нищо, защото и двѣтѣ числа, 2 и 5, сж основи, а двѣ основи не даватъ нищо. Въ този случай, ако посѣете 25 сѣменца, нѣма да получите нищо. Защо именно числото 5 умножено само на себе си дава 25? Това се приема като аксиома, не може да се докаже, но очевидно е, че е така. Тѣзи разсжждения водятъ къмъ софистика. Числото 7 пѣкъ включва въ себе си числата 2 и 5. Какви сж качества на това число?

Сега, да вземемъ слѣднитѣ нѣколко числа:

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21

До първата линия написваме отъ 1—9. До втората линия написваме отъ 10—18 и т. н. Като съберемъ отдѣлнитѣ цифри на числата слѣдъ първата линия, получаваме пакъ горнитѣ числа отъ 1—9, а именно:

$$\begin{array}{ll} 10=1+0=1; & 13=1+3=4; \\ 11=1+1=2; & 14=1+4=5; \\ 12=1+2=3; & 15=1+5=6; \end{array}$$

$$\begin{array}{ll} 16=1+6=7; & 19=1+9=10=1+0=1; \\ 17=1+7=8; & 20=2+0=2; \\ 18=1+9=10; & 21=2+1=3. \dots \end{array}$$

И тъй, числото 1 е творческа сила, киселина; числото 2 — основа, а числото 3 е резултатъ. Значи, числото 3 въ природата показва завършенъ процесъ. Тригълникътъ е завършенъ процесъ, резултатъ на нѣкоя работа. Числото 1 и 2 сж се съединили, за да дадатъ нѣкакъвъ завършенъ резултатъ. Числата 4, 5 и 6 сж отъ втората категория: 4 е киселина, 5 — основа, 6 — резултатъ. Числата 7, 8 и 9 сж отъ третата категория: 7 е кисе-

лина, 8 — основа, 9 — резултатъ. Тогава, числата 3, 6 и 9 спадатъ къмъ една категория; числата 2, 5 и 8 — къмъ друга категория — основи; 1, 4 и 7 къмъ трета категория — киселини. Както виждате, въ числата има разнообразие. Тѣ сж сили, които сж се трансформирали отъ едно състояние въ друго. Единицата е първото проявление на тия сили; 4-тѣ е второто проявление, а 7-тѣ — третото проявление. Такова трансформиране става и въ човѣшкото съзнание. Материята, прѣзъ която е минавало съзнанието, по-рано е била по-рѣдка, послѣ по-гжста, и колкото е слизало по-надолу, ставала все по-гжста и по-гжста, докато най-послѣ се проявили формитѣ, които днесъ съществуватъ.

Сега, въ вашия умъ остана една неразрѣшена идея. Красивото въ живота седи въ неразрѣшенитѣ идеи. Непосѣтата нива има бждеща дѣятелностъ, а посѣтата е изтощена вече. Съ разрѣшенитѣ въпроси е свършено вече, а това, съ което има да се занимаваме, то е бждещата основа, то е полето, върху което трѣбва да се работи. Не се смущавайте, когато извѣстни въпроси останатъ неразрѣшени — ще имъ дойде врѣмето.

И тъй, $5 \times 5 = 25 = 7$. Разглеждайте това нѣщо отъ една страна, отъ друга страна, и вижте, може ли да бжде вѣрно и при какви отношения. При извѣстни отношения 5×5 може да е равно на 7, но не при всички условия.

Какво значи въ математиката да умножиш едно число само на себе си? Какъ мислите, може ли да се умножи сѣмето само на себе си? За да се умножи сѣмето, въ този процесъ трѣбва да взематъ участие човѣкътъ, почвата, слънцето, водата, въздухътъ — тѣ сж формули, които иматъ дѣлъ въ работата. Слѣдователно, като казваме $5 \times 5 = 25$, трѣбва да вземемъ прѣдъ видъ и другитѣ елементи, които сж взели участие въ умножението. При какви условия $5 \times 5 = 25$? Питагоровата таблица показва, че 25 се получава при извѣстни условия. Значи, ще вземемъ прѣдъ видъ и разумността на човѣшкия духъ, който взима участие въ това умножение. И тѣй, $5 \times 5 = 25$ показва всички условия, които сж дѣйствували въ даденъ моментъ, за да се прѣвърне 5-тъ въ 25.

Размишление.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на
Мждростѣта води къмъ Истината.“
— Тя постоянно ни весели.

ПЖТЪТЪ НА УЧЕНИКА.

8

III година.

8 лекция на младежкия
окултенъ класъ, държана отъ
Учителя, на 1/XII 1923 г.
въ гр. София.

Пжтьтъ на ученика.

ОСНОВНАТА ИДЕЯ.

„Само свѣтлиятъ пжть на
Мждростѣта води къмъ Истината“.
— Тя постоянно ни весели.

Т. М.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Разлика между философскитѣ схващания на Платона и Аристотеля“.

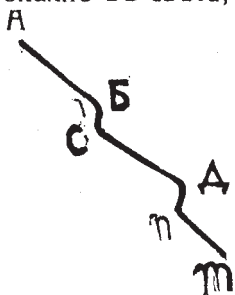
Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Разлика между страхъ и съвѣсть“.

За слѣдния пжть тема № 9: „Ползата отъ богатството и сиромашията.“

Какъвъ трѣбва да бжде пжтьтъ на ученика? Всѣки пжть се очертава, отбѣлѣзва се по нѣщо. Ако е физически пжть, той се очертава отъ мѣстата, прѣзъ които минава. Този пжть може да минава покрай полета, планини, рѣки или други мѣста. Ако този пжть е мораленъ или умственъ, той се отличава съ една ясна, положителна мисль. Яснитѣ мисли не сж безплодни, а всѣка безплодна мисль, споредъ менъ, безпокои човѣка. Напримѣръ, подъ думата „размножаване“ съврѣменнитѣ хора разбиратъ едно нѣщо, а въ живата природа тази дума има двойко значение. Ако ударите единъ сждъ въ земята, той ще се размножи

на малки парченца, но това не е размножаване въ истинския смисъл на думата, това е раздробяване. Когато хората вървят по този процесъ, тѣ се израждатъ. Запримѣръ, бащата е много уменъ. Синътъ слиза съ единъ градусъ по-долу отъ бащиния си уровеньъ. Неговиятъ синъ пъкъ слиза съ още единъ градусъ по-долу отъ уровня на баща си и т. н. Срѣщатъ се такива поколѣния въ живота, които постепенно се израждатъ — вървятъ въ низходяща степенъ. Туй не е размножаване, това е раздробяване.

По сѣщия законъ на раздробяване, а не по закона на размножаването, вървятъ у васъ нѣкои мисли въ развитието си. Много отъ васъ, ученицитѣ на окултния класъ, слѣдъ като сте слѣдвали въ университета 5 или 10 години, вие чувствувате като че ли нищо не знаете. Ако човѣкъ отъ скромность чувствува, че неговото знание е нищо прѣдъ великото знание въ свѣта, това разбирамъ, то е едно

нѣщо. Но да изгубвашъ своята паметъ, да изгубвашъ своя разсѣдѣкъ, да изгубвашъ смисъла на знанието прѣдъ великото знание, това е процесъ на раздробяване, не е процесъ на съвършенство.

Допуснете, че имате точка А, която се движи. Азъ употребявамъ думата „допуснете“, защото докато не допуснете нѣщо въ ума си, не може да се докаже. Тази точка А се движи въ посока къмъ точка Б. Слѣдъ това тя прави едно малко отклонение налѣво, къмъ точка С. Послѣ върви направо къмъ точка Д, слѣдъ което слиза надолу къмъ точка п и пакъ върви направо къмъ точка m. Всички тия движения на точка А прѣдставляватъ единъ изминатъ пѣтъ. Линията АБ прѣдставлява челото на човѣка. Линията БС прѣдставлява едно малко вглѣбване, влизане навжтрѣ, или едно малко отклонение между два свѣта. Значи, БС е неутрална граница между единъ по-висшъ и единъ по-нисшъ свѣтъ. Линията СД прѣдставлява линията на човѣшкия носъ. Линията Дп прѣдставлява слизане отъ човѣшкия носъ надолу, за да се образува линията pm — човѣшката брада.

Природата изразява движението на тия линии въ двѣ противоположни посоки. Когато вие разсждавате здраво и се развивате правилно, движението на първата линия не образува пѣтя АБ, но обратния пѣтъ — БА. Това показва, че щомъ човѣкъ се развива правилно, челото му расте нагорѣ, тази линия ВА се повдига перпендикулярно нагорѣ. Когато пъкъ се развиватъ вашитѣ интелектуални способности, или вашиятъ интелектъ, тогава носътъ расте. Носътъ, значи, не расте

нагорѣ, а надолу. Слѣдователно, имате линията СД. Челото расте нагорѣ въ дѣсно, а носътъ и брадата отизатъ надолу, въ лѣво. Тогава имате отношението 1:2. Добрѣ, ако вашиятъ интелектъ и вашата воля се съединятъ и противодѣйствуватъ на Божествения принципъ въ васъ, въ какво положение ще се намѣрите? — Ще се раздвоите. И наистина, човѣкъ по нѣкой пжтъ се раздвоява. Тогава какво трѣбва да правите? За да спаси човѣка, природата е разрѣшила този въпросъ. Какъ? Понеже нисшето въ човѣшкия свѣтъ — интелектътъ въ човѣка, и нисшето въ животинския свѣтъ, което изразява брадата въ човѣка, се съединили противъ Божественото, природата ги е раздѣлила, като направила устата — тя раздѣля носа отъ брадата. И затова, когато човѣкъ стане лошъ, първото нѣщо, което трѣбва да направите, за да го поправите е да го нахраните. Може да провѣрите това нѣщо. Ако имате единъ неприятель, който ви мрази, гощавайте го, хранете го, той ще ви стане приятель. Значи, устата въ природата прѣдставлява процесъ на раздвояване, процесъ на раздѣляне на тия двѣ сили, които дѣйствуватъ противъ Божествения принципъ. И тъй, когато вашата воля и вашиятъ интелектъ се съединятъ, трѣбва да ги раздѣлите, т. е. да създадете на ума и на волята си такъвъ обектъ, който да привлѣча всичката имъ енергия.

Сега всичките нещастия въ свѣта се раждатъ отъ известни желанія. Напр имѣрь, нѣкой пжтъ се заражда желанието да блеснете прѣдъ свѣта. То е желание да израстете на високо, да станете обемистъ, дебелъ, да пуснете голѣми корени и т. н. Туй е въ реда на нѣщата, то е Божествено желание, но за реализирането му въ физическия свѣтъ дѣйствуватъ противоположни сили - нисши сили. Значи, вие искате да станете едно голѣмо растение, или едно голѣмо дърво, но идватъ голѣми бури. Какво ще стане съ васъ тогава? Ако нѣмате нужното смирение, ще ви изкоренятъ и вие ще бждете или изкъртени или счупени. Слѣдователно, малките трѣвички въ закона на развитието си сж въ по-голѣма безопасностъ, отколкото голѣмитъ дървета. При това, грамадните дървета въ природата изразходватъ излишна енергия, безъ тя да се оплодотвори. Ние знаемъ, че едно 1000-годишно дърво, за да израсте на 10-15-20 м. широчина въ диаметръ, е погълнало грамадна енергия въ себе си. Питамъ: ако нѣмаше въ свѣта разумни същества, които биха могли да използватъ тази грамадна енергия складирана въ тия дървета, какво биха правили тѣ съ нея? И този въпросъ природата е разрѣшила разумно. Всички тия голѣми дървета на миналото, които сж расли безъ смирение, природата ги е събрала и натрупала въ дъното на земята, като образувала отъ тѣхъ каменитѣ

вжглища, които сегашният човѣкъ употребява за гориво. Тя е натрупала тия дървета въ земята, за да се трансформира отпослѣ тѣхната енергия въ топлина и свѣтлина. Съ тази топлинна и свѣтлинна енергия, която се получава отъ тия дървета, се подпомага за развитието на човѣшкия умъ и човѣшкото сърце.

Като имате прѣдъ видъ всичко това, вие може да си кажете: какъ, ние дължимъ ли тогава на тия дървета, отъ чиято енергия се ползуваме днесъ? Едно дърво, това е собственостъ на едно разумно същество. Въ таквъ случай, мислите ли, че ония същества, които сж оставили своитѣ кости, своитѣ тѣла долу въ почвата да се ползватъ отъ тѣхъ, нѣма единъ день да търсятъ тази своя собственостъ? Голѣмото зло въ свѣта днесъ иде именно отъ каменитѣ вжглища. Чисто отъ окултно гледище, много отъ тия същества, които съ хиляди години сж били свързани съ земята, днесъ, при изгарянето на вжглищата, било въ фабрицитѣ, въ параходитѣ, въ треновѣтѣ и другадѣ, се освобождаватъ и създаватъ голѣми злини на свѣта. Защо? Защото нѣкои отъ тия същества, които сж били свързани съ дърветата, вървятъ въ низходяща степенъ на развитие. Отъ тукъ ще извадя една аналогия, а именно: както растенията прѣдставляватъ единъ прѣходенъ етапъ къмъ развитието на човѣка, тъй и човѣкътъ прѣдставлява единъ

прѣходенъ етапъ къмъ развитието на ангелитѣ. Енергията, която ние събираме въ нашитѣ тѣла отъ земята, единъ день ще бѣде полезна за други по-висши същества. Тя ще бѣде основа за културата на единъ по-висшъ свѣтъ отъ сегашния. Ще кажете: какво отъ това, ще дадемъ енергията си. Злото седи въ това именно, че ако вървите въ низходяща степенъ на своето развитие, вие ще бѣдете заплетени въ тази материя и нѣма да може да се освободите. Но ако вървите въ възходяща степенъ на своето развитие, ако вървите къмъ Божественото, вие лесно ще се освободите отъ тази материя, въ която сте заплетени. Като оставите тѣлата си на земята, вие ще бѣдете свободни отъ тѣхъ, и като влѣзете въ ангелския свѣтъ, ще се ползвате отъ благата, които сте оставили на земята.

Та като ученици на окултната школа, вие трѣбва да имате по-дълбоки разбирания за живота. Азъ ви обръщамъ внимание на това, за да не се роди въ васъ страхъ, да се пазите отъ сѣнката си. Не, веднѣжъ сте дошли на земята, вие сте свързани съ нейнитѣ закони и трѣбва да се развивате по Божественъ начинъ, а не по човѣшки. Ще вървите и надолу, ще вървите и нагорѣ, Човѣкъ е дърво, съставено отъ други двѣ дървета. Тия двѣ дървета съставляватъ двѣтъ главни системи въ човѣка: мозъчната и симпатичната нервна система. Клонѣтъ на мозъчната систе-

ма се разпространяват надолу, чакъ до крайниците на тѣлото, а коренитѣ му сж горѣ въ мозъка. Въ това отношение човѣкъ прѣдставлява дърво, насадено въ една саксия. Другото дърво прѣдставлява стомашния мозъкъ, или тѣй наречената симпатична нервна система, която се състои отъ редъ вжзли, ганглии, разположени най-много въ областта на стомаха. Коренитѣ на симпатичната нервна система сж насадени въ ганглиитѣ, т. е. въ стомашния мозъкъ, а клонитѣ ѝ отиватъ нагорѣ. Значи, клонетѣ на тия двѣ дървета се прѣплитатъ. По какво се отличаватъ тия двѣ системи? — По своитѣ резултати. Мозъчната система е носителка на електричество, затова ако тя се развие повече отъ другата, човѣкъ почва да съхне. Щомъ човѣкъ почне да съхне, това показва, че прѣодоляваще влияние въ организма му има мозъчната система. Електричеството отнима всичката влага отъ организма, и затова такъвъ човѣкъ е сухъ, безъ влага, безводенъ е той. Симпатичната нервна система се отличава съ обратни резултати на мозъчната. Тя е носителка на магнетизма въ човѣка. Когато тя е развита въ нѣкой човѣкъ, той надебелява, явява се натрупване на излишна материя, която се обръща послѣ въ тлъстини.

Слѣдователно, тия двѣ системи могатъ да се корегиратъ една друга. Когато човѣкъ затлъстѣе много, какво трѣбва да прави?

— Да упражнява ума си. Всички хора, които не мислят, затлъстяват. Такъв човѣкъ става единъ чувственъ обектъ, той само чувствува, но не мисли. Задебелѣешъ ли, мисълта ти не е сериозна, не е дълбока. Силната мисълъ е едно сигурно срѣдство противъ затлъстяването. Силна и благородна мисълъ е тази, която дава потикъ на човѣка. Благородната мисълъ никога не внася отчаяние, никога не внася отрицателни, песимистични мисли въ човѣка. Човѣкъ съ развита мозъчна система е горделивъ, само това му е грѣхътъ, иначе той е твърдъ, самонадѣянь, рѣшителенъ и нѣкой пжтъ може да жертвува живота си за нищожни работи. Човѣкъ, у когото е развита симпатичната нервна система, има повече грѣхове. Той може да се научи да краде, да лъже, да лицемѣри — той е човѣкъ безъ характеръ, на всичко е способенъ.

Сега наблюдавайте, какъ става растенето у васъ, какъ се развиватъ отдѣлнитѣ ви удове. Нѣкой пжтъ, запримѣръ, носътъ vine расте на дължина, но се разширява. Ако расте на дължина, означава, че му се прѣдава извѣстенъ умственъ колоритъ, но ако се разширява безъ да расте на дължина, прѣдава му се повече чувственъ характеръ. Слѣдователно, широчината на носа винаги трѣбва да съотвѣтствува на дължината му. Правили ли сте измѣрвания въ университета да видите, ако единъ носъ е дълъгъ 6 см., каква широ-

чина му отговаря. (— 35 мм. широчина). Да, 35 мм. е нормата. За единъ 20 годишенъ човѣкъ 3 см. или 30 мм. широчина на носа е малко. Това означава слаба дихателна система, т. е. такъвъ човѣкъ може да има силенъ интелектъ, но мисълта му не е дълбока, защото дълбоката мисль винаги подразбира дълбоко дишане. Това дишане не трѣбва да става бързо, но медлено. Азъ не прѣпорѣчвамъ бързото дишане, но медленото, плавното дишане. И когато си лѣгате, и когато ставате, ще си внушавате, че дишате медлено.

Носътъ и челото въ човѣка прѣдставляватъ два отдѣлни свѣта. Носътъ е свѣтътъ на физическия човѣкъ. Той е отъ мъжки полъ, но раздвоенъ. Всички негови пориви сж все къмъ земята. Челото е свѣтътъ на висшия, на горния човѣкъ. Въ него нѣма раздвояване. Той нито е мъжъ, нито е жена. Той е човѣкъ. Въ васъ сега може да се появи мисълта: веднѣжъ родени така, какъ можемъ да си помогнемъ? Вие се лѣжете, не сте родени така. Вие си прѣдполагате само, че сте родени, никой отъ васъ още не е роденъ. Вие сте само въплотени въ материята, но въплотяването не е раждане. Раждането е единъ Божественъ, единъ естественъ процесъ на душата. Въплотяването е единъ неестественъ процесъ. Ако нѣкой каже, че е роденъ така, то значи, че той може правилно

да се развива; щомъ е въплотенъ въ материята, той трѣбва да употреби своя висшъ, Божественъ умъ, за да се разплете. Какъ ще се разплете?

По какво се отличава въплотяването? Въплотениятъ въ материята човѣкъ е крайно капризенъ, каквото види по улицата за ядене, все му се яде; прѣзъ дѣто мине, все ще си купи нѣщо и ще дѣвчъ; ще напълни джобоветѣ си съ орѣхи, лѣшници, ябълки и др. подобни. Ако го питашъ, защо дѣвче постоянно, ще ти отговори: да минава врѣмето по-лесно. Той чете всѣкакви книги безразборно: романи, история, философия, математика, естественитѣ науки и др. — всичко въ него е каша. Ако го запиташъ, какво специално го интересува, било въ нѣкои отъ романитѣ, които чете, или въ нѣкои отъ научнитѣ книги, ще каже: чета, колкото да се прѣкара врѣмето. Какво те интересува въ философията на еди-кого си? — Да видя неговитѣ възгледи. Такъвъ човѣкъ, обаче, нѣма нѣщо опрѣдѣлено, къмъ което да се стреми. Не, не трѣбва да бжде така. Чета ли нѣкакъвъ романъ, трѣбва да зная, каква е основната идея въ него. Проучвамъ ли нѣкаква философия, трѣбва да зная, каква е основната идея въ тази философия. Слѣдователно, човѣкъ, който се е родилъ, трѣбва да има една основна идея.

Азъ желая всѣки отъ васъ да има една основна идея. За слѣдния пжтъ развийте те-

мата № 10: „Основната мисъл на личния ви живот.“ Вие ще кажете: това е една свещена идея, тя важи лично за насъ. Азъ бихъ желалъ да имате една свещена идея, бихъ се радвалъ на това. Не казвамъ, че вие нѣмате свещени идеи, но, може би, вие още не сте намѣрили въ себе си тази свещена идея, а желая да я намѣрите. Тѣй, както ви гледамъ, знаете ли на какво ви уподобявамъ? — Вашето положение мога да сравня съ това на България. Напримѣръ, българитѣ сега иматъ много дългове, и всички финансиста се чудятъ, какъ да оправятъ положението на България. Въ България има скрити много богатства — вжглища, скъпоцѣнни камъни, злато и др., но не могатъ да ги намѣрятъ, и затова българитѣ си казватъ: хайде да направимъ единъ заемъ, да подобримъ положението си! За заемъ всички мислятъ, но никой не мисли да намѣри въ себе си тази основна идея и да я използва. Тя е богатство, енергия, скрита вжтрѣ въ човѣка. Американцитѣ се отличаватъ отъ българитѣ по това, че тѣ иматъ основна идея. Тѣ казватъ: ние ще обрѣкотимъ и основно ще използваме богатствата, които се намиратъ въ нашата държава. Ако отидете въ Америка, никждѣ нѣма да срещнете бѣдна студентка или бѣденъ студентъ, на които богатитѣ американци да даватъ пари подарѣкъ. Ако нѣкой богатъ американецъ иска да помогне на единъ бѣденъ студентъ, ще му каже:

Господине, азъ имамъ прѣдвидена извѣстна работа за тебе. Ако се заемешъ да я свършишъ, ще ти платя добръ. До като я свършишъ, ти си задълженъ по отношение тази работа. Свършишъ ли я, ти си свършено свободенъ. Отлична черта е тази у американцитѣ! Тамъ слугинитѣ работятъ осемъ часа дневно. Слѣдъ този осемчасовъ трудъ, тя прѣкратява работата си, облича се хубаво, взима чадъра си и излиза. Господарката дума не ѝ казва. Вечерта се прибере въ своята стая, легне си, свободна е, никой не я безпокои. На другия день пакъ започва работата си. Извънъ работното врѣме тя е свободна да си дѣйствува, както иска. Въ България нѣма такова нѣщо.

Това, което става между българитѣ, говори за безидеенъ животъ. Въ тѣхъ нѣма никаква основна идея. Сега вие сте българи, родени сте въ България, питамъ ви: иматъ ли тѣ нѣкаква литература, или нѣкакви исторически паметници, отъ които да се види, каква е тѣхната основна идея? Тѣ и до сега сж безидейни хора. Не че нѣматъ идеи, много идеи сж имали и иматъ, но основна идея въ тѣхния битъ не сж имали и нѣматъ. Като ви казвамъ това, азъ искамъ да ви прѣдпазя отъ атавизъмъ. Атавистически, гледамъ и въ васъ се заражда сжщата характерна черта — да разпрѣсквате енергията си въ всички посоки. Ще се пазите отъ това! Прѣди всичко

трѣбва да знаете, че сте мислеци същества и затова трѣбва да имате една основна идея въ свѣта. Ще прѣбродите цѣлата земя, и отдѣто и да е, ще намѣрите тази основна идея. Като намѣрите тази идея, ще я турите на най-свещеното мѣсто въ себе си, а всички други ваши идеи ще поставите въ съответно съотношение къмъ нея. И като работите по този начинъ, знанието, което придобивате, ще има полза за васъ. И тогава, като растете и се развивате, нѣма да остарѣвате, но въ васъ ще става едно вътрѣшно разширение.

И тъй, това, което ви казвамъ, е необходимо за единъ окултенъ класъ. Ако вие не вземете прѣъ видъ тия мои думи, азъ знаа, какви ще бждатъ резултатитѣ на една окултна школа, която нѣма основна идея. Всички такива школи се разпадатъ. Не само това, но и вашиятъ животъ ще се разпадне. И за въ бждеще, каквато и работа да вършите, ако нѣмате една основна идея въ себе си, животътъ ви ще се разпадне, и вие нищо нѣма да спечелите. Нашето желание е всички вие да имате успѣхъ въ живота си.

За да намѣрите тази своя основна идея, тъй ще разпрѣдѣлите врѣмето си, че ще оставите извѣстни часове прѣзъ деня, извѣстни часове прѣзъ нощта, като се пробудите, да отправите една силна струя нагорѣ: ще мислите за Бога, за слънцето, за светиитѣ, за всички велики хора на миналото, за всички

хора на идеитѣ, които и сега живѣятъ. Ще размишлявате прѣзъ което и да е врѣме отъ деня по 1-2-5-10 минути, за да се свързвате съ тѣхъ. Това ще бжде единъ процесъ на растене въ васъ. Тѣй ще укрепне и духътъ ви. Вие трѣбва да мислите, че всичко може да направите. Можете да направите всичко, но кога? Когато сте въ връзка съ всички добри хора, които вкупомъ съставляватъ едно Божествено тѣло, и всички си помагатъ. Значи, всичко може да направите заедно съ добритѣ хора по свѣта, а самъ нищо не можете да направите. Ако искате да бждете силенъ, ще си кажете: азъ, добриятъ човѣкъ, и всички добри хора въ свѣта съ менъ, плюсь Бога съ менъ, Който е надъ насъ, всичко мога да направя. Тѣй седи законътъ. Ако нѣкой каже: азъ мога да направя всичко — това е $\frac{1}{3}$ отъ Истината. Ако кажете: азъ и всички добри хора можемъ да направимъ всичко — това е $\frac{2}{3}$ отъ Истината. И ако най-послѣ кажете: азъ, включая всички добри хора и Богъ, можемъ да направимъ всичко — това е $\frac{3}{3}$ отъ Истината. Това е главната идея. Като казвамъ всички добри хора, подразбирамъ изобщо всички добри хора, които живѣятъ по цѣлото земно кълбо — било като живи или заминали за другия свѣтъ — всички съставляватъ едно цѣло съ Бога. Когато работимъ съ тази основна идея, тѣ сж готови да ни помагатъ всѣкога и въ всичко: и въ науката, и въ из-

куствата, и въ живота. Ако имате едно изкуство въ себе си, художникъ сте напримѣръ, и имате тази основна идея, тѣ ще ви помагатъ, и вие ще бъдете отличенъ художникъ. Ако сте музикантъ, или писателъ, или философъ, и имате тази основна идея въ себе си, тѣ ще ви помагатъ, ще вдъхнатъ въ васъ нова култура, нови идеи, и вие ще се проявите като отличенъ музикантъ, писателъ или философъ. Може да сте търговецъ, или какъ въ и да е въ свѣта, имате ли тази основна идея въ себе си, всички ще ви помагатъ, и този малкъ кръгъ на дѣйностъ, въ който се проявявате, ще бжде за васъ благословение.

И тъй, първото нѣщо, което искамъ отъ васъ, е да се самоопредѣлите въ себе си. Азъ казвамъ: пжтътъ на ученика е едно строго самоопредѣление. Определителите ли се веднѣжъ въ себе си, нѣма да се изказвате навѣнъ, но ще бъдете твърдъ като диамантъ; всички външни условия ще се смекчатъ постепенно, и вие ще си пробиете пжтъ и сега, и за въ бждеще. Нашето желание не е да се определите само за 5-10-15 години и слѣдъ това да се разкапе у васъ всѣки стремежъ, но сегашното ви самоопредѣление да бжде за въ бждеще единъ великъ етапъ отъ вашитѣ минали стремежи.

При сегашния развой на човѣчеството, въ пжтя си вие ще срещнете една малка мъчнотия. Азъ я наричамъ малка мъчнотия, по-

неже е кармическа. Затова, за да можете да прѣнесете тази мъчнотия, всѣки отъ васъ трѣбва да бѣде силенъ, да има единъ мораленъ грѣбнакъ, за да не попадне въ слабостъ и да не се подхлѣзне, да не се върне назадъ. Знаете ли въ какво седи подхлѣзването на ученика? — Въ непослушанието. Не подразбирамъ послушание на онова, което азъ казвамъ, но послушание на онова великото, Божественото, което говори въ насъ — когато ние не се подчиняваме на ония велики, основни закони, върху които почива животътъ на нашето съзнание. Всѣки отъ васъ се приготвява да стане гражданинъ на Царството Божие, за което трѣбва да има правилни отношения къмъ Бога, къмъ своята душа и къмъ ближния си. Вие не можете да установите тия правилни отношения, докато нѣмате една основна идея въ себе си. Ако нѣмате такава основна идея, вие ще мязате на ония картоиграчи, които всѣка вечеръ се събиратъ да играятъ на скамбилъ, на домино и все се побѣждаватъ. „Азъ“ казва „го побѣдихъ“. Все се побѣждаватъ, и побѣдени оставатъ — губятъ си врѣмето.

Азъ ви навеждамъ на тази велика мисль, понеже и вие скоро ще играете на карти — на домино, на скамбилъ и др. Редактирането на единъ вѣстникъ, или на едно списание, напримѣръ, азъ наричамъ игра на домино. Защо? Да редактирашъ единъ

вѣстникъ, значи да започнешъ да мислишъ, какво да готвишъ на тия хора. Ще почнешъ да се нагаждашъ къмъ тѣхъ. Ще мислишъ, какво да имъ наготвишъ днесъ, утрѣ, другиденъ и т. н., дано задоволишъ вкуса имъ. Като ви казвамъ това, не трѣбва да ми се сърдите, азъ не обичамъ илюзиитѣ. Вие трѣбва да знаете нѣщата тѣй, както сж въ дѣйствителностъ. Нѣкъждѣ ледътъ е тънъкъ, а мѣстото дълбоко, и азъ ти казвамъ: не ходи по този ледъ! Той е тънъкъ, ще се счупи, и ти ще потънешъ въ водата. Нѣкой казва: азъ ще напиша една статия, но нека да видя, какви сж нашитѣ хора, какви сж тѣхнитѣ изисквания и т. н. И започва той да приготвяла нѣщо по вкуса имъ. Дойде, обаче, нѣкой отъ провинцията, който челъ тази статия и казва: не ми се харесва тази статия. И започвате вие да се нагаждате по вкуса на вашитѣ читатели, по вкуса на съврѣменнитѣ изисквания на обществото, но на какво ще замяза списанието ви? Другъ пжтъ вие казвате: ние още първиятъ пжтъ ще напишемъ нѣщо силно, ще прокараме Истината. Добрѣ, направете опитъ, и вижте, колко абонати ще имате и въ единия, и въ другия случай. Американцитѣ, които сж толкова практични, и до сега търсятъ начинъ, какъ да издаватъ едно независимо списание. И всѣки день тѣ се приготвяватъ за такова списание, но разгледайте американскитѣ списания, всичко ще

намѣрите въ тѣхъ, но не и дълбока мисль. Ако се прокара въ тѣхнитѣ списания или вѣстници нѣкоя трезва мисль, тя ще бжде дадена или отъ нѣкой индиецъ, или отъ нѣкой изпадналь славянинъ, който търси начинъ за прѣхранване, но самитѣ американци не могатъ да дадатъ нѣщо дълбоко. Тѣ се занимаватъ съ повърхностна мисль и считатъ, че не може да се роди втори Маркъ Твенъ, мислятъ го гениаленъ. Да, гениаленъ е да осмѣе всичко, и то тѣй майсторски, че ти като го четешъ, самъ се смѣешъ на себе си. Да осмивашъ нѣщата и да мислишъ, че по този обратенъ пѣтъ ще можешъ да морализирашъ хората, това не е възпитание, това не е Божественъ методъ на въздѣйствиe.

За сега, въ свѣта сжществуватъ два метода, два пѣтя, чрѣзъ които се въздѣйствува на хората — единиятъ е чрѣзъ осмиване, другиятъ — чрѣзъ нагаждане къмъ тѣхнитѣ вкусове, но и двата сж врѣменни. Истинскиятъ методъ се отличава отъ тѣхъ. Дѣйствително, ще пишете това, което хората сж годни да разбиратъ, но у всички ви трѣбва да има една основна идея. Да кажемъ, че ще пишете за реформитѣ въ обществото. Вие постарали ли сте се въ себе си да направите една реформа? Знаете ли, какво нѣщо е реформа? Ще кажете: ние, младитѣ, ще съберемъ пари помежду си, и списанието ще почне да излиза.

Мислите ли, че паритѣ ще оправятъ работата? Списание съ пари не се издава — туй трѣбва да го знаете! Въ списанието трѣбва да се вложи животъ, трѣбва да се вложи една Божествена идея. Да издавашъ списание, това е сериозна работа! Не е въпросътъ въ множеството на абонатитѣ. Ако вие, младитѣ, искате да издавате едно списание, то трѣбва да бжде строго идейно, и между васъ трѣбва да има единство и обединение въ идеята. Почнете ли да се раздѣляте, да политиканствувате, менъ тамъ ме нѣма. Азъ обичамъ идейнитѣ работи и за тѣхъ съмъ готовъ да помагамъ, но дойде ли въпросъ до личнитѣ работи — отъ тѣхъ не се интересувамъ.

Азъ желая всички вие да бждете идейни. Само онѣзи отъ васъ, които сж проникнати отъ една Божествена идея, ще останатъ като работници на това дѣло. Азъ не ви правя упрѣкъ, но ви прѣдупрѣждавамъ. Сега носътъ и волята ви се съединили, правятъ заговоръ противъ Божественото въ васъ. Слѣдователно, ако се заемете да издавате едно списание и единъ день се скарате, питамъ ви: каква полза ще имате отъ това списание? Казвате: ще придобия една опитностъ. Ако веднѣжъ се напия и слѣдъ това ме набиятъ, трѣбва ли втори пжтъ пакъ да се напивамъ? Достатъчно е веднѣжъ да ме набиятъ. Защо трѣбва и втори пжтъ да се напивамъ? Защо трѣбва и втори пжтъ да ме биятъ? Ако

въпросътъ е да придобия такава опитностъ, ще отида въ една кръчма, тамъ все ще се намѣрятъ пияни, ще видя, какъ биятъ нѣкого и ще си кажа: лошо е пиянството, придобихъ тази опитностъ. Азъ ви казвамъ тия нѣща, защото не искамъ да се обезсърчавате, прѣдпазвамъ ви отъ обезсърчението.

И тъй, въ всѣка ваша постѣпка трѣбва да вложите нѣщо идейно, за да я осмислите. Въ свѣта има двѣ основни идеи, два метода, по които могатъ да растатъ и да се развиватъ нѣщата. Единиятъ методъ е чисто човѣшки, другиятъ — Божественъ. Вие започвате една работа, която е и човѣшка, и Божествена. Тогава 25 на сто отъ успѣха ѝ е отъ васъ, 50 на сто отъ Бога и 25 на сто отъ живата природа, или както азъ я наричамъ „окръжаващитѣ ви хора.“ Слѣдователно, тѣзи три фактора трѣбва да дѣйствуватъ всѣкога въ съгласие помежду си, за да може каква и да е идея да успѣе. Затова, вие трѣбва да устремите всички ваши сили къмъ една цѣль — да развивате Божественото въ себе си и да му дадете прѣдимство надъ човѣшкото. Азъ бихъ желалъ като се срещнемъ, всѣки да види въ другия една основна Божествена идея, различна отъ неговата. Красиво е, когато хората, които вървятъ въ единъ и сщъ пътъ се различаватъ въ своитѣ прояви! Единъ изучава, напримѣръ, външната страна на нѣкоя наука, на нѣкой въпросъ, другъ — вътрѣш-

ната, но нѣма разногласие между тѣхъ. Единъ изучава живата философия, другъ математиката, трети музиката, четвърти изкуствата, пети болезненитѣ състояния на човѣшкия организъмъ и т. н., но виждашъ всички тия хора сж въ съгласие и хармония помежду си, всички сж положителни хора, всички сж хора съ една основна Божествена идея. Всички трѣбва да се стремятъ къмъ положителното. Малко да е, но чисто!

При това, бихъ желалъ да развиете друго едно качество въ себе си, което липсва въ българитѣ, а всички вие сте българи. Единъ отъ голѣмитѣ недъзи на българитѣ е, че тѣ нѣматъ почитание единъ къмъ другъ. Туй липсва и у васъ. Отъ изслѣдванията, които съмъ направилъ, съмъ заключилъ, че религиозното чувство у българина е слабо развито. Благородното чувство въ човѣка е резултатъ само на религиозното чувство. Понеже въ българина има този недостатъкъ на непочитание на другитѣ, той може атавистически да се прояви и въ васъ. Единъ българинъ, като отиде въ кръчмата и се напие, може да изнесе и най-интимнитѣ работи, които сж му казани като на приятель. Нѣкои казватъ: какво отъ това, че изказалъ тия работи? Азъ забѣлѣзвамъ, че сжщото това нѣщо става и между васъ. Има нѣкои работи, които не трѣбва да се изнасятъ. Азъ нѣма да ви кажа защо, но казвамъ, че това е въ ущърбъ на самитѣ васъ.

Ако вие изнесете нѣкои отъ интимнитѣ работи на нѣкой вашъ приятель, вие сами ще се спънете въ живота си. Ако великиятъ законъ въ свѣта бѣше такъвъ, да изнасяме всичко, защо природата не е изнесла всичко, защо го държи закрито?

По сѣщия законъ, има много свещени работи, които ние трѣбва да пазимъ. Докато ги пазимъ, има благородство въ насъ; изнесемъ ли ги, ние сами се унижаваме, ние сами се компрометираме. Човѣкъ, който изнася свещенитѣ нѣща, азъ казвамъ, че този човѣкъ протитуира. Има извѣстни свещени работи, до които като дойде да говорите, кажете: приятелю, по този въпросъ нѣма да говоримъ, до тукъ ще спремъ. Напримѣръ, азъ говоря за човѣка, говоря за неговитѣ погрѣшки по отношение неговия умъ, неговото сърце и неговата воля, но дойде ли до човѣшката душа, азъ казвамъ: за душата не говоря. Въ мене има едно качество: когато говоря за човѣшката душа, азъ говоря само за доброто въ нея. Туй, което знаа, то е, че Божествената душа нѣма абсолютно нищо лошо. И когато човѣкъ живѣе душевенъ животъ, т. е. когато душата му взима участие въ всички неговии мисли, чувства и дѣйствия, такъвъ човѣкъ азъ наричамъ „новороденъ човѣкъ“. Въ Божественото у човѣка нѣма абсолютно нищо лошо, но когато се отнася до човѣка, въплотенъ въ материята, то е другъ въпросъ. И когато нѣ-

кой път азъ правя бълбъжки, тѣ се отнасятъ до вашето въплотяване въ материята, такива сж вашитѣ отношения, но когато се говори за вашата душа, въпросътъ седи другояче. Затова, вие трѣбва да имате двѣ мнѣния за себе си. Човѣкъ едновременно е нѣщо човѣшко и нѣщо Божествено. Това е правото положение на нѣщата, затова ще гледате всички да развивате Божественото въ себе си. Въ всинца ви Божественото не е укрепнало. У нѣкои То е много слабо, като малко дѣтенце. И ако вие не се заемете съ вашия разумъ да пазите Божественото отъ животинското, отъ нисшето въ себе си, то ще се осакати и при сегашното си развитие, вие ще се спънете, ще се върнете назадъ най-малко 1000 години отъ живота си.

Азъ ви говоря като на окултни ученици. Ако не бѣхте такива, опасността за васъ щѣше да бжде по-малка, понеже дѣтето, като знае дѣ седятъ сладкитѣ нѣща, като знае, че има скрити нѣкои работи, отива да ги бърка. Като не знае, не бърка и по-малко опасности има за него. Вие сте научили много работи, за които ще ви държатъ отговорни. Знанието всѣкога прави човѣка отговоренъ. Щомъ ви се разкрие една, каква и да е малка тайна, тази тайна веднага увеличава вашата отговорностъ, и вие сте свързани, вплетени съ нея. Ще кажете: защо е това свързване? Забълбжете едно нѣщо: цѣлокупниятъ чо-

вѣкъ расте нагорѣ. То е хубавото. Носѣтъ и брадата растатъ надолу. Като разгледате хиромантически линиитѣ на ржката си, какво забѣлѣзвате, какъ расте линията на сърцето? — Налѣво. Накждѣ отива линията на ума? — Надѣсно. Накждѣ отива линията на живота? — Надолу. Значи, имаме пакъ сѣщия законъ: линията на живота отива налѣво, линията на сърцето — налѣво, а линията на ума — надѣсно. Тогава, накждѣ отива линията на сѣдбата? — Надѣсно, нагорѣ. Отъ тукъ, носѣтъ и брадата растатъ надолу, сърцето и животътъ — налѣво, а движението на Божествения умъ върви надѣсно. Отношението или пропорцията между тия величини е 1:2, затова не трѣбва само да мечтаете върху Божественото, но и да се спирате върху него, да работите за развиването му.

Вие ще ме питате: въ какво седи Божественото? Ето въ какво се проявява Божественото. Когато имате единъ приятель, старайте се да откриете една добра черта въ него. Мнозина отъ васъ се оплакватъ, че нѣма кой да ги обича. Азъ ще ви прѣпорѣчамъ едно правило, какво трѣбва да правите, за да ви обичатъ. Всички може да използватъ това правило, то е слѣдното. Имашъ единъ приятель, който искашъ да те обича. Намѣри въ него една отъ най-добритѣ му черти, дръжъ я постоянно въ ума си, и той ще те обикне. Щомъ го критикувашъ въ душата си, той не

може да те обича. Между него и тебе винаги ще има една междина. И тъй, за да ви обича нѣкой, законътъ е слѣдниятъ: ще намѣрите едно хубаво качество въ този човѣкъ и ще го държите въ ума си. Ако постѣпвате така, нѣма да се намѣри човѣкъ въ свѣта, който да не ви обича. Този човѣкъ, като те срещне, ще каже: има единъ човѣкъ въ свѣта, който държи въ ума си една хубава идея заради менъ. Вънъ отъ това правило, вънъ отъ този законъ не могатъ да съществуватъ правилни отношения между хората. Казвате: трѣбва да познаваме човѣшкия характеръ! Приложете това правило и ще познаете човѣка. Приложете това правило за два мѣсеца помежду си, или единъ за другъ само. Срещнете нѣкого, когото не обичате. Постарайте се да намѣрите една добра черта въ неговия характеръ и да го обикнете. Направете този опитъ за два мѣсеца! Отдѣляйте всѣки день — сутринъ 5 минути, на обѣдъ 5 м. и вечеръ 5 м. — за размишление върху добритѣ черти на вашитѣ приятели.

Ще постѣпвате при този опитъ по слѣдния начинъ: като станете сутринъ, най-първо ще се спрете върху себе си, да видите, имате ли една хубава черта, едно отличително качество, по което да се различавате отъ другитѣ, и ще задържите туй качество въ ума си. За това качество ще се обикнете и ще го отправите и къмъ другитѣ. Като направите

този опитъ съ васъ, вие се свързвате съ невидимия свѣтъ. На обѣдъ ще правите този опитъ съ вашия приятель, пакъ 5 м. Вечеръ ще правите опита съ вашия ближень. Като правите опититѣ си, ще гледате, може ли възъ основа на туй хубаво качество въ всѣки едного да се съгради нѣщо цѣнно. Може. Отъ опита ви прѣзъ тия два мѣсеца ще видимъ, каква обща идея може да се извади. Прѣзъ тия два мѣсеца и азъ ще отдѣлямъ по 15 минути на день, да намѣря по едно добро качество въ васъ. Не ми е оставало до сега такова свободно врѣме, но сега ще отдѣля малко отъ врѣмето си, ще го посветя само за това, да намѣря доброто въ васъ. И слѣдъ два мѣсеца (до 9 II. 924 г.) ще формулираме това ново правило. Ще направимъ този опитъ, да видимъ, може ли това правило да работи между българитѣ. Ако работи, добръ; ако не работи, ще направимъ втори, трети опитъ, до като най-послѣ това правило проработи.

Вие сте млади, силни и желанието ми е да не хабите напразно силитѣ, които имате сега. Азъ искамъ всички ваши сили и на ума, и на сърцето, и на волята да се използватъ за добро. Азъ искамъ вашиятъ бждещъ животъ да бжде съграденъ не на гранитъ, а на една диамантна воля, която да не се разклаща отъ никакъвъ вѣтъръ, отъ никакви бури и да имате една основна идея

въ себе си, да вървите въ Божествения път безъ никакво спиране. Туй е, което трѣбва да стане съ всѣки едно отъ васъ.

Азъ ви говоря приятелски, защото искамъ да се развивате, да напреднете въ живота си. По-възрастнитѣ ваши братя и сестри очакватъ да излѣзе нѣщо отъ васъ. Тѣ очакватъ отъ васъ нѣщо, което въ тѣхъ нѣма. Иматъ право да очакватъ. Но вие трѣбва да знаете, че за постигане на възвишеното, на Божественото, на благородното въ човѣка се изискватъ усилия. Вие трѣбва да правите тия усилия. Ето, наскоро дохожда тукъ Марто, отличенъ виолонистъ. Той проявява такава техника, такова знание! Но всичко това е постигнато съ усилие, съ трудъ и постоянство. Днесъ единъ нашъ приятелъ — художникъ, изложи картинитѣ си, въ които личи знание, разбиране на краскитѣ. Но прѣзъ какви мжчнотии, прѣзъ какви борби е миналъ той! И всички видни писатели, всички реформатори, въ каквото и да е направление на живота, сж минали все прѣзъ борби. Въ това отношение всички вие може да се ползвате отъ тѣхнитѣ опитности. Азъ искамъ животътъ ви да бже красивъ, най-първо да сте доволни отъ себе си. Има едно вътрѣшно, морално, Божествено доволство въ човѣка, и азъ желая всички да имате не външни похвали, а това дълбоко, вътрѣшно доволство въ себе си. Когато човѣкъ има това

доволство, той е силенъ и мощенъ, не отпада духомъ. Това доволство азъ наричамъ „вжтрѣшна връзка“, която съществува между всички възвишени същества. Сега тази връзка не е скъсана, разслабена е, но азъ желая тя да се уякчи. Напримѣръ, нѣкоя костъ въ вашето тѣло се изкълчи, излѣзе навънъ и послѣ се намѣсти. Веднѣжъ излѣзла тази костъ навънъ, тя е придобила вече навика често да излиза. И наистина, виждате, при най-малката мжнотия въ живота, тя излиза навънъ. Нѣкой пжтъ и въ васъ има такива навици, които се проявяватъ атавистически. Не е лесно да се намѣсти една изкълчена костъ въ човѣка! Много ще вика човѣкъ, много ще плаче. Същото нѣщо е и по отношение на вашитѣ мисли и чувства. Докато се намѣстятъ тѣ, много ще плаче човѣкъ. Кога ще ги намѣстваме, нѣма да ви казваме, но ще усѣтите такива болки, които едва ще издържите. Дойдете ли до най-силната болка, всичко ще се намѣсти. Всѣка болка въ свѣта има свой максимумъ на проявление. Дойдете ли до крайния прѣдѣлъ на болестта, тя или ще прѣмине, или ще изгубите съзнание. По-добрѣ е болката да се прѣкрати, отколкото да изгубите съзнанието си. Въпросътъ не е да се прѣмахнатъ мжнотиитѣ, а да се разрѣшатъ. Нѣма отлагане вече. Всички окултни школи, всички окултни ученици съзнаватъ, че всички мжнотии сж дошли до

крайния си прѣдѣлъ и трѣбва да се ликвидира съ тяхъ. До 1925 година вие трѣбва да ликвидирате съ смѣтките си — нищо повече. Имате на разположение още двѣ години. Не ликвидирате ли съ старото . . . азъ ще замълча. Не че е страшно, но казвамъ, че когато човѣкъ се спира въ своя пътъ, дохожда до онази точка на замръзване, дѣто всѣка умствена, всѣка духовна дѣятелность прѣстава. И тогава човѣкъ започва да живѣе единъ посредственъ животъ, а човѣкътъ не е въ посредствения животъ. Въ тия двѣ години вие ще се стегнете, усилено ще работите, нѣма какво да се плашите. Геройство се иска отъ васъ! На васъ младитѣ казвамъ: подобри врѣмена отъ тия за вашия растежъ не сж наставали, затова ще гледате да ги използвате — ще развивате Божественото.

И тъй, ще се насърчавате! Ще отправяте едни къмъ другъ добри мисли, добри чувства и желання. Ще дойдатъ и обратнитѣ процеси на ума, на волята — ще се разгнѣвите, ще се съмнѣвате — всичко това, обаче, сж външни промѣни, не сж нѣкакви дълбоки, вжтрѣшни бели. Това не засѣга вашия животъ. Ще гледате сжщността на нѣщата. Ще бждете като онзи плувецъ, който пори водата съ греблата си и върви напредъ. Вие може да срещнете по-малки или по-голъми вълни, но като гребете непрѣкъснато съ греблата си, ще достигнете брѣга. Ако оставите

греблата си и кажете: какво ще стане съ насъ, дали ще излѣземъ благополучно на брѣга и т. н. — вълнитѣ могатъ да извиятъ лодката ви и да ви потопятъ въ водата. Не, вие ще държите само греблата си! Вие трѣбва да излѣзете на другия брѣгъ! Другиятъ брѣгъ, това е новата култура.

И азъ ви казвамъ: вашитѣ гребла, вашитѣ лопати сж здрави, трѣбва ви само работа и то постоянна работа. Т. м.

Само свѣтлиятъ пътъ на
Мъдростъта води къмъ Истината.
— Тя постоянно ни весели.

ЕЗИКЪТЪ НА ПРИРОДАТА

9

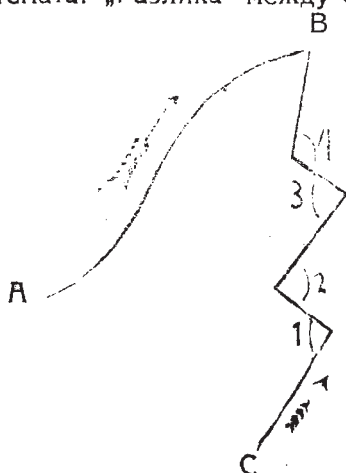
III година.

9 лекция на младежкия
окултенъ класъ, държана отъ
Учителя, на 16/XII 1923 г.
въ гр. София.

ЕЗИКЪТЪ НА ПРИРОДАТА.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на
Мждростъта води къмъ Истината“.
— Тя постоянно ни весели.

Прочете се резюме отъ работитѣ върху
темата: „Разлика между страхъ и съвѣсть“.

В Ще пишете
върху темитѣ
№11 „Разлика
между нравстве-
ния и духовния
човѣкъ.“

Тема № 12:
„Отличите-
лнитѣ черти на
мита и баснята.“

Тия двѣ ли-
нии АВ и ВС, кои-
то виждате

на рисунката, прѣдставляватъ два пжтя въ
природата, които се различаватъ единъ отъ
другъ. Кой пжтъ ви се вижда по-лесенъ?
(— АВ). Ами ВС? (— Той е по-страшенъ
пжтъ). Кривата линия АВ и счупената лини-

ния СВ, сж два пжтя, изминати въ живота. Пжтьтъ СВ е скалисто мѣсто. Всички тия счупени линии образуватъ скали. Кои сж били причинитѣ да се създаде кривата линия АВ, и кои — да се създаде счупената линия СВ?

Какви пжтища изобщо обича сърцето? — Гладкитѣ пжтища. Когато сърцето говори, иска всичко да бжде гладко, да нѣма никакви прѣпятствия, всичко да върви по медъ и масло. Ако сме въ общество, искаме навсѣкждѣ да ни посрѣщатъ и изпращатъ съ лаврови вѣнци, съ букети въ ржцѣ, съ поздравления, съ рѣчи, съ гошавки. Този е пжтьтъ отъ А до В. Значи, пжтьтъ АВ е пжть на сърцето. Пжтьтъ СВ е обратниятъ пжть, пжтьтъ на ума, скалистиятъ пжть. Защо този пжть е труденъ? Защото се намѣсватъ и личнитѣ интереси. Тамъ, дѣто има скалисти мѣста, и хората по характеръ сж подобни на скалитѣ. Напримѣрь, хора, които живѣятъ при сѣвернитѣ склонове на нѣкои планински мѣста, мязатъ на тая мѣстность. И хора, които живѣятъ при южнитѣ склонове на нѣкои планински мѣста, сжщо мязатъ на тия мѣста. Изобщо, много отъ чертитѣ на планинскитѣ мѣста се отразяватъ и върху характера на хората.

Сега, като разглеждате счупената линия АВ, какъ си обяснявате прѣчупванията, които тя е прѣтърпѣла, та се образували жглитѣ 1, 2, 3, 4? Извѣстно ви е, че когато свѣтлината прѣминава прѣзъ срѣди

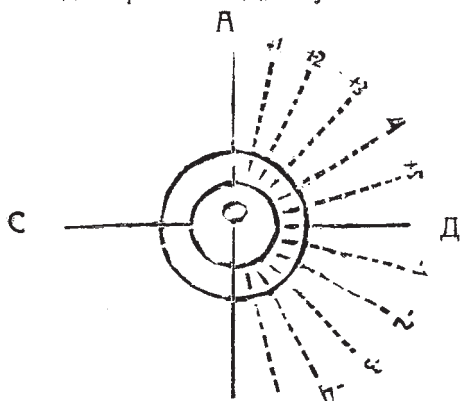
отъ различна гжстота, прѣтърпѣва прѣчупване. Напримѣръ, ако искашъ да облагородишъ нѣкой човѣкъ, ти не трѣбва да му говоришъ съ меки думи, не трѣбва да се проявявашъ по отношение къмъ него мекушавъ. Ако ти си мекушавъ, това ще произведе въ него резултати на червения цвѣтъ. Нѣкои казватъ, че трѣбва да бждемъ къмъ хората меки, въ смисълъ мекушави, отстѣпчиви. Направете този опитъ съ едно дѣте и наблюдавайте резултата. Започнете да галите това дѣте и ще видите, че цвѣтътъ на лицето му почва да става розовъ, червенъ. Въ него се набира електричество — една енергия на червения цвѣтъ, и материята става неустойчива. Тази материя е още въ своето първоначално развитие. При най-малкото побутване на тази материя може да стане експлозия. Такова избухване става и въ животнитѣ, а нѣкога даже и въ растенията. Ще кажете: защо това нѣщо не се забѣлѣзва въ растенията? Защото червениятъ цвѣтъ понѣкога е пасивенъ, а нѣкога — активенъ. Вие трѣбва да посѣщавате планинскитѣ мѣстности, за да видите на опитъ, какъ ставатъ даже и най-малкитѣ отклонения на свѣтлината, когато пада при извѣстни условия. Само така ще схванете, че и най-малкитѣ колебания на свѣтлината; и най-малкитѣ свѣтлинни енергии сж вълни съ различни дължини. Щомъ тия вълни срещнатъ извѣстно съпротивление, веднага се прѣ-

чупватъ. Съ този законъ именно — прѣчупването на свѣтлината — се обяснява образуването на скалистия пѣтъ, който умѣтъ извървява въ живота.

Съврѣменнитѣ физици още не сж изучили, при какъвъ жгълъ на прѣчупване на свѣтлината, при какви стѣлкновения на свѣтлината, се образува червениятъ цвѣтъ; тѣ не сж изучили още при какви жгли, при какви стѣлкновения на свѣтлината се образува портокаления, жълтия, зеления, синия, виолетовия и другитѣ цвѣтове изобщо. Напримѣръ, ако у васъ се зароди нѣкакво недоволство, явява се червениятъ цвѣтъ, и вие ставате активенъ. Когато пѣкъ нѣкой иска да ви обиди, вие, прѣди още да сте чули, какво ще ви каже, отваряте широко очитѣ си и слушате. Слѣдъ като чуете обиднитѣ думи, вие възприемате съотвѣтния цвѣтъ. Послѣ свиее вѣждитѣ си малко и въвасъ се започва една вътрѣшна реакция. Ако сте по силенъ отъ този, който ви обидилъ, въ васъ се заражда желание да го биете, но ако сте по-слабъ, заражда се мисълъта, при какви условия да му отмѣстите. Вие не сте изучавали, какви жгли се образуватъ при разтварянето на очитѣ, при тѣхното затваряне и т. н. Всички тия нѣща сж интересни за проучаване.

Когато наблюдавате човѣшкитѣ очи, ще видите, че отъ тѣхъ излиза единъ лжчъ, по посоката на който можете да опрѣдѣлите чо-

въшкия характеръ. Точка О въ дадената рисунка прѣдставлява зеницата на окото. Да допуснемъ, че правата линия СД опрѣдѣля полето на зрѣнието. Лжчѣтъ, който излиза отъ окото, въ различнитѣ хора има разни посоки и направления, у нѣкои този лжчѣ се намира надъ правата СД, а у нѣкои — подъ

правата СД. Лжчѣтъ става перпендикуляренъ, т. е. върви въ посока ОА, когато човѣкъ се постави въ магнетиченъ сънъ, и то въ четвърта или пета степенъ. Тогава очитѣ се обръщатъ съ зеницата нагорѣ, и ако може да отворите въ това врѣме окото на човѣка, ще видите това му положение и лжча, обрънатъ перпендикулярно къмъ главата. Отъ посоката на този лжчѣ, дали е нагорѣ или

надолу, и отъ жгъла, който той образува, зависи моралната сила на човѣка. Този жгълъ, се мѣни и заема положения $+1, +2, +3, +4 \dots$, надъ линията СД и положения $-1, -2, -3, -4 \dots$, подъ линията СД. Дотогава, докато този лжчъ е надъ правата СД, този човѣкъ е добъръ въ проявитѣ на своя умъ, своето сърце и своята воля. Щомъ този лжчъ се завърти и слѣзе подъ линията СД, такъвъ човѣкъ, каквито обѣщания и да дава, не е въ състояние да ги изпълни, той се намира подъ чужди влияния. Каквито рѣшения и да взима за добро, и тѣхъ нѣма да изпълни. Отъ 100 обѣщания, той едва ще изпълни 3-4. Когато пъкъ лжчитѣ сж нагорѣ, такъвъ човѣкъ може да изпълни почти всичкитѣ си обѣщания, а когато лжчътъ е перпендикуляренъ, такъвъ човѣкъ изпълнява сто на сто своитѣ обѣщания.

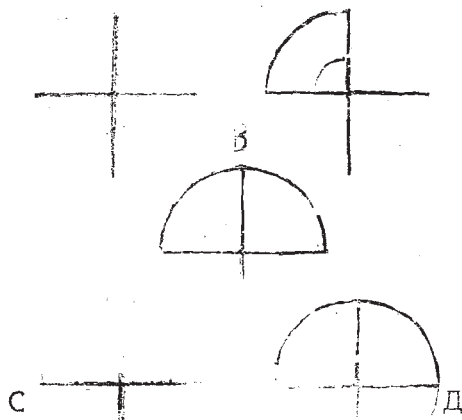
Тия жгли се образуватъ въ мозъчното вещество у човѣка. Тѣ възприематъ и прѣчупватъ свѣтлинната, и отъ тѣхната голѣмина зависятъ краскитѣ. Слѣдователно, разгледанъ отъ това гледище мозъкътъ, е различенъ въ различнитѣ хора. Много отъ съврѣменнитѣ физиолози и лѣкари мислятъ, че всичкитѣ гънки на мозъка въ човѣка сж еднакви. Тѣ не сж изучавали жглитѣ на тия гънки. Значи, въ мозъка става единъ вжтрѣшенъ процесъ. Жглитѣ изразяватъ само извѣстни гънки, чрѣзъ които ние можемъ да

трансформираме известна енергия, да отстраняваме известни цвѣтове, други да прѣврѣщаме и да приемаме само онѣзи цвѣтове, които помагатъ за развитието ни. Трѣбва да знаете, че свѣтлината е единъ отъ великитѣ фактори не само за умственото развитие на човѣка, но и за характера и дългия му животъ. Вие трѣбва да се наблюдавате, да проучавате въздѣйствието на разнитѣ цвѣтове върху васъ. Азъ имамъ голѣма статистика по това, но не мога да ви дамъ нѣкои отъ тия диагнози, понеже сте много страхливи. Нѣкои отъ васъ сте тъй страхливи, че изпадате въ положението на ония слабодушни студенти по медицина, които, като изучаватъ прѣзъ третата година на своето студентство симптомитѣ на разнитѣ болести, сами заболѣватъ. Тѣ прѣживѣватъ тогава всичкитѣ болести. Ако единъ студентъ по медицина заболѣе, критическа година за него е третата година на студентството му, когато изучава признацитѣ на болеститѣ. Мине ли тази година, той е вънъ отъ всѣкаква опасностъ. Сжщото нѣщо е и въ окултната наука. Има известни симптоми, които, ако ви се кажатъ, произвеждатъ въ васъ обратни процеси, и вие, намѣсто да се ползвате, изплашвате се.

Като ви говоря за червения цвѣтъ, не мислете, че той се събира въ васъ, за да ви създаде зло. Не, той се образува отъ излишъкъ, той е резултатъ на неизползувана енер-

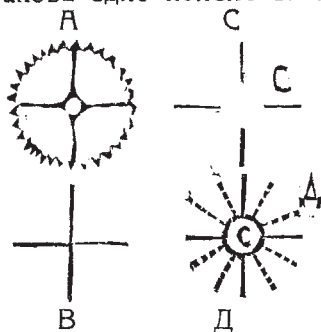
гия. Въ вашия организъмъ се събиратъ много излишни вещества, които вие не използвате, и слѣдъ врѣме тѣ ще ви създадатъ редъ нещастия. Вие сте млади още, затова ще се стремите да дадете на лицето си правиленъ, естественъ изразъ. Като ученици, ще се пазите отъ всички неестествени гримаси, а вие имате много такива. Напримѣръ, кривите се на една или на друга страна, почесвате главата си оттукъ-оттамъ, мърдате се и т. н. Но ако знаете, какво може да ви донесе всѣко движение, вие щѣхте да бъдете внимателни въ движенията си. Запримѣръ, азъ спазвамъ слѣдното правило: не мога да закова двѣ дървета въ форма на кръстъ. Защо? Може да кажете, че това е суевѣрие. Не, кой и да е ученикъ, който изучава окултната наука, никога нѣма да закове двѣ дървета на кръстъ. Често, вие съ прѣститѣ си правите единъ кръстъ, подавате го нѣкому и казвате: цѣлуни го! Не, кръстътъ е най-голѣмото противорѣчие въ свѣта. Ако кръстътъ въ извѣстни случаи има нѣкакъвъ смисълъ, то е по особени съображения. Двѣтъ линии въ кръста иматъ смисълъ дотолкова, доколкото и скалитѣ, облѣчени въ зеленина. Кръстътъ показва едно грѣшно, дисхармонично състояние въ природата. Въ окултната наука кръстътъ е мѣсто на падение, мѣчение и страдание. Кръстътъ и редъ други символи прѣдставляватъ езика на природата.

Често, нѣкой казва: азъ съмъ добъръ човѣкъ. Това значи, че той взима само $\frac{1}{4}$ отъ кръста, като образува правия жгълъ А, толкова е неговата добрина. Послѣ казва: азъ станяхъ по-добъръ. Значи, той взима $\frac{2}{4}$ отъ кръста и образу-

ва изправения жгълъ В. Слѣдъ това казва: азъ станяхъ най-добъръ, т. е. взима $\frac{3}{4}$ отъ кръста и образува изпъкналия жгълъ С. И най-послѣ казва: азъ станяхъ много добъръ, т. е. взима $\frac{4}{4}$ отъ кръста, като образува пълния жгълъ Д на окръжността. Този човѣкъ още не е абсолютно добъръ, той се е научилъ само да върти това колело. Опасността на това колело

е тамъ, че като е излѣзло злото, което създава мъчението на всички хора въ кръста, слѣдъ него иде другото, специалното зло. Какво е това зло? — Вие го знаете. Всички вие знаете жбчеститѣ колела (А), нали? Ако такова едно колело ви хване съ жбцитѣ си,

какво ще стане съ васъ? Нѣкои хора пишатъ кръста и по другъ начинъ, не както въ рисунка В, а както е прѣдставенъ въ С. Тогава нѣкои хора се въодушевяватъ отъ него, като му турятъ

въ срѣдата единъ малъкъ кръгъ С, а наоколо му лъчи — прѣдставятъ си го като светяще слънце (Д). Не, това е единъ опасенъ кръгъ. Това сж енергии, които горятъ. Мислите ли, че вие можете да живѣте въ единъ такъвъ свѣтъ? Днесъ хората се въодушевяватъ отъ звѣздитѣ и като се възхитятъ отъ нѣкого, казватъ, че очитѣ му изпущатъ искри, светещи очи ималъ. Не, опасни сж тия очи, отъ които излизатъ искри. Тия искри не сж лъчи, това сж прѣсѣкулки. Отъ очитѣ ви трѣбва да излизатъ дълги, непрѣривни лъчи отъ свѣтлина, които да отиватъ до обекта или до

вашия приятелъ. Тази свѣтлина трѣбва да бжде хармонична, приятна и не само да отива до вашия приятелъ, но и да се връщѣ—да прави единъ кръгъ. Движението на тази свѣтлина трѣбва да бжде кръгообразно. Нѣкои хора като гледатъ, много бързо си движатъ очитѣ, и погледътъ имъ се хвърля отъ едно мѣсто на друго. Това сж фокуси въ природата, които тя наказва. Тѣ сж едно жбчесто колело. Защо именно вие ще си вдигнете очитѣ нагорѣ, ще погледнете и послѣ веднага ще ги свалите надолу? Кои сж причинитѣ за това? Нѣкой казва: това е навикъ въ мене. Може да е навикъ, но отдѣ е дошълъ той? Вижте онзи пианистъ, който тъй вѣщо, майсторски си движи ржцѣтъ по клавишитѣ, какъ е придобилъ този навикъ? Той се е училъ дълго врѣме, много е свирилъ и най-послѣ е придобилъ този навикъ, това изкуство да свири тъй леко на пианото. Той седи на пианото и не мисли за прѣститѣ, но свири ли, свири. Той казва: азъ не гледамъ въ клавишитѣ, не мисля за прѣститѣ. Да, ти не мислишь, но твоитѣ прѣсти работятъ по опрѣдѣлени закони. Ти си свирилъ цѣли 10 години усилено и съзнанието ти вече се е прѣдало въ мускулитѣ на ржцѣтъ ти. Ти не мислишь, но мускулитѣ на ржцѣтъ сж подъ прѣмото управление на съзнанието ти. Нѣкой казва: азъ не зная какво да правя. Не знаешъ какво да правишь! — Учи се да свиришь.

Та за всички тия навици, които днесъ имате, не се оправдавайте, че сж прости навици, но трѣбва да знаете, че за да ги придобите, вие сте учили дълго врѣме, свирили сте, докато най-послѣ сж станали несъзнателни. Най-първо вие сте свирили и сте знаели смисъла на вашето свирене, а сега сте го изгубили. И знаете ли какво е станало, като сте изгубили смисъла на вжтрѣшния оригиналъ? Уповавали ли сте се само на вашия умъ, да видите, въ какво състояние ще се намѣрите? Дойде нѣкой, затрие една нота отъ оригинала и вие си казвате: липсва една нота, но коя ли бѣше тя? — Не знаете коя бѣше. Турите друга вмѣсто нея, но изопачавате оригинала. Дойде другъ нѣкой, и той затрие нѣкоя нота. Вие погледнете оригинала и си казвате: не ме лъже паметъта ми, имаше тукъ една нота, липсва тя. Коя ли бѣше? Припомните си ужъ, току турите вмѣсто нея друга нота, но още повече изопачавате оригинала. И слѣдъ врѣме погледнете, вие съвсѣмъ сте изопачили оригинала, т. е. съвсѣмъ сте изопачили характера си и вече коренно се различавате отъ онзи първоначаленъ човѣкъ, отъ онзи първоначаленъ пътъ, по който сте вървѣли.

Често, азъ ви извеждамъ на лѣтни екскурзии, но лѣтнитѣ екскурзии сж много опасни. Въ какво отношение, именно? — Съ зеленината въ природата. Зелениятъ цвѣтъ прѣдраз-

полага човѣка къмъ фантазиране, а съ това той става мързеливъ. Фантазията въ него работи много. Той като дойде до нѣкой изворъ, фантазията заговаря: ехъ, да има сега тукъ едно агне хубаво опечено, малко винце, че като се наредимъ около този изворъ, той ще шумоли тъй приятно, а ние ще ядемъ, ще се веселимъ. Нѣкой ще каже: какво има да се мисли за агнето? Какъ тъй, има какво! Докато се опече това агне, най-напрѣдъ трѣбва да се заколи, послѣ да видишъ, какъ изтича неговага кръвъ; слѣдъ това да го забодешъ на шишъ и да го въртишъ на огъня, да се позачерви. И най-послѣ ще го сложишъ прѣдъ себе си, ще ядешъ и ще си фантазиращъ за това-онова, ще разисквашъ върху разни идеи. Това не се отнася до васъ, но до други нѣкои, които биха се радвали на печеното агне. Мислите ли, обаче, че такава една екскурзия може да донесе благо на човѣка?

Послѣ, минавате покрай нѣкоя гора и си казвате: това мѣсто е много хубаво, то е тъкмо за скриване; като гонятъ нѣкой човѣкъ, тукъ да се скрие. Да, но да гонятъ нѣкой човѣкъ не ще да е за нѣкаква идея. Кой знае какво е направилъ! Може и да е за идея, но това ще бѣде на сто случая единъ. Ето защо, на окултнитѣ ученици се прѣпорѣчватъ зимнитѣ екскурзии. Когато цѣлото поле е покрито само съ снѣгъ, въ твоя умъ нѣма да се явява мисльта за никакво агне, за никаква ко-

кошка. Ти ще носишъ въ ума си само една мисль: синьото небе и бѣлия снѣгы! Може да си кажете отъ врѣме на врѣме: ехъ, да е малко по-топло! Но като погледнете бѣлия цвѣтъ, той ще произведе едно духовно трептение, едно духовно повдигане въ дѹшата ви и вие ще си кажете: не, и тъй е хубаво—наврѣдъ синьо небе и бѣлы снѣгы! Който иска да си влияе добрѣ, зимнитѣ екскурзии съ снѣгъ сж за прѣдпочитане прѣдъ другитѣ. Отъ чисто окултно гледище, вие може да си правите и умствени екскурзии, за да трансформирате състоянията си. Напримѣръ, вие сте неразположени духомъ, минавате прѣзъ нѣкаква криза, седнете тогава и мислено си направете една хубава зимна екскурзия: отиване, връщане, пжтьтъ, прѣзъ който ще минете, всичко това ще извършите мислено.

Какво нѣщо сж кризитѣ? Тѣ не сж лошо нѣщо, тѣ сж неизбежни въ пжтя на ученика и зависятъ отъ мѣстото, прѣзъ което минава той. Прѣдставете си, че вие вървите по пжтя АВ (рисунокъ на стр. 154). Туку климатътъ е умѣренъ, бури не ставатъ, и вие го изминавате безъ какви и да сж кризи. Но вие трѣбва да минете и прѣзъ другия пжть — СВ, който е съ крайно промѣнлива природа. Прѣдставете си, че трѣгвате отъ С и вървите къмъ В нагорѣ. Лѣтно врѣме е, вие сте облѣчени тънко, не сте взели въ съображение рѣзкитѣ промѣни, които ще срещнете

по пжтя. Колкото се качвате нагорѣ къмъ В, явява се едно силно течение, лапавица, вие почвате да треперите, простудявате се и ви хваща пневмония, отъ която боледувате 3—4 мѣсеца. Като оздравѣте, казвате си: слава Богу, че съ малко се отървахъ. Още веднѣжъ не отивамъ на такава екскурзия.

Всички вие младитѣ трѣбва да знаете, че въ морето, прѣзъ което минавате, ставатъ бури. Отъ първия день на първата година, до послѣдния день на вашия животъ, прѣзъ цѣлия този кръгъ, ще минавате прѣзъ кризи. Азъ наричамъ тия кризи „морални бури“. На нѣкои хора се случватъ по-малко бури, на нѣкои — повече и по-голѣми. Тия морални кризи сж извънъ вашето естество, не сж свързани съ естеството ви. Тѣ ще дойдатъ, но вие не ги обяснявайте философски, а си кажете: това е морална буря. Дойде ви едно изкушение, кажете си: това е морална буря. Нахлуятъ въ васъ извѣстни лоши мисли, не се смущавайте, кажете: това е морална буря. Ако сте уменъ, ще вземете прѣдпазителни мѣрки, ще влѣзете на завѣтъ въ кораба си, на нѣкое спасително мѣсто. Ако сте изложени нѣкъждѣ на открито, ще пострадате. Тѣй щото, ще знаете, това сж кризи, морални бури, които ставатъ и въ природата.

Знайте, обаче, че вътрѣ въ васъ има извѣстни инструменти, съ които ви прѣдупрѣждаватъ въ това, което има да ви се случи въ

живота. Такъв единъ инструментъ, напримеръ, е вашата интуиция. Тя често ви прѣдупрѣждава, казва ви: бждете внимателни, ще ви се случи нѣщо! Внимателни въ какво? Ако сте въ нѣкой градъ, ще пътувате по краищата, а не по срѣдата, защото ако вървите по срѣдата, може да ви прѣгази нѣкоя кола. Вие трѣбва да развивате интуицията въ себе си! Тя не се проявява като мисль въ мозъка, но като едно дълбоко вжтрѣшно чувство, като едно вжтрѣшно пришепване. То не излиза и изъ гортана, но е едно чувство, което излиза нѣкъдѣ изъ подъ лъжичката. То ви пришепва тихо и спокойно, казва ви само да бждете внимателни. Въ какво отношение да бждете внимателни? — Да се пазите отъ лоши другари. Вие имате лоши другари, които не ви мислятъ добро. Тѣ искатъ да отвлѣкатъ вниманието ви, за да скжсате връзките си съ източника на вашия животъ. Това е злото, което тѣ могатъ да ви направятъ. Дѣто и да вървите, прѣзъ море ли минавате или прѣзъ какъвъ и да е пътъ, едно правило трѣбва да спазвате: за нищо на свѣта не кжсайте връзката, съ която сте слѣзли на земята, и съ която ще се качите горѣ! Докато се държите за нея, може да се завъртите 10 пъти около нея, нищо нѣма да ви стане. Скжса ли се тази връзка, вие сте една перушинка вече, и можете да станете играчка въ ржцѣтъ на сждбата. Кога може да се скжса тази връзка? — Когато съзнанието ви не

е будно.

Сега, като наблюдавате живота, ще заблѣжите, тия хора, които обичатъ да пиятъ, събиратъ се двѣма души заедно, напълнятъ чашкитѣ си, дигнатъ ги, прѣкрѣстосатъ ржцѣтъ си, казватъ: хайде, приятелю, азъ ще пия отъ твоята чашка, ти отъ моята! Искатъ да покажатъ, че се обичатъ. Да, това е обичьта на огъня, който прѣци, хвърля искри надалечъ. Има извѣстни мѣста въ природата, до които като дойдеге, опасно е. Добрѣ, че вие още не разбирате езика на природата. По дърветата, по изворитѣ, по рѣкитѣ, по горитѣ, по всички планински мѣста, навсѣкждѣ изъ природата сж хроникирани всички добродѣтели и всички прѣстѣпления и отвратителни грѣхове, които хората сж вършили отначало и до сега. Нѣкои хора казватъ: да разбираме езика на природата! Нѣма по-ужасно нѣщо отъ това, да ви се отворятъ очитѣ прѣждеврѣменно и да видите, какви лоши работи има написани въ нея. Има и красиви работи написани въ природата, но има и лоши!

Ще ме запитате: какъ да познаемъ дѣ има написани хубави нѣща изъ природата? Въ всѣки едного отъ васъ има единъ вжтрѣшенъ инстинктъ, който ви подсказва: тукъ спри, прѣзъ тукъ мини, тамъ не минавай! Ще се подчинявате на този инстинктъ. Пжтувате прѣзъ нѣкое планинско мѣсто, казвате си: туй мѣсто не ми се харесва. Защо, какъ, не

философствувайте повече. Не се спирайте тамъ! Ще продължишъ пжтя си, ще обиколишъ тукъ-тамъ, докато туй чувство вжтрѣ ти подскаже: тукъ можешъ да спрешъ. Вие може да кажете: ами защо да не спра тамъ? Ако бихте прочели историята на това мѣсто, вие никога не бихте спрѣли тамъ. Слѣдователно, когато ние пжтуваме при сегашнитѣ условия на земята, при сегашната култура, малко мѣста има, дѣто ние можемъ да се спремъ и свободно да си отпочинемъ. Кое наричамъ „почивка“? Да си починешъ всрѣдъ природата, значи да усѣтишъ въ себе си едно вжтрѣшно облекчение, а въ ума ти да проблесне една велика мисль. Нѣкой пжтъ речешъ да си починешъ, но веднага нахлуватъ въ тебе груби мисли. Това не е почивка.

Единъ отъ важнитѣ въпроси въ тази лекция бѣше въпросътъ за жглитѣ на очитѣ. Най-първо ще се заемете да корегирате очитѣ си. Това ще ви бжде една задача. Какъ ще ги корегирате? Ще вземете едно чисто, ясно огледало и ще наблюдавате посоката на лжча, който излиза отъ очитѣ ви. Накждѣто гледате и както да гледате, съзнанието ви трѣбва да бжде будно. Гледате къмъ земята — съзнанието ви трѣбва да бжде будно. Гледате нагорѣ — съзнанието ви трѣбва да бжде будно. Щомъ отправите погледа си нагорѣ, ще мислите за Бога, за Вѣчното, за Безконечното, за светиитѣ, за всички ученици, които сж минали прѣди васъ, за всички ученици, които се за-

нимаватъ съ наука; ще мислите още за знание, за музика, за поезия — за всичко възвишено въ свѣта. Като погледнете надолу къмъ черната земя, какво означава тя?—Черната земя, това сж грѣховетѣ на всички сщщества. Грѣхове има на земята, затова е станала черна. Тя прѣдставлява животъ на сили, на хиляди и милиарди сщщества, които сж живѣли лошъ животъ и затова сж свързани съ нея и не могатъ лесно да се освободятъ. Ние нѣкой джтъ казваме: колко сж хубави тия дрѣвчета! По нѣкога, въ природата се срѣща едно съвпадение, а именно: жглитѣ, които се образуватъ отъ лжчитѣ на вашитѣ очи, съвпадатъ съ жглитѣ на материята въ земята и затова се случва нѣкой човѣкъ да заспи въ гората и повече да не се събуди. Ето защо, въ планински мѣста може да лежите, но да не заспивате. Нѣма да се страхувате, но съзнанието ви трѣбва да бжде свързано съ невидимия свѣтъ. Ще лѣгате и ще ставате, но будни ще бждете, ако искате да сте въ безопасностъ. Ще избирате по възможностъ южнитѣ и източнитѣ склонове, тѣ сж най-здравословнитѣ мѣста. Тамъ има повече събрана енергия отъ синия цвѣтъ. Въ сѣвернитѣ склонове пѣкъ има повече събрана енергия отъ зеления, портокаления и червения цвѣтове.

Послѣ, ще обърнете внимание на шапкитѣ си, на коситѣ си. Купувате си шапка, ще гледате, по възможностъ, да е валчеста, да нѣма много гънки, да не е много надипле-

на или начупена. Начупената шапка може да ви донесе много пакости. Когато човѣкъ си начупва шапката, начупва си и характера. Гледамъ, нѣкой поетъ си разчорлилъ коситѣ. Нѣма по-лошо нѣщо отъ това. Ще гледате, по възможность, коситѣ ви да сж прибрани. По нѣкой пжтъ тѣ знаятъ по-добрѣ своя пжтъ, отколкого вие да ги нареждате. Тѣй както пада всѣки косъмъ на главата, образува извѣстенъ жгълъ. Тия жгли на космитѣ играятъ много важна роль при прѣчупването на свѣтлината. Вие може да считате тия нѣща за много дребнави, но знайте, че животътъ е свързанъ само отъ дребни нѣща. Ако вие искате да си създадете характеръ, трѣбва да знаете, че той се създава отъ тия дребни нѣща въ вашитѣ косми. Щомъ космитѣ ви не се подчиняватъ на вашата воля, щомъ палецътъ ви не се подчинява на вашата воля, вие трѣбва да се пазите. Всѣко ваше движение трѣбва да бжде подъ контролъ на волята ви. Казвате, запримѣръ: не зная какво ми стана, но не мога да сгъвамъ прѣста си. Ще го сгъвате, нѣма да го оставите така. Послѣ, казвате: не зная какво става съ моитѣ косми, но много сж щръкнали, не мога да ги прибера. Не, ще заповѣдате на космитѣ си! Че ако вие не можете да заповѣдате на вашитѣ косми, на кого ще заповѣдате тогава? Знаете ли кога щръкватъ космитѣ на човѣка? — Когато човѣкъ не може да се контролира. Тогава гнѣвътъ взима надмощие въ него, той става не-

търпеливъ и космитѣ му щръкватъ, нахохорватъ се, не искатъ да се подчиняватъ. Щомъ стане тихъ и спокоенъ, щомъ стане търпеливъ, и космитѣ му взиматъ своя пжтъ. Забѣлѣзали ли сте какъ изобразяватъ великитѣ хора?—Съ гладко причесани коси и съ правъ пжтъ. У нѣкои жени коситѣ сж причесани гладко и съ правъ пжтъ. Това е добъръ знакъ. Космитѣ трѣбва да падатъ еднакво и отъ едната, и отъ другата страна. Споредъ какъвто жгълъ пада всѣки косъмъ, такова влияние упражнява и върху характера на човѣка. Космитѣ иматъ свой произходъ. Нѣкой пжтъ ще ви задамъ тема: „Кога сж се явили космитѣ въ свѣта.“ Това е една интересна студия, но доста трудна. Въ рибитѣ косми нѣма, а мустаци има само тукъ-тамъ.

Всички тия нѣща, които ви казвамъ, сж потрѣбни за васъ, понеже вие сте още млади. Знаете ли защо ви давамъ тия прѣдпазителни мѣрки? Защото морето, прѣзъ което минавате сега е бурно, и нѣкои отъ васъ ще минатъ прѣзъ кризи: напрѣдъ-назадъ, нагорѣ-надолу. Корабътъ нѣма да потъне, но пжтникътъ все-таки може да направи карамболъ.

И тъй, ще държите връзката съ Бога! Ще внимавате очитѣ ви да иматъ нормално състояние, да не правите несъзнателни движения, съ ржцѣтъ си, напимѣръ. Какви трѣбва да бждатъ движенията ви? — Ще правите движения, които да ви сж приятни, сами да сте доволни отъ тѣхъ. Като напра-

вишъ едно естествено движение, съгласно съ законитѣ на природата, ти ще почувствуващъ голѣма приятностъ въ себе си. Пъкъ като направишъ едно неестествено движение, ще почувствуващъ, като че те прѣрѣзва нѣщо съ ножъ. Въ погледа на очитѣ си и въ обръщенията си къмъ хората, трѣбва да бждете много внимателни. То не е за другитѣ, то е необходимо за вашето вътрѣшно развитие. Като окултни ученици, вие трѣбва да се отличавате!

Нѣкой път, когато човѣкъ се уплаши, той отваря очитѣ си, а когато иска да приеме по-малко външни впечатления, той си затваря очитѣ. Понѣкога човѣкъ си държи главата наведена налѣво, другъ път надѣсно, нѣкога назадъ, или напредъ, но всички тия движения не сж случайни, — тѣ сж резултатъ на нѣщо. Това сж все жгли, които показватъ извѣстна дисхармония въ човѣка. Окултниятъ ученикъ не трѣбва да бжде, както казватъ французитѣ „конте“: „Що е „конте“? — Когато човѣкъ се облѣче, докара, едва стѣпва на прѣститѣ си и току поглежда навсѣкждѣ. Но това е изопачаване на характера. Когато вървишъ, движенията ти всѣкога трѣбва да бждатъ въ хармония съ твоята обща мисль, съ твоето общо чувство. Подъ „общо“ азъ подразбирамъ човѣшкото въ тебе. И волята ти трѣбва да бжде въ хармония съ движенията ти. Туй е езикътъ на природата.

Сега, ще държите будно съзнанието си и ще пазите връзката си съ

Бога! Това ще ви бжде задача за единъ мѣсець (до 16. I. 1924 г.). Ще мислите върху това всѣки день по 15 минути и то като вървите по пѣтя. Ще вървите свободно, съзнанието ви ще бжде будно, безъ да ви забѣлѣжатъ хората. Естествени ще бждете! Може да прѣминавате отъ единия тротоаръ на другия, ще вървите между хората и никой нѣма да ви забѣлѣзва.

Будно съзнание и правилни движения на очитѣ! Споредъ този законъ, направете единъ опитъ, да видите, какъ дѣйствува погледа на очитѣ ви върху другитѣ. Срещнете нѣкоя ваша сестра, погледнете я, като отправите погледа си нагорѣ, къмъ Бога, усмихнете ѝ се вжтрѣшно, слабо, незабѣлѣзано и вижте какъ ще се почувствува тя. Като я погледнете така, тя ще види въ вашия погледъ една мека, нѣжна усмивка и ще се зарадва. Като срещнете нѣкой младъ братъ, погледнете го така, като че го познавате. Тия погледи влияятъ отлично и върху васъ, и върху окръжаващитѣ ви. Нѣкой день може да направите нѣкой несполучливъ опитъ, намѣсто да отправите лжча нагорѣ, вие го отправяте надолу. Тогава ще ви 'глобятъ. Човѣкъ като прави опити, може да направи нѣкоя погрѣшка, но това да не ви смущава. Т. м.

„Само свѣтлиятъ пѣтъ на
Мъдростѣта води къмъ Истината“.

— Тя постоянно ни весели.

УПЖТВАНІЯ. ОБРАЗИ.

10

III година.

10 лекція на младежкия
окултенъ класъ, държана отъ
Учителя, на 23/XII 1923 г.
въ гр. София.

УПЖТВАНЯ. ОБРАЗИ.

„Само свѣтлиятъ пжтъ на
Мждростѣта води къмъ Истината.
— Тя постоянно ни весели.

Размишление.

Прочете се резюме отъ работитѣ върху темата: „Ползата отъ богатството и сиромашията.“

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Разлика между нравствения и духовния човѣкъ.“

За слѣдния пжтъ тема № 13: „Произходъ на нравственостѣта.“

Какъ мислите, нравствениятъ човѣкъ може ли да бжде духовенъ? (— Може.) Духовниятъ човѣкъ може ли да бжде нравственъ? (— Може). Кого поставяте по-горѣ? (— Духовниятъ).

Упражнение. Дѣсната ржка се издига отдолу, върви напредъ, и съ малко свити пръсти се поставя надъ рамото. Полека ржката се изправя, дланѣта се обръща надолу. Силно опнете ржката си! Ржката малко надолу въ лѣво, нагорѣ, надѣсно. Движение въ кръгъ нѣколко пжти. Дѣсната ржка настрани, като прави кръгове надолу, напредъ, нагорѣ и назадъ — нѣколко пжти.

Седнете на мѣстата си и започнете: дѣсната ржка надѣсно, отпрѣдъ прѣдъ гжрдитѣ, въ лѣво. Послѣ, пакъ въ дѣсно, подгъчата при лакета въ видъ на кржгъ. Ржката минава прѣдъ лицето: въ лѣво, напрѣдъ и въ полу-кржгъ се извива надѣсно. Най-послѣ турете ржцѣтѣ си върху масата.

Изправете тѣлата си!

Лѣвата ржка напрѣдъ, послѣ налѣво, надѣсно. Лѣвата ржка надѣсно, а дѣсната налѣво, хубаво опнати. Ржцѣтѣ настрани, послѣ пакъ прѣкрѣстосани — дѣсната отгорѣ. Това ще направите нѣколко пжти. Веднѣжъ дѣсната отгорѣ, веднѣжъ лѣвата отгорѣ.

Прѣститѣ на двѣтѣ ржцѣ се срѣщатъ и се допиратъ прѣдъ лицето хоризонтално, съ дланитѣ надолу. Движение ржцѣтѣ нагорѣ, напрѣдъ, надолу — кржгообразно, все прѣдъ лицето.

Сега ще упражните и дишането при движенията. Когато ржцѣтѣ минаватъ прѣдъ гжрдитѣ съ допрѣни прѣсти нагорѣ, послѣ напрѣдъ въ кржгъ, вие ще вдишвате. Надолу и прѣдъ гжрдитѣ — ще издишвате.

Ржцѣтѣ се разтварятъ настрани, послѣ пакъ се събиратъ прѣдъ лицето съ допрѣни прѣсти и дланитѣ надолу. Тѣй се движатъ ржцѣтѣ надолу, нагорѣ нѣколко пжти.

Тази вечеръ ще говоря върху: „упжтвания и образи.“ Да допуснемъ, че имате една единица. Какво се подразбира въ математи-

ката подъ думата „единица“? Вие математикът, какво подразбирате подъ думата „единица“? Каква е основната идея? (— Единицата е неизмѣримо число). Какво подразбирате подъ думата „двѣ“? (— Двѣтѣ е поредно число, или двѣ единици. И всички останали числа сж бройни единици). Значи, единицата е мѣрка, съ която се мѣри. Да допуснемъ, че метърътъ се взима като единица мѣрка. Тази единица дѣли ли се? — Дѣли се. На колко? (— На 10 и на 100 равни части). Всѣка частъ отъ тѣхъ се дѣли на още 10 части. Значи, единъ метъръ има 100 см., 1000 мм. До тукъ ученитъ спиратъ. Споредъ туй схващане, единицата, съ която се мѣри дадена величина, може ли да се дѣли на по-малки части отъ нея? (— Въ математиката се прави разлика между число и величина. Величинитѣ подлежатъ на измѣрване, а самитѣ числа, понеже се смѣтатъ абстракции, не подлежатъ на измѣрване. Само по себе си, числото се явява като идея и служи като мѣрка за измѣрване на величини. Числото не се мѣри, а величината се мѣри). Тогава, отъ чисто математическо гледище, по какво се отличава най-малката величина въ свѣта? — Че не може да се дѣли. (— Математиката приема за най-малка величина нулата, понеже нѣма никакво измѣрване, или другояче казано, има нулево измѣрване). Разбира се, ако ние се занимаваме съ мѣртвитѣ числа, въпросътъ е рѣшенъ, но ако имаме 1-2-3 или повече

пѣсѣнни или житни зрънца, въпросътъ седи другояче. Имаме, напримѣръ, едно житно и едно пѣсѣнно зрънца. Да кажемъ, че гѣ иматъ почти еднаква тежестъ. Може да попитате, по какво се отличава пѣсѣнното отъ житното зръно? — Въ житното зръно има една специална сила, която го увеличава отвѣтрѣ навънъ. Но като посѣете едно житно зръно, слѣдъ като израсне и върже, новоизраслото житно зръно ще бжде ли по-голѣмо отъ посѣтото? При извѣстни условия може да го накараме да стане и по-голѣмо, и по-малко. Ако вие вземете най-хубавото житно зръно и го поставите въ една прѣкрасна почва, то ще израсте и ще даде по-едѣръ, по-голѣмъ плодъ отъ посѣтото. На слѣдната жетва ще се увеличи още повече и т. н. И ако продължаваме така, има възможность да стане голѣмо като кокоше яйце, чрѣзъ подборъ, разбира се. Само разумниятъ човѣкъ може да направи това. Човѣкътъ може да увеличи голѣмината на житното зръно, защото въ него има жива сила, а въ пѣсѣнното зръно нѣма такава сила.

Сега, да допуснемъ, че имате единъ кристалъ отъ нѣкаква соль, голѣмъ колкото житното зръно. Този кристалъ се отличава по това, че ако го разтворите въ вода и послѣ изпарите водата на този разтворъ, сольта отново ще кристализира по сѣщия начинъ, както и по-рано. Въпросътъ е сега, отъ единъ кри-

талъ, разтворенъ въ вода, слѣдъ изпаряването на водата, могатъ ли да се получатъ два кристала? Ние нѣма да се произнесемъ, дали може, или не, но ще подложимъ този въпросъ на проучване. Въ житното зърно става размножаване. Нѣкои окултисти считатъ, че и кристалитѣ могатъ да се размножаватъ. Тѣ считатъ, че златото не се образува въ природата тъй, както съвършеннитѣ учени твърдятъ. Тѣ казватъ, че златото въ земята расте, развива се и се размножава тъй, както и ябълчното сѣме, и затова зърната на благороднитѣ метали тѣ наричатъ „плодове“. Но това е тѣхна особена терминология.

И тъй, за да можете да работите съ извѣстни идеи, вие трѣбва да имате за тѣхъ ясна прѣдстава въ съзнанието си. Знаете ли въ какво седи ясната прѣдстава? Можете да имате ясна прѣдстава за житното зърно само тогава, когато сте боравили съ него, когато е израсло подъ прѣмото ваше ръководство, когато вие сами сте събрали плода му и сте го опитали и веднѣжъ, и дваждъ и повече пъти. Още по-ясна прѣдстава за житното зърно ще имате, когато влѣзете въ съобщение съ него. Възможно ли е между човѣка и житното зърно да има разговоръ? — Теоритически е допустимо, но колко хора има днесъ на земята, които могатъ да се разговарятъ съ житното зърно? Ако вие бихте лансирали идеята, че можете да се разговаряте съ ед-

но житно зърно, всички ще считатъ, че имате нѣщо ненормално въ себе си и ще кажатъ: този човѣкъ говори невъзможни работи. Да влѣзешъ въ съобщение съ едно житно зърно, това е невъзможно при извѣстни условия. вѣрно е. Но мислите ли, че вие можете да влѣзете въ общение съ човѣкъ, на когото сърцето е погълнато отъ една непрѣодолима скръбъ? Можете ли да заинтересувате съ нѣщо неговия умъ? Можете ли, въобще, да говорите съ него? Да допуснемъ, че прѣдъ васъ седи единъ гладенъ човѣкъ, въ съзнанието на когото седи само мисълта за ядене — нищо друго не го интересува. Можете ли да говорите на този човѣкъ за красиви работи? Каквото щете да му говорите, той ще мълчи, съ нищо не ще можете да го заинтересувате, освѣнъ съ хлѣба. Съ какво ще можете да заинтересувате жадния? — Съ водата. Съ какво ще можете да заинтересувате онзи, който търси знание? — Съ науката.

Слѣдователно, психологически е доказано, че въ даденъ моментъ душата има такъвъ стремежъ, който може да се задоволи само отъ една основна идея. И тази идея, сама по себе си, е жива. Прослѣдете това нѣщо въ себе си. Всички вие минавате прѣзъ извѣстна криза, не сте разположени духомъ и прѣдставете си, напримѣръ, че нѣкой ви заговори за житното зърно. Какво ще направите? Ще кажете: какво ми трѣбва сега тази

единица — житното зърно? Прави сте, въ този моментъ васъ ви интересува другъ работи, други единици. Запримѣрь, нѣкой може да го интересува житнитъ зрънца, другъ може да го интересува диамантнитъ зрънца, трети друго нѣщо, но всѣки човѣкъ си има извѣстна основна идея, която го интересува най-живо. Тя е обектъ на неговия умъ. Отъ тукъ, и всѣка идея въ свѣта, за да бжде реализирана, трѣбва да има обектъ.

Ще поясня мисълта си. Да вземемъ, напримѣрь, гнѣвътъ. Всѣки гнѣвъ безъ обектъ е вѣрденъ за човѣка. Гнѣвътъ ви трѣбва да има обектъ, за да може въ този обектъ да се трансформира. Ако вие се гнѣвите безъ да имате обектъ, значи безъ причина, или безъ да знаете, дали този човѣкъ, на когото се гнѣвите е виновенъ, или не, тогава не се гнѣвете. Като казвамъ да не се гнѣвите, разбирамъ да не се гнѣвите безъ причина, безъ обектъ. Като се гнѣвите, трѣбва да знаете кому се гнѣвите и защо. Всички сте чели комедията отъ Молиера „Скъперникътъ“. Обира го нѣкой. Той вика, сърди се, подозира всички. Питатъ го: кой те обра? — Цѣлиятъ свѣтъ ме обра! Прѣдъ него всички сж виновни. Не, въ дадения моментъ всички не могатъ да бждатъ виновати. Не могатъ да бждатъ виновати нито двама, нито трима, нито четирма или повече. Ако има нѣкой, който ти е причинилъ вѣрда, това е само единъ, не сж двама. За-

конътъ е такъвъ. Двама души не могатъ да ти причинятъ нѣкаква вреда, само единъ може да ти я причини. Отъ чисто окултно гледище, злото въ свѣта може да произтича само отъ единъ принципъ.

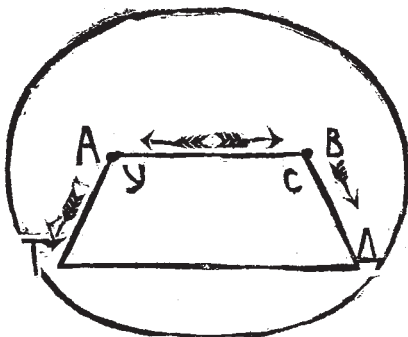
Сега ние говоримъ за злото, но трѣбва да се знае, какво нѣщо е зло. Запримѣръ, вие говорите много пжти за реалностъ, но не знаете, какво нѣщо е реалностъ. Азъ опрѣдѣлихъ тази сутринъ въ бесѣдата си, що е реалностъ. Това, което свързва всички свои части въ едно цѣло и имъ дава просторъ за развиване е реалностъ. Реалността всѣкога присжтствува въ своитѣ части. Не присжтствува ли въ своитѣ части, тя не е реалностъ. Слѣдователно, ние сме единица или частъ, защото единицата може да има свои части, по-малки единици въ себе си. Метърътъ, напримѣръ, е една основна мѣрка, основна единица, но тя не е мѣрка на природата. Французитѣ сж изчислили, че метърътъ съставлява една десетомилионна частъ отъ земния меридианъ, но това изчисление не е вѣрно. Френскитѣ математици трѣбва да направятъ нови изчисления, защото земята се уголѣмнява всѣка година. Отъ вѣмето, когато е взета тази мѣрка и до сега, се изменили много години, затова французитѣ трѣбва да реформиратъ метъра, т. е. да направятъ нови изчисления. Значи, метърътъ е една условна мѣрка въ свѣта, но въ природата сжществуватъ

други мѣрки, други основни единици. За сега, въ свѣта ние си служимъ съ тия изкуствени единици. Тѣ не сж лоши, но съ тѣхъ не можемъ да разрѣшаваме великитѣ задачи на живота.

Слѣдователно, всѣки за себе си има известни задачи, които трѣбва да разрѣши, но има и общи задачи, които трѣбва да разрѣшимъ. Напримѣръ, нѣкога вие сте недоволни, кисели, не знаете причината на това недоволство, и кой какъ влѣзе при васъ, вие кипвате. Това е едно психическо състояние. Защо е то? Вие трѣбва да разберете сжщността на нѣщата. Влѣзе нѣкой при васъ, пита ви: защо не си разположенъ, какво има? Вие казвате: излѣзъ навънъ, не съмъ разположенъ, разбери това! Защо? — То не е твоя работа. И послѣ казвате: той е причина, дойде днесъ при менъ и ме разтревожи повече. Обаче, тъй се случва, тъкмо първия излѣзе, идва вторъ и вие казвате: излѣзъ вънъ, не съмъ разположенъ! Ето какъ ме разтревожи този човѣкъ, Влѣзатъ слѣдъ него трети, четвърти, пети и най-послѣ влѣзе единъ вашъ веселъ приятель и ви прѣдаде едно писъмце. Взимате писъмцето и всичкото ви неразположение изчезва. Вие започвате да скачате, да се радвате. Защо? — Този вашъ приятель е намѣрилъ най-чувствителното ви мѣсто. То е толкова чувствително, че най-малкото побутване, най-малкото докосване до него е въ състояние

да ви накара да подскочате отъ радостъ.

Ще ме запитате: на какво се дължи неразположението въ човѣка? Неразположението се дължи на скъсване връзката съ Бога, или азъ считамъ неразположението резултатъ

на една „психическа противоположностъ.“ Неразположението, скръбта, недоволството произтичатъ винаги, когато съществува дисхармония между двѣ съзнания, които сж свързани заедно, а се стремятъ къмъ двѣ противоположни посоки. Вземете напримѣръ, човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърце. Да допуснемъ, че величината А е умътъ, а величината В — сърцето. Щомъ умътъ и сърцето се движатъ въ двѣ противоположни посоки, веднага въ самия човѣкъ, въ неговата душа, въ неговото вътрѣшно естество се явява едно смуще-

ние, едно неразположение. Тогава ти, човѣкътъ, ще се постараяшъ да склонишъ или твоего сърце, или твоя умъ да измѣнятъ посоката на своето движение. Умътъ се движи въ посока къмъ Т, а сърцето — въ посока къмъ Д. Какъ ще измѣнятъ сега посоката си? Какъ ще примирите вашия умъ и вашето сърце (— Ще съединимъ пжтищата имъ). Добръ, като ги съедините, ще се образува пжтя ТД. Какво се постига съ това? (— Равновѣсие, съгласие). Не, съгласие не се постига, а се образува само една арена на война. Вие по този начинъ ограничихте злото. Въ този кръгъ се води война.

Да дойдемъ до реалното. Да допуснемъ, че между сърцето и ума има разногласие. Какъ ще примирите вашето сърце и вашия умъ? Прѣдставете си слѣдното положение: отъ една страна умътъ ви иска да се учи, имате силно желание да отидете въ странство да учите. Отъ друга страна майка ви е толкова болна, че никой другъ не може да ви замѣсти, вие трѣбва да останете да я гледате. Какъ ще примирите тази противоположностъ? Трѣбвали да се откажете да отидете въ странство? — Не. Какво трѣбва да направите тогава? (— Да почакаме, докато майка ни оздравѣе). Да, но въпросътъ сега е разрѣшенъ само на половина. Прѣдставете си, че майка ви толкова ви обича, че не ви пуща въ странство. Най-първо тя намира претекстъ болестъ-

та и не ви пуца, но като оздравѣе, пакъ не ви пуца, казва: не, тукъ ще си седишъ. Тамъ можешъ да се разболѣешъ, всичко може да се случи съ тебе. Ако вие я обичате, какъ ще постѣпите? (— Ще я вземемъ съ себе си). Въпросътъ пакъ не е рѣшенъ. Друга мъчнотия се явява сега. Баща ви е живъ, тукъ е на служба и не пуца майка ви въ странство. (— И него ще вземемъ). Да, но той не може по никой начинъ да дойде и казва: какъ, мене самъ ли ще оставите? Той ви пуца да отидете да се учите, а майка ви иска да останете при нея, не ви пуца. Кое е най-умното сега? Да вземете майка си съ себе си, като убѣдите баща си да я пусне, или да убѣдите майка си да остане при баща ви? (— Майката да остане при бащата).

Друго положение. Допуснете, че вие сте единъ момъкъ, или една мома, но толкова слабохарактерни, че можете да пропаднете въ странство. Тогава по-добръ за васъ е да дойде и майка ви. Ако баща ви е уменъ човѣкъ, ще я пусне съ васъ. Ако пъкъ вие сте силни натуре, тогава майка ви трѣбва да остане при баща ви. Тогава, кой е връзката между бащата и майката (— Дѣцата). Кой е връзката между сина и бащата? (— Майката). Слѣдователно, въ дадения случай майката е реалното. Бащата не създава кжщата, майката я създава. Бащата като замине, майката може да подържа кжщата, но майката като за-

мине, бащата не може да подържа кжщата. На бащата остава да намъри друга майка. Майка и баща, това сж условни величини.

Прѣдставете си сега другъ въпросъ, който се отнася лично до васъ. Да допуснемъ, че нѣкой иска да си поживѣе, да се повесели, да си поиграе въ този свѣтъ. Низшиятъ умъ въ човѣка изисква това, когато духътъ въ него изисква единъ чистъ, строгъ и възвишенъ животъ — идея има въ него. Умътъ е ученъ, напимѣрь, но иска да отиде въ странство още да се учи, да опита всичко въ свѣта, да си поиграе. При всички тия условия, духътъ трѣбва ли да остави ума самъ? Какво нѣщо е духътъ — мжжъ или жена, майка или баща? (— Майка). Значи, между духътъ и плътта има борба. Духътъ казва на плътта: безъ мене ти не можешъ да отидешъ въ странство. Ако азъ не дойда, ти съвсѣмъ ще пропаднешъ.

Та вие трѣбва да пазите въ ума си основната идея. Коя основна идея? (— Да слушаме духа, майка си). Основната идея, съ която се започва животътъ, основната идея, съ която се пробужда човѣшкото съзнание и съ която човѣкъ почва да работи върху себе си, е единицата. Единицата е първичната идея, която дава потикъ на ума, на сърцето и на волята. Тази първична мисль трѣбва да пазимъ. Защо? Защото всички хора не измѣрватъ еднакво своя вжтрѣщенъ миръ. За

да не изпаднете въ грѣшка, не мислете, че Богъ има еднакви отношения къмъ хората. Богъ, като основна идея, има различни отношения къмъ всички същества, които съ излѣзли отъ Него. Даже къмъ двѣ същества Богъ нѣма еднакви отношения. За всѣко разумно същество Богъ има специално отношение. Това отношение, което Богъ има къмъ едного, е специално. Той не може да има същото това отношение къмъ друго. Хората се отличаватъ именно по това специално отношение на тази първична същина, на Бога. Тази първична същина отличава човѣка, тя му дава потикъ, стремежъ да расте, да се развива, и тя е основната идея, за която всички трѣбва да се държите. Изневѣрите ли на тази първична идея, непременно ще навлѣзете въ сѣнка и въ мракъ. Така вие се подхлѣзвате. Грѣшките идатъ у хората всѣкога, когато тѣ напуснатъ тази първична идея. Не жертвувайте за нищо първичната си идея! Дръжте се за нея! Ако човѣкъ се държи за първичната си идея, ще бже смѣлъ и рѣшителенъ.

Нѣкой път вие сте унили духомъ. Защо? Понеже не се държите за вашата основна идея. Моето говорене тукъ, моите отношения къмъ вашата основна идея цѣлятъ слѣдното: азъ искамъ само да създамъ условия, при които вашата идея ще може да се развива. Обаче, ако вие не сте внимателни къмъ

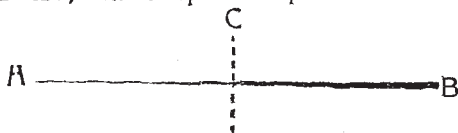
тия условия, които азъ ви създавамъ, може да се дойде до неблагоприятни резултати. Защо? Прѣдставете си, азъ прѣдвиждамъ, че вие искете да си построите кжща на нѣкоя могила. Азъ зная, че тамъ ще дойдатъ проливни дъждове, и вашата кжща може да пострада. Какво правя? Започвамъ да залѣсявамъ това мѣсто съ растителностъ, за да запазя почвата отъ проливнитѣ дъждове. Прѣдставете си, азъ посадя едно дърво, вие го изкорените навънъ. Азъ посадя второ, вие пакъ го изкорените. Питамъ: може ли вашата основна идея да се развива? — Не, ще пострада. Тия наводнения ще разрушатъ цѣлата мѣстностъ, въ която вие живѣте. Това прѣдставлява съврѣмениятъ критически умъ, който нищо не разрѣшава, а само отрича. Ти го попиташъ: хубаво ли е това? Той казва: това е лошо. Е, кое тогава е хубавото въ свѣта? Въ даденъ моментъ, когато трѣбва да се произнесете за нѣщо, не казвайте, че основниятъ законъ е такъвъ. Отъ гледището на тази велика Божествена наука, щомъ намѣрите една погрѣшка въ себе си, не се стремете да намѣрите друга погрѣшка, съ която да оправдавате първата. Всѣка погрѣшка въ васъ, каквато и да е тя, е сѣнка, единица. Азъ означавамъ грѣшкитѣ съ минусъ единица (-1). А на тия нѣща, които сж станали добръ, турямъ отпрѣдъ плюсъ. Азъ означавамъ тия нѣща съ плюсъ единица ($+1$). Тѣй щото,

намърите ли една погрѣшка, не се старайте да намърите втора, а ще гледате, отъ какво е произлѣзла тази погрѣшка и каква добродѣтель ѝ съответствува.

Нѣкои отъ васъ често ми казватъ: обичамъ да се гнѣвя, не мога да се въздържамъ. Какво трѣбва да направя? Гнѣвъ имате всички, и не се въздържате. Сега вие търсите единъ цѣръ, панасия противъ гнева. Значи, кипвате по нѣкой пѣтъ. Не мислете, че кипването е лошо нѣщо. Кипването, това е неустойчивостъ. Това показва, че въ васъ има киселини, които ще ви нахаратъ да кипнете. Най-първо трѣбва да разберете закона на прѣдхраняване. Вие трѣбва да изолирате всички киселини отъ себе си, да ги турите подъ контролъ на вашата воля, или пѣкъ вашата воля да бжде тъй будна, че киселините да сж вънъ отъ васъ. Вие трѣбва да боравите съ тѣхъ, а не тѣ да боравятъ съ васъ. Питамъ ви: какъ лѣкувате вашиятъ гнѣвъ? Вие не го лѣкувате. Вие казвате: чакай да отворя капака, да видя, какво прави онзи приятель тамъ. Кой отваря капака? — Грѣхътъ. Вие отворите капака, и гнѣвътъ отново се разгаря. Послѣ пакъ го захлупите. Не, не, това не е лѣкуване на гнѣва. Разгнѣвите се нѣкой пѣтъ и си казвате: азъ никога нѣма да простя на този човѣкъ. Но въ васъ веднага наставя едно омекчаване, едно желание да прѣвърнете туй състояние на гнѣвъ въ нѣкакво

по-висше състояние. Какво трѣбва да направите? Идете да услужите на този човѣкъ въ нѣщо. Това азъ наричамъ лѣкуване на гнѣва.

На какво се дължи гнѣвътъ? Гнѣвътъ е плодъ на едно непостигнато желание. Азъ наричамъ гнѣва, дѣца недоносчета, родени на 5-6 мѣсеца. Въ всички хора въобще се заражда гнѣвъ, когато извѣстна идея или мисълъ не се постигне. Тогава човѣкъ или се разгнѣвява, или скърби. Скърбѣта е само фа-

за на гнѣва. Нѣкой пжтъ гнѣвътъ лѣкува скърбѣта, нѣкой пжтъ скърбѣта лѣкува гнѣва. Най-първо, като се разгнѣвишъ, ще прѣвърнешъ гнѣва на скърбъ, а послѣ, математически ще намѣришъ между двѣ скърби една малка радостъ. Между една малка скърбъ А и друга В има скрито едно течение С. Ще намѣрите туй вжтрѣшно течение на радостъ и ще прѣвърнете гнѣва на скърбъ, а скърбѣта въ радостъ.

Сега вие ще ме попитате: възможно ли е това? Азъ ще ви прѣдставя слѣдния примѣръ: прѣдставете си, че вие имате приятель, когото много обичате. Той е много уменъ, добъръ, но иска да ви опита. Вие сте студентъ нѣкждѣ, и баща ви е изпратилъ 10.000 лева, които туряте въ сандѣка си. Той намира вклю-

ча и задига паритѣ ви. Като видите, че паритѣ ви липсватъ, какво ще направите? Най-първо въ васъ ще се яви страхъ, послѣ — скръбъ, най-послѣ — негодувание и гнѣвъ. Тия три нѣща — страхъ, скръбъ и гнѣвъ — изпжкватъ едноврѣменно. Но какво става? Този вашъ приятелъ идва при васъ, и вие му казвате: „Нѣкой е открадналъ паритѣ ми, не зная кой е“. Приятельтъ ви казва: „Азъ ги откраднахъ!“ — А, ти си играешъ съ менѣ! — Не, азъ ги откраднахъ. — Ами какъ? — Откраднахъ паритѣ ти и ги раздадохъ. Допуснете, че вие констатираете, какво вашиятъ приятелъ дѣйствително е взелъ паритѣ и ги раздалъ. Питамъ: заради вашитѣ 10,000 лева вие ще измѣните ли отношенията си, любовта си къмъ вашия приятелъ? Какъ мислите? (— Нѣма). Добрѣ, ако ги измѣните, вашата постъпка е — 1, ако не ги измѣните тя е +1. Значи, щомъ измѣните на вашия приятелъ, вие имате отрицателна величина, съ която трѣбва да работите. Вие сте изгубили довѣрие въ него. Този вашъ приятелъ идва слѣдъ нѣколко дни, и ви казва: „Извини, азъ съзнахъ своята погрѣшка и ти връщамъ намѣсто 10,000 лева 12,000. Съзнавамъ, не трѣбваше да направя така.“ Какво ще стане въ васъ? Вашето положение ще се подобри, но отношението ви къмъ вашия приятелъ ще се влоши. Т. м.

„Със свѣтлиятъ пѣтъ на
Мъдростъта води къмъ Истината“.
— Тя гостояно ни весели.

Фототипно издание, направено от
първите издания на томовете:

Допирните точки в природата

Лекции от Учителя на Младежкия окултен клас
година III (1923-1924 г.), том I, София 1935 год.

Добри навици

Лекции от Учителя на Младежкия окултен клас
година III (1922-1923 г.), том II, София 1936 год.

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“, 2016